

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almenyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele.

Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

A. C. Frost

30 Aar i Amerika

Skildring
af
en Danskers Liv i Amerika

Aalborg
I Kommission hos
Carl E. Dyhrs Eff. (Axel Fabiansen)
Trykt i Ekspres-Trykkeriet
1908

A. C. Frost

30 Aar i Amerika

A. C. Frost.

I Kommission hos
Carl E. Dyhrs Eftf. (Axel Fabiansen), Aalborg.

JEG er født den 30. September 1847 i Holmdalshus, nær ved Dalsgaard Teglværk i Vive Sogn, Hindsted Herred, Aalborg Amt. Min Fader hed Christian Andersen Frost og min Moder Karen Marie, født Koch. Min Faders Fader var Skolelærer og hans Fader igen Præst. Min Moder var født paa Lyngby Kær ved Aalborg. Herr Proprietær Christen Thorup købte min Moders Fødegaard, byggede nye Huse ude paa Marken og gav den Navnet »Anderstrup«. Holmdalshus, hvor jeg er født, var et Boelssted til 2 Heste, 10 Kreaturer og nogle Faar.

Vi var 4 Børn — 2 Drengene og 2 Piger — hvoraf jeg var den ældste. Da jeg var 7 Aar gammel, døde min Moder, idet hun druknede i en Mærgelgrav; kort efter døde min yngste Søster, og 3 Maaneder derefter nedbrændte Stuehuset, og min Fader befandt sig da i en meget beklagelig Tilstand med 3 smaa Børn og hans gamle Fader at forsørge. Efter en Tids Forløb giftede min Fader sig med en Enkekone fra Aistrup; hun medbragte sit Barn, en lille Pige. En Gaardmand ved Navn Søren Sørensen, almindelig kaldet »Snog Søren«, fra Landsbyen Als, tog sig af mig. Jeg var hos ham til han døde, og var paa dette Tidspunkt 13½ Aar gammel. Ved hans Død blev Gaarden solgt til Hans Korsgaard

fra »Brohuset« i Als Sogn, og jeg blev fæstet bort til »Bitte Soren« i Als. Imedens jeg var der, gik jeg til Præsten og blev senere konfirmeret i Als Kirke af Kapellan Koch. Jeg havde saa at sige ingen Klæder at blive konfirmeret i, men heldigvis bragte min Tante fra Karup Møllegaard mig et Sæt nyt Tøj paa selve Konfirmationsdagen. Det følgende Efteraar flyttede jeg i Tjeneste hos min ovenfor nævnte Tante, hvor jeg forblev 1 Aar. Jeg fæstede mig ud igen for 1 Aar til Peter Korsgaard i »Brohuset«. Da Aaret var omme, fæstede jeg mig for 6 Maaneder til en Postfører Jørgensen, der boede i Lyngby. Min Bestilling var ikke misundelsesværdig, idet jeg paa mine Ben en Gang om Ugen maatte bære den kongelige Post fra Lyngby til Aalborg foruden en Gang om Ugen at besørge samme Tur pr. Vogn. Jeg skal her nævne Ruten og Navnene paa de Brevsamlingssteder, hvor jeg havde at aflevere Post, nemlig: Terndrup, Siem, St. Brøndum, Blendstrup, Lindenberg Kro, Fjellerad, Gunderup, Lundby, Sdr. Tranders og Aalborg. Den Tur besørgede jeg første Dag. Næste Dag forlod jeg Aalborg for at levere Post i Nr. Tranders, Storvorde, Sejlflod, Gudumlunds Fabriker, Gudumlunds Kro, Revs, Sdr. Kongerslev, Skibsted, Vorgaard, Bælum og derefter tilbage til Lyngby.

Det var et haardt Dagsarbejde at bære de 2 store Læder-Posttasker fyldte med Breve og Aviser, især naar hertil kom, at Huden gnavedes af saavel mine Hoffer som mine Fødder. Efter de 6 Maaneders Forløb fæstede jeg mig til Købmand Jeppe Nielsen i Tustrup, Fræer Sogn, som Kommis, og var hos ham i 6 Maaneder, hvorefter jeg kom til Landstingsmand N. P. Hansen, Lyngbyskov, i andre 6 Maaneder

for atter at havne hos Postfører Jørgensen i Lyngby, hvor jeg atter tog fat paa mit gamle Arbejde med Omdeling af Posten. Jeg blev der i 1½ Aar og fik saa Pladsen som Kommiss hos Købmand Jeppe Nielsen i Lyngbyskov, hvor jeg blev i ca. 7 Aar.

Ved Udløbet af de 7 Aar var jeg 26 Aar gammel og sagde da Farvel til gamle Danmark, løste Billet til Amerika og landede i Boston den 3. April 1873 efter 2 Ugers haard Rejse over Atlanten. Jeg fortsatte Rejsen sammen med min Søster Maren, der ligesom jeg havde vendt Danmark Ryggen, og ankom omsider til Springfield i Illinois. Der blev vi modtagne af en Nordmand, hos hvem vi blev i en Uges Tid. Min Søster fik Arbejde paa Leland Hotel der i Byen, hvorimod jeg rejste ca. 20 engelske Mil ud paa Landet til en Nicolaj, der var gift med Villumsens Datter fra Gjerding. Vi havde kun 10 Dollars tilbage, da vi kom til Springfield, og jeg maatte lade Nordmanden beholde min Overfrakke samt 3 Dollars som Betaling for Kost og Logi for min Søster og mig.

Jeg forblev nu hos Nicolaj omtrent 2 Uger, malkede Køer, savede og huggede Brænde, indtil han en skønne Dag meddelte, at han nu ikke havde mere Brug for mig. Jeg maatte betale ham 7 Dollars for Kost og Logi, og jeg stod da med kun 20 Cents tilbage; saa nær havde han taget alle mine Penge. Jeg begav mig nu paa Vejen tilbage til Springfield, hvor jeg ankom samme Dags Aften i en meget nedtrykt Stemning. Min Kassebeholdning havde jeg faaet noget forøget, idet jeg om Middagen havde været inde hos en norsk Farmer, der gav Middagsmad, og til hvem jeg solgte mit Cylinderuhr for 3 Dollars. Næste Dag mødte jeg en dansk

Karl, der kørte rundt og solgte Mælk; han skaffede mig Plads hos en Gartner, der boede ca. $\frac{1}{2}$ Mil uden for Byen, hvor jeg blev i ca. 2 Uger; derefter kom jeg ind til Byen igen og fik Plads paa det samme Hotel som min Søster for en Gage af 18 Dollars om Maaneden + Kost og Logi. Min Bestilling var intet mindre end at være Oppasser for 26 Piger, der hver Dag var beskæftigede med at vaske Lagener og Skjorter m. m. Efter at have været der i ca. 2 Maaneder fik jeg Faaresyge og maatte forlade Pladsen.

Et Par Dage efter mødte jeg paa en Restauration en Mand fra Veddum ved Navn Ole, han var gift med en Datter af Mo'r Arrestforvarer fra Bælum og arbejdede som Smed paa en stor Fabrik i Springfield. Han inviterede mig med hjem og beholdt mig, til jeg blev helt rask.

Jeg fik derefter Arbejde hos en Franskmand, der havde paataget sig det Arbejde at lave Cementblokke til det nye Statshus i Springfield, et overordentlig stort Arbejde, der ialt tog 9 Aar at fuldføre. Jeg var kun hos ham i 2 Uger, saa blev jeg syg igen og maatte forlade Pladsen.

Nogle Dage efter mødte jeg paa Gaden en Karl ved Navn Jørgen Knudsen fra Fyn, han havde opholdt sig i Amerika i 4 Aar og raadede mig til sammen med ham at tage en lille Tur — ca. 20 Mil — ud paa Landet for at skære Majs for Farmerne.

Vi tog med Posten næste Dag og kom til en lille By, hvor vi for vore sidste Penge — 25 Cents — købte os nogen Middagsmad, hvorefter vi begav os fra Farm til Farm og spurgte om Arbejde, men uden Resultat. Majsens var for grøn til at skære.

Den første Nat maatte vi sove i en Høstak ude paa Marken uden at have faaet Aftensmad; vi havde jo ikke Penge at købe for. Imidlertid, vi sov godt og vaagnede først næste Morgen Kl. 9.

Da vi om Aftenen krøb ind i Høstakken, havde vi ladet vore Vadsække staa udenfor, og paa en eller anden Maade var min Kammerats nye Benklæder faldne ud, hvilket Græshopperne havde benyttet til at æde et stort Hul i dem til min Kammerats store Ærgrelse.

Da vi var meget sultne, gik vi hen til et Farmerhus og bad om noget at spise. Konen gav os nogle Stykker Brød med Flæsk til, som vi fortærede med stor Appetit. Næste Nat sov vi i et Faarehus inde i Skoven og forsynede os med Æbler fra en nærboende Farmers Have. ♣

Den næste Dags Eftermiddag, omtrent ved Ettiden, naaede vi et Farmerhus, hvor vi gik ind og forlangte noget at spise. Konen serverede en dejlig Middagsmad for os; men da vi havde spist og meddelte hende, at vi ingen Penge havde at betale med, blev hun aldeles rasende, tog Fejekosten og slog Jørgen Knudsen oven i Hovedet.

Vi vendte hurtigst muligt Næsen efter Springfield, hvor vi ankom sent om Aftenen, i daarligt Humør, uden Penge og haardt medtagne af den lange Fodtur.

4 Dage efter mødte jeg en Svensker paa Gaden, han lovede at tage mig med ud paa Landet næste Dag for at se, om der muligt kunde faas noget at fortjene med at skære Majs.

Han befandt sig i samme kedelige Omstændighed som mig: uden Penge.

Første Nat indkvarterede vi os i en Farmers

Lade, og da vi ingen Aftensmad kunde faa, forsynede vi os med Æbler fra hans Have. Næste Dag ved Middagstid fik vi Arbejde hos en Farmer paa følgende Vilkaar: vi skulde skære 6000 Sjokker Majs for 10 Cents pr. Sjøk og desuden have Kost og Logi. Den første Dag skar vi 50 Sjokker og tjente saaledes 5 Dollars, den anden Dag 60 Sjokker, altsaa 6 Dollars; men den 4. Dag om Førmiddagen Kl. 8 overskar jeg en Scene i mit venstre Knæ, saa Leddevandet og Blodet strømmede ud. Vi befandt os da ca. 3 engelske Mil fra Farmerhuset, og Svenskeren maatte bære mig paa sine Skuldre den lange Vej, medens Blodet stadigt strømmede ud af Saaret. Der blev sendt Bud efter en Læge, men da han kom, var jeg besvimet. Han forbandt mig imidlertid, og jeg blev bragt i Seng hos Farmeren, hvor jeg var i 8 Dage.

Farmeren kørte mig da til Springfield, hvor jeg kom i Pleje hos Oles Stine fra Veddum, og blev der i 4 Maaneder.

I denne lange Tid maatte jeg for Benets Skyld ligge paa Ryggen, og det førte til, at Huden gik af min Ryg flere Steder og dannede ligefrem store Huller, hvor Maddiker eller Orme fremavledes i Massevis, saa de krøb omkring baade paa mig og paa Lagenerne i Sengen. Jeg befandt mig da i en meget elendig Tilstand, der ikke forbedredes ved, at Doktoren erklærede, at mit Ben vilde blive stivt alle Dage. Min Søster var til Stede, da Doktoren fortalte mig dette, og hun begyndte at græde over mig og min fremtidige Skæbne som Krøbling uden Penge og Venner i et fremmed Land. Ole havde allerede fortalt mig, at han ikke kunde have mig længere uden Vederlag, og at han havde meddelt

Fattigforstanderen for Sognet, at jeg maatte i Fattig-
huset. Min Forlovede, Maren Andersen fra Sejlstrup
i Aalborg Amt, havde kort forinden gennem Emi-
grant Kompagniets Agent, Chr. Staple i København,
sendt mig 50 Rigsdaler, som jeg havde betalt til
Ole for Kost og Logi, ligesom min Søster havde
givet Ole alle de Penge, som hun kunde skrabe
sammen af sin Løn. Jens Chr. Hansen fra Tustrup
var paa samme Tid indlagt hos Ole lidende af Tyfus.

2 Dage efter holdt der en Vogn for Døren,
jeg blev bragt ud og transporteret 16 Mil pr. Jern-
bane og 4 Mil pr. Vogn og kom omsider til Fattig-
huset, hvor jeg blev baaret ind af 2 Mand og lagt
i Seng. I Værelset, hvor jeg blev bragt ind, var der
ialt 3 Senge, en paa hver Side af mig; i den ene
laa en Irlænder, der havde været der i 4 Aar, og
hvis ene Ben omtrent var raadnet af ham helt op
til Knæet; i den anden Seng laa en Amerikaner
lidende af Tæring, han døde 4 Dage efter min An-
komst. Paa den anden Side af Gangen, der førte
forbi Værelset, hvori jeg laa, var der to Værelser,
begge aflukkede med Jernstænger, og hvori befandt
sig to sindsyge Tyskere. Den ene var gaaet fra
Forstanden over at have mistet 1700 Dollars, som
han havde laant en Ejer af en Papirmølle, og som
Mølleren havde bedraget ham for hver eneste Øre.
Den anden Tysker var en Mand paa ca. 60 Aar,
Skomager af Profession. Han havde før boet i
Springfield sammen med sin Kone og eneste Datter
i en smuk Ejendom.

Imidlertid døde Konen, Datteren giftede sig og
Faderen overlod da al sin Ejendom til Datteren og
Svigersønnen paa den Betingelse, at de skulde sørge
for ham til hans Død; men aldrig saa snart havde

de Unge faaet Skøde paa Ejendommen, før de smed den gamle Mand paa Gaden, og det var derover han var gaaet fra Forstanden, hvilket jo ikke var saa underligt. Et Par Uger efter min Ankomst saa han sit Snit til at smutte ud af Døren som denne aabnedes af hans Vogter, der kom med Middagsmad, men var saa uheldig at falde ned ad en Trappe, hvorved han brækkede sit ene Ben og døde et Par Dage efter.

Der døde ialt 10 Personer, medens jeg var der. Der var ikke nogen Ceremoni ved Begravelsen. En Ligkiste blev lavet i en Hast af nogle Fjæl uden Spor af Maling, og deri blev Liget lagt uden at det var vasket og med de gamle Pjalter paa, saa op paa en Vogn og ud paa Fattiggaardens Kirkegaard, hvor et Hul blev gravet, Jord paa, uden Spor af Tale af Præst eller nogen anden, og saa var det forbi. Akkurat som man begraver en Hund. Jeg tænkte paa, hvornaar det mon kunde blive min Tur at blive behandlet paa samme Maade som Tyskeren.

Der var ialt 101 Personer, Fattiglemmer, sindssyge Mandfolk og Kvindfolk, i dette Fattighus, der bestod af 4 3-Etagers grundmurede Bygninger, der var sammenbygget til et Komplex, ialt rummende ca. 300 Personer. Til Fattighuset hørte 600 Acres Land, hvor de Lemmer, der var i Stand dertil, arbejdede. Der var 15 sindssyge Personer paa Anstalten, medens jeg var der, og nogle af dem gik helt nøgne i deres Værelser. En Dag var Formanden saa elskværdig at tage mig med ind paa Fruentimmernes Sindsygeafdeling, han viste mig en norsk Pige, ca. 25 Aar gammel; hun var aldeles nøgen og saa ud som et vildt Dyr, hendes Haar var snehvidt, og det var i det hele et forfærdeligt Syn at se den

stakkels Pige i en saadan Tilstand. Det gøs i mig, og jeg takkede i Stilhed Gud, fordi han havde ladet mig beholde min Forstand. Forstanderen fortalte mig, at Pigen havde tjent i Springfield og sammen-sparet sig 200 Dollars. Hun blev saa forlovet med en ung Karl, der franarrede hende alle de sammen-sparede Penge, hvorefter han naturligtvis forsvandt. Det var derover hun havde mistet Forstanden efter først at have sørget sig det hvide Haar til. Jeg tænkte ved mig selv, at hvis der gaves noget Helvede paa den anden Side dette Liv, da var han absolut berettiget til at komme der.

En Dag blev en Tysker bragt ind paa Fattighuset lidende af Delirium tremens, 4 Dage efter døde han og fik samme Begravelse som alle de andre. De tog ham, saa snavset som han var, uden saa meget som at vaske hans Ansigt, og smækkede ham ned i Trækassen, og videre ud paa den saakaldte Kirkegaard; saa var han væk. Det var forfærdeligt, som han pintes i de 4 Dage, han hylede og skreg, bad til Gud, svor paa at Satan og Slangerne var efter ham for at tage ham til Helvede; stakkels Mand.

Der var altid uhyggeligt om Natten der paa Anstalten, alle de sindsyge skreg og hylede som vilde Dyr. En Nat brækkede en sindsyg Mand ud, kravlede over Muren og forsvandt over Markerne, idet han raabte, at der var udbrudt Krig mellem Tyskland og Amerika, at han var en Tysker og vilde slaa for sit Fædreland. Det tog en hel Dag, før de fik ham paagreben.

Jeg havde i flere Dage lagt Mærke til en Kvinde, der gik nede i Gaardsrummet, bukkede sig af og til og tog noget op fra Jorden, som hun gemte i

sit Forklæde. Jeg gik en Dag ned i Gaarden og fandt da, at det var Hønsefjer, hun sankede op. Jeg spurgte hende, hvad hun bestilte. Hun rettede sig op, saa paa mig og sagde, om jeg vilde holde min Kæft, og begyndte at nærme sig mig paa en foruroligende Maade.

Jeg blev lidt bange for hende, da jeg kunde se, hun var sindsvag og frygtede, at hun skulde angribe mig; jeg befandt mig jo i en meget daarlig Forsvarsstand; jeg gik nemlig og stavrede om ved 2 Krykker, og forlod hende da ogsaa hurtigst muligt.

En Dag var jeg nede i Køkkenet, hvorfra en lang Gang førte ud til Gaarden. Jeg vilde ud i Gaarden, men før jeg fik fat i Døren, blev den aabnet bagfra af en sindsyg Mandsperson, der slog mig over mod Muren og begyndte at kommandere sit Kompagni Soldater til Angreb mod Fjenden. Han havde en Træsabel og en lang Kniv i et Bælte omkring Livet.

Efter ca. 10 Minutters Forløb gik han ud gennem Døren og kommanderede Soldaterne til at storme Skansen paa den anden Side af Gaardspladsen; han selv løb derover med dragen Sabel.

Jeg blev saa forskrækket for ham, at jeg faldt omkuld paa Gulvet. Jeg havde mødt ham flere Gange, men aldrig i et saadant Krigshumør som den Dag.

Formanden fortalte, at han ingen Fortræd gjorde. Han havde været Officer i den amerikanske Armé under Borgerkrigen og havde været en tapper Soldat. Han var, da han rejste i Krigen, forlovet med en Bankiers Datter, men da han kom hjem havde hun giftet sig med en anden. Nogen Tid efter

Hjemkomsten blev han sindsyg og bragt til Anstalten, hvor han den Gang havde været i 7 Aar.

Jeg var paa Anstalten i 3 Maaneder. Mit Ben blev værre i Stedet for bedre, det brækkede ud med store Huller neden for Knæet og hele mit Legeme begyndte at opsvulme, saaledes at jeg, hvor som helst jeg vilde, kunde presse Huller med mine Fingre, saa Hullerne blev der.

En Dag kom Doktoren og fortalte mig, at der ikke var nogen anden Redning, saafremt jeg vilde frelse mit Liv, end at lade Benet sætte af og at han næste Dag vilde hente en anden Læge til at være ham behjælpelig med Amputationen. Det var hans Pligt, sagde han, saa hurtigt som muligt at faa mig kureret og udskreven fra Anstalten, da jeg var der paa Sognets Bekostning. Jeg blev aldeles elendig ved Tanken om, at jeg skulde have mit Ben amputeret, ja, maaske miste Livet. Der var megen Sandsynlighed for, at jeg ikke kunde overstaa Operationen, idet mit Blod var forgiftet og hele mit Legeme udtæret paa Grund af de haarde Smerter, jeg havde udstaaet, siden jeg kom til Skade. I hele 6 Uger efter Uheldet maatte jeg hver Aften tage Sovedraaber ind for at faa en Smule Ro.

Jeg fortalte Formanden for Anstalten, hvilken skrækkelig Stilling jeg befandt mig i. Han sagde, at jeg ikke skulde lade Doktoren amputere Benet, da jeg sikkert ikke vilde overleve det. Han fortalte mig endvidere, at han, før han fik Pladsen som Formand paa Anstalten, gik omkring og slagtede Svin for Farmerne. Saa hændte det, at han en Morgen ved et Uheld skar sig i den ene Haand med Slagterkniven, og inden en Time var Armen svulmet op lige til Skulderen. Der blev sendt Bud

efter en Doktor, der ved Ankomsten straks beordrede Armen sat af omtrent ved Skulderen. Formanden protesterede imidlertid og formaaede Farmeren til at spænde for og køre ham til Springfield, hvor han kendte en Franskmand, der var bekendt for sin Lægekunst, og i Løbet af 2 Uger var Armen og Haanden kureret. Formanden, der var en human Mand, tilbød at køre mig til nærmeste Station og der give mig Billet til Springfield, for at jeg kunde komme under Behandling af Franskmanden. Jeg takkede ham mange Gange for hans gode Raad og Velvillighed. Det gav mig nyt Liv. Jeg havde næsten opgivet Haabet om at blive til Menneske igen.

Ved Ankomsten til Springfield blev jeg lagt ind paa et Hotel og sendte straks Bud efter min Søster, der da tjente hos en Bankier, og efter den Karl, der kørte Mælkevognen, og som jeg før har omtalt. Hans Navn var Hans og han var fra Lolland. De mødte straks begge to og vi sendte saa Bud efter Franskmanden. Han kom straks og var ikke længe om at se, hvilken farlig Stilling jeg befandt mig i. Han sagde, at jeg maatte med ham hjem, og han lovede at kurere mit Ben og frelse mit Liv, men jeg maatte give ham 25 Dollars i Forskud. Jeg laante de 25 Dollars af den danske Karl, der skulde have dem igen af min Søster, naar hun havde modtaget nogle Arvepenge efter hendes Tante paa Korup Møllegaard.

Jeg blev derefter af Hans kørt til Franskmandens Hus, hvor jeg blev hjertelig modtaget af saavel hans Kone som ham selv. De havde, før de kom til Amerika, boet i Paris, og, som de senere fortalte mig, deltaget i den franske Revolution, hvorfor de

maatte rømme til Amerika. De havde været rige Folk før Revolutionen udbrød, det kunde man se af de kostbare Smykker, Diamanter og Guldure, som de havde. Manden havde haft en høj kongelig Bestilling, men gik over til de revolutionære.

Jeg forblev hos dem i 9 Uger, og udstod de utroligste Smerter, som næsten ikke er til at beskrive.

Jeg blev straks sat paa halv Kost og maatte ikke nyde nogen Slags Tobak. Hver Morgen tog han mig ind i sit Maskinværksted (han var Maskinmester), hvor jeg maatte afklæde mig, hvorefter han indsmurte mig med Fedt, Terpentin og Kamfer over hele Legemet og bearbejdede mig med sine Hænder til mit Legeme var blodrødt. Efter den Omgang blev jeg vasket af i varmt Vand, paaklædt og bragt ind i Huset, hvor jeg maatte gennemgaa en anden Kur med Paalægning af Hørfrø og Terpentin paa de aabne Saar. Om Aftenen, naar jeg var gaaet i Seng, lagde han Sennepskager paa Saarene. Jeg var til Tider i saadanne Smerter, at jeg maatte tygge paa Lagenet for ikke at skrike.

Efter de 9 Ugers Forløb var jeg blevet til det bare Skind og Ben, og saa mat, at jeg ikke kunde staa paa mine Ben. Jeg var ligesom lammet i venstre Side, var kroget og kunde ikke løfte eller røre min venstre Arm eller holde noget mellem Fingrene; men alle Saarene var kurerede, hvorimod mit Knæ var stivt og ubøjeligt for bestandig. Franskmanden lavede en Slags Bandage til mig af Staal; den blev skruet under min Skosaal og med et Par Skinner op af hver Side som holdtes sammen af et Lædderbælte, som jeg bar om Livet.

Imedens jeg var hos Franskmanden, fik jeg

Besøg af en Karl ved Navn Christian Larsen, der nylig var ankommen til Amerika fra Volsted i Nærheden af Aalborg. Ligeledes fik jeg Besøg af Mads Sørensen Riis, en Søn af Søren Madsen fra Skindbjerglund, tæt ved Aalborg. Han tjente hos en Farmer ca. 20 engelske Mil ude paa Landet. Før han forlod mig, gav han mig 50 Dollars til at købe mig nogle Klæder for. De jeg havde var ogsaa helt udslidte og i Pjalter.

Jeg blev udskreven fra Franskmanden som helbredet, det vil sige som Krøbling for hele Livet, og hele min Besiddelse bestod af 2 Krykker og nogle faa Dollars. Selv var jeg ude af Stand til at foretage nogen Slags Arbejde.

Der var ikke andet for mig at gøre, end at gaa tilbage til Fattighuset igen, og det gjorde jeg.

Ved Ankomsten dertil modtog Formanden mig meget venligt og var glad over, at jeg havde frelst mit Ben fra Amputation. Derimod var Doktoren meget fornærmet over, at jeg havde forladt Fattighuset og saaledes franarret ham en Lejlighed til at skære mit Ben af.

Jeg forblev i Fattighuset en Maaned. Medens jeg var der, modtog jeg et Brev fra min Forlovede, Maren Andersen, der var født i Sejlstrup i Nærheden af Aalborg. Hun skrev, at hun vilde rejse over til mig, saa snart hun fik Brev fra mig, at jeg var rask.

Jeg skrev til hende og bad hende blive i Danmark og prøve paa at glemme mig, idet jeg var Krøbling for hele mit Liv og ikke engang kunde forsørge mig selv, langt mindre andre. Jeg raadede hende til at søge sig en anden Forsørger og ikke vente paa mig.

Som Svar modtog jeg et Brev fra hende, at hun vilde vente og haabede til Gud i Himlen, at han vilde forbarme sig over os, saa at vi en Gang kunde blive forenede.

I Fattighuset var der mange Katoliker, og de fortalte mig, at der i Chicago boede en katolsk Præst ved Navn Dimand, der var i stort Ry, fordi han kunde gøre Mirakler, og at jeg skulde tage derhen; han kunde uden Tvivl kurere mit Ben, saa det kunde faa Bøjeligheden igen. De var saa sikre i deres Sag, at de fik mig til at tro det.

Jeg betroede en skønne Dag Forstanderen, at jeg havde i Sinde at rejse til Chicago for at besøge den katolske Præst og bad ham køre mig til Stationen, hvilket han ogsaa gjorde. Jeg løste Billet til en stor By, der hed Dicator. Billetten dertil kostede 1 Dollars, og jeg havde nu kun 30 Cents tilbage.

Ved Ankomsten gik jeg ind i et tysk Hotel i Nærheden af Stationen og bestilte Logi for Natten. Aftensmad kunde der ikke være Tale om. Jeg maatte betale 25 Cents forud for Logi og havde saaledes 5 tilbage.

Tidlig næste Morgen gik jeg ud paa Gaden og spurgte en Politibetjent, om han ikke kunde opgive mig, hvor der boede nogle Danskere. Han viste mig omtrent en hel Mil ud i Byen til Koller Mølle, hvor der lavedes Jernbaneskiner; han mente nok, der fandtes Danske der. Det var en lang Vej at gaa paa mine Krykker, men jeg naaede Maalet og traf ogsaa en Landsmand der. Han sendte straks en Dreng afsted med mig hjem til hans Kone med den Besked, at hun skulde give mig noget til Frokost.

Jeg forblev hos disse Folk i 4 Dage. De var meget flinke og nærede stor Sympati for mig i min elendige Tilstand. De gav mig 4 Dollars, saa jeg kunde løse Billet til Dwigth, samt et Brev til en Handelsbetjent, dersteds, om at være mig til Nytte. Han var ligesom min Vært og hans Kone fra Slesvig og hed Vilhelm. Ved Ankomsten til Dwigth gav jeg Brevet til ham, og han modtog mig meget venlig, sendte straks en Mand med mig hen til en dansk Familie med Ordre til, at de skulde give mig Kost og Logi paa hans Bekostning, indtil de hørte nærmere fra ham. Jeg forblev der i 5 Dage.

Hver Dag var jeg nede i Butiken at besøge min ny Velgører, og han bad alle, der kom der, om at give mig lidt Penge, fortalte hvor ulykkelig jeg var og at jeg nu var paa Vej til Chicago for at søge Hjælp hos en katolsk Mirakkel-Doktor, som han forresten ikke havde megen Tro til. De gav mig næsten alle sammen en lille Skærv.

Fredag Morgen fortalte jeg ham, at jeg troede jeg havde Penge nok til at naa Chicago for og endda til at blive der et Par Dage. Jeg var nemlig fuldt forvisset om, at saa snart den katolske Præst fik mig under Behandling, at jeg da vilde blive rask, saa at jeg straks kunde tage fat paa noget Arbejde og tjene Føden derved i Stedet for at tigge den. Han vilde imidlertid, at jeg skulde blive til Mandag. Om Søndagen skulde der være Gudstjeneste i den danske Kirke, og han vilde da bede Præsten foretage en Indsamling til mig efter endt Gudstjeneste. Der var ialt i Byen og paa Landet i Nærheden af denne ca. 1500 Danskere. Jeg sagde imidlertid nej Tak til Tilbudet. Jeg kunde ikke stille mig op i Kirken og modtage Gaver af alle disse Folk. Jeg

maatte afsted til Chicago samme Dag. Jeg takkede ham mange Gange, fordi han havde hjulpet mig i min Elendighed og for det han og alle de andre havde givet mig, idet jeg erindrede ham om Ordspøget: »Hellere give end tage«.

Jeg tog med Toget og ankom samme Aften til Chicago, hvor jeg tog Ophold i et norsk Beværtningshus i Market Street. Manden var gift med en irsk Katolik, han selv var Protestant. Konen fortalte mig, at Præsten nok skulde kurere mit Ben, det var der ingen Tvivl om, og næste Dags Morgen sendte hun mig med en Sporvogn 5 Mile bort.

Jeg naaede da til Præsten og ringede paa, en Tjener kom og aabnede for mig og bad mig tage Plads i et Venteværelse, til Præsten var færdig til at tage imod mig.

Jeg ventede ca. en halv Time, da Døren endelig aabnedes og Præsten traadte ind og spurgte mig, hvad jeg vilde. Jeg fortalte ham, i hvilken elendig Tilstand jeg befandt mig, og at jeg, raadet dertil af Katoliker, der havde paastaet, at han kunde gøre Mirakler, var taget til ham for nu at faa mit Ben kureret.

»Det vil bero paa en Ting: er du Katolik eller Protestant?« spurgte han.

»Lutheran!« svarede jeg.

»Saa kan jeg ikke have noget med dig at gøre, medmindre du vil forsaage din lutherske Trosbekendelse og blive Katolik, saa skal jeg prøve paa at hjælpe dig.«

Jeg lovede at gøre det.

Dersom jeg blev kureret, var dette da et Bevis for mig for, at den katolske Religion var den rigtige og at Magten til at gøre Mirakler og helbrede blinde

og halte og Krøblinger var givet til dem gennem Apostlen Peder fra Jesus Christus.

I dette Øjeblik var jeg fuldt og fast overbevist om, at Præsten havde Magten til at kurere mig. Han bød mig at sætte mig paa en Stol, hvorefter han med sin højre Fod tegnede 3 Kors paa Gulvet foran mig og spyttede i Midten af hvert Kors. Saa lagde han sin højre Haand paa mit syge Knæ og med den venstre tog han sin sorte Hue, som han havde paa Hovedet, og holdt den for Ansigtet og mumlede nogle Bønner paa Latin, som jeg ikke forstod noget af.

Det varede omtrent 10 Minutter med denne Forestilling, og jeg troede hvert Øjeblik, at mit Knæ skulde blive bøjet; stor var derfor min Overraskelse, da han var færdig med at bede og mit Knæled var lige saa stivt og ubøjet, som før jeg kom til Præsten.

Jeg maa indrømme, at jeg var noget overtroisk anlagt, noget som jeg sikkert havde arvet efter min Fader, der i mine Drengenaar fortalte mig saa mange Historier om de Mirakler, som Præsterne i Danmark havde gjort i sin Tid. Han havde fortalt mig, at Præsterne skulde tage Eksamen efter at have gennemgaaet den »sorte Skole« og der lært »Cyprianus«, og at de kunde gøre alle Trolddomskunster, saasom at uddrive Djævle og bortmane Aander og deslige.

Jeg husker saa tydeligt en Historie, som min Fader fortalte mig om en Præst i Jylland, der havde 2 Kirker at prædike i hver Søndag, den ene om Formiddagen og den anden om Eftermiddagen. Saa hændte det en Aften, da Præsten og Kusken kørte ad Hjemmet til, at Kusken pludselig kaldte

paa Præsten og fortalte ham, at det hvide Skum løb af Hestene, og at de ikke kunde trække Vognen længere. Præsten stod af, gik hen til Hovedet af den højre Hest og eftersaa Hovedtøjet og opdagede da, at den onde Satan laa bag i Fjedervognen.

Præsten befalede nu Kusken at tage det forreste Hjul af paa højre Side og lægge det bag i Vognen, hvorefter han kommanderede Satan at stige ned af Vognen, tage fat paa Akselen og bære den til de kom hjem. Præsten og Kusken steg paa Vognen og kørte hjem; men Kusken sad med en dødelig Angst i Kroppen, thi det saa ud, som var det et Hjul af Ild, der sad paa Akslen.

Ankommen til Porten gav Præsten Kusken Ordre til at spænde fra, trække Hestene ind i Præstegaarden, lukke Porten efter sig og ikke fortælle det til nogen i Gaarden og fremfor alt lade Præsten alene med Satan.

Præsten begyndte nu at mane Satan ned i Jorden, og havde allerede faaet ham halvt ned, da Porten aabnedes og Satan fik Magt over Præsten, der begyndte at skrigte om Hjælp og raabte, at Porten skulde lukkes, hvilket ogsaa skete. Præsten frelstes og Satan blev manet ned i Jorden.

Kusken var gaaet ind i Stuehuset, efter at Hestene var anbragt i Stalden, og havde fortalt til en af Pigerne, hans Forlovede, hvad der passerede udenfor. Hun blev selvfølgelig straks meget nysgerrig og vilde absolut se Satan. Saa var det hun aabnede Porten for at kigge, men som hun til al Held for Præsten hurtig fik lukket igen. — —

Den katolske Præst forlod mig nu et Øjeblik og kom tilbage igen med 2 Bøger, hvoraf den ene var en Beskrivelse af Luthers Liv og Levned og

den anden en Bønnebog, hvori han viste mig en Bøn, som han befalede mig at bede til Jesu Moder 3 Gange om Dagen i en Maaned, naar jeg gjorde det, skulde jeg nok blive kureret. Min Tro paa Helbredelse ved hans Hjælp var imidlertid forsvunden, inden han kom med Bøgerne, men jeg tog dog imod dem og tog Vejen hjemefter til Nordmanden i Market Street, hvor jeg fortalte Konen om mit Besøg hos Præsten. Hun trøstede mig saa godt hun kunde og raadede mig til at følge Præstens Anvisning.

Det gjorde jeg alligevel ikke; min Tro paa Mirakler havde faaet for stort et Knæk dertil. Jeg fik derimod stor Lyst til at læse Bøgerne, navnlig Levnedbeskrivelsen om Luther, som var skrevet af Katoliker.

De stemplede Luther som en Mand, der stod i Ledtog med alle Djævlene i Helvede. Der stod saaledes, at hver Gang Luther og hans Hustru Cathrine sad tilbords og spiste, sad der en Djævel imellem dem, og at Morten Luther maatte spise 2 Skp. Salt sammen med Djævlen, hver Gang de spiste; ligeledes var der en anden Djævel, som hver Nat sov mellem Luther og hans Kone, ligesom der hver Nat var et frygteligt Spektakel af Djævle i deres Soveværelse.

Men rent galt var det, da Luther døde og hans Venner havde lagt ham i Kiste for at begrave ham næste Dag, for da Vennerne kom, havde Djævlen og hans Engle taget baade Luthers Legeme og Kisten til Helvede. Dette og meget andet ligesaa utroligt læste jeg i denne Bog.

Alt mit Haab om nogensinde at blive helbredet var nu forsvundet og jeg stod ene i Chicago, uden

Penge og Venner, og værst af alt, uden Helbred. Jeg var nær ved Fortvivlelse. Jeg spurgte Nordmanden, hvad han syntes, jeg skulde gribe til, og han raadede mig da til at gaa hen til en dansk Doktor Jacobsen, der boede i Milwaukee Street; maaske han kunde hjælpe mig. Nordmanden troede nemlig ikke, som hans Kone, paa Mirakler.

Jeg gik da hen lil Doktor Jacobsen og var saa heldig straks at træffe ham i hans Kontor. Han undersøgte mit Ben og sagde, at der var ikke noget ved det at gøre, og at jeg maatte være glad, at jeg havde faaet Lov til at beholde det, samt at jeg, hvis det skulde have været amputeret, rimeligvis havde mistet Livet. Han formanede mig til Taalmodighed og trøstede mig med, at mit Ben om et Aars Tid eller to rimeligvis vilde være stærkere, saa at jeg kunde gaa uden Krykker. Det var en lang Tid at vente, tænkte jeg, og jeg var atter ved at fortvivle.

Jeg bad ham vise mig Vej til den danske Konsul; jeg maatte hen til ham og om muligt der faa en Billet til Danmark.

Den danske Konsul hed Dreyer og var Apotheker. Kommen ind paa Apotheket spurgte jeg om Konsulen var hjemme.

»Jo,« svarede Manden. »Det er mig. Hvad vil De?«

»Jeg vil bede Dem gøre mig den Tjeneste, at skaffe mig en Billet til Danmark,« sagde jeg. »Jeg er dansk Borger, men har været meget baade uheldig og ulykkelig herovre i Amerika.«

Jeg fortalte ham videre, om hvorledes jeg havde haft det og hvorledes min Tilstand for Øjeblikket var, indtil han pludselig afbrød mig med et:

»Er De fra Forstanden! Er De gal, Mand! Tror De, jeg kan forskaffe Dem Fribillet til Danmark, det kan jeg ikke gøre, det er umuligt.«

Jeg gjorde ham da opmærksom paa, at kunde jeg bare komme til New York, saa kunde jeg selv skaffe mig en Fribillet til Danmark.

»Saa gaa De bare derhen,« udbrød han.

»Ja, men jeg har ingen Penge til Rejsen,« sagde jeg.

Han blev nu aldeles rasende og bandede paa, at han ikke vilde hjælpe mig afsted til New York, hvorefter han forlod mig.

Jeg forsvandt ud paa Gaden, hvor jeg mødte en Landsmand fra Randers, hvem jeg fortalte om min Tilstand og hvorledes Konsulen havde behandlet mig. Han raadede mig til at gaa hen i den danske Forening, »Dania«s Hal, maaske denne Forening vilde hjælpe mig til Rette med at komme hjem til Danmark igen.

Jeg gik derhen og traf en Mand, som var Restauratør i »Dania«s Lokaler, han hed Uhrenholt og var fra Arden Station i Jylland. Han modtog mig meget venligt, gav mig Middagsmad og 1 Dollars, men sagde, at Foreningen ikke kunde hjælpe mig af den Grund, at jeg ikke var Medlem af den. Jeg fortalte ham, hvorledes Konsul Dreyer havde behandlet mig samme Dag.

»Den Spyslikker, den storsnudedede Kjøbenhavn, nej, han er ingen Ven af Danskerne her i Chicago,« udbrød han, og det kunde jeg saa godt forstaa.

Jeg gik nu tilbage til Nordmanden og betalte ham for Kost og Logi, og havde saa kun nogle faa Skillinger tilbage. Jeg gik derefter ned til

Chicago og Alton Jernbanestation, hvor jeg satte mig ind i Ventesalen og grublede over, hvad jeg nu skulde gøre. Det bedste for mig var at komme tilbage til Springfield, men dertil havde jeg ikke Penge. Jeg tænkte ogsaa paa at gaa i Toget uden Billet, maaske Konduktøren vilde forbarme sig over mig og lade mig køre, om ikke helt til Springfield, saa maaske til Dwigth, hvor jeg sidst kom fra. Dwigth var 75 og Springfield 225 engelske Mil fra Chicago.

Som jeg sad og spekulerede paa alt dette, kom et Emigranttog fra New York susende ind paa Stationspladsen og Passagererne begyndte at stige ud. Alle Nationer var repræsenterede, baade Fransk-mænd, Tyskere, Russere, Polakker og Skandinaver, et forfærdeligt Syn og Tummel at se paa; smaa skrigende Børn, barbenede og kun iført Pjalter ligesom Kvinderne og Mændene. De skældte og bandte paa de forskellige Modersmaal, som om det var deres Undergang, de gik i Møde, og Emigrant-agenterne og Politiet havde nok at gøre med at holde Styr paa dem. Det tog omtrent et Par Timer med at faa Pladsen ryddet og faa dem kørt til Emigrant-huset.

En stor Kasse, som tilhørte en af Emigranterne, en Polak, blev kastet ud af en af Jernbanevognene og splintredes ved Faldet mod Stenbroen, saa at en Ambolt og nogle Hamre faldt ud og spredtes til alle Sider. Herover blev Polakken saa rasende, at han greb en af Hamrene og vilde slaa en af Emigrantagenterne i Hovedet; men blev forhindret deri af en Politimand, der slog ham i Hovedet med sin Stav, saa han styrtede til Jorden.

Jeg gik ind paa Stationen igen, og saa da en

svensk Karl sidde og græde. Han var en af de nysankomne Emigranter. Han fortalte, at han tilligemed 40 andre unge svenske Karle var rejst herover sammen med en Svensk-Amerikaner, og at denne havde bedraget ham og alle de andre for alle deres Penge og var stukket af fra dem allerede i New York.

»Græd ikke,« sagde jeg. »Du er frisk og rask og kan arbejde, det kan jeg derimod ikke. Her staar jeg som Krøbling for hele Livet, uden Penge og Venner og har ikke det, hvortil jeg kan hælde mit Hoved.«

Jeg kaldte paa en Politibetjent og bad ham vise ham hen til Nordmanden, som jeg nylig havde forladt.

Kl. 9 var Toget færdigt til at forlade Chicago og køre mod Dwigh og Springfield.

Jeg havde faaet den Ide at sætte mig paa Trappetrinene paa den bagerste Sovevogn, der kunde Konduktøren maaske ikke se mig, da det var Aften og allerede mørkt. Som tænkt saa gjort. Jeg var virkelig saa heldig at undgaa Konduktørens Opmærksomhed, og Kl. 4 næste Dags Morgen var jeg i Springfield.

Rejsen forløb uden Uheld, naar undtages; at jeg ved Midnatstid blev ramt af en lille Sten i Panden, og fik en Bule over højre Øje. Stenen har rimeligvis ligget paa Baneskinneerne, og idet Hjulene har ramt den, er den faret i Vejret; men udover den Bule havde jeg ingen Skade taget. Kun var jeg saa sort som en Neger af Kuldampen fra Lokomotivet.

Jeg gik straks op til min Søster og fortalte hende om mine Oplevelser i de sidste 2 Uger.

Hun blev meget forbauset ved at høre om min Rejse til Chicago uden Penge. Hun troede, jeg opholdt mig i Fattighuset. Hun bebrejdede mig, at jeg havde været saa dum at lade Katolikerne bilde mig ind, at Mirakkel-Præsten i Chicago var i Besiddelse af Magt til at kurere mit Ben ved Bøn, og raadede mig til at melde mig i Fattighuset igen og blive der, til jeg blev bedre.

»Nej,« svarede jeg, »det gør jeg ikke, før vil jeg gaa fra Dør til Dør og bede mine Medmennesker give mig Brød.«

»Ja, det kommer du ogsaa til at gøre, for jeg kan ikke sammenspare Penge nok til at betale Kost og Logi for dig paa en Restauration.«

»Det vil jeg heller ikke forlange af dig,« sagde jeg. »Du har jo allerede gjort alt muligt for mig; men Du maa takke Gud, at Du har dit Helbred og kan tjene til Livets Behov. Her foran dig staar din Broder paa et Par Krykker, en stakkels Krøbling. Jeg vilde ønske, jeg var død og borte, saa jeg ikke oftere skulde blive nogen til Byrde.«

Den Tale kunde min Søster ikke udholde, men gav sig til at græde bitterlig. Jeg fortrød med det samme, at jeg havde tiltalt hende saaledes, hende, min eneste Søster, der havde gjort alt for mig. Vi græd begge to.

Ved Afskeden gav min Søster mig 3 Dollars til Kost og Logi de første Dage.

Næste Dag gik jeg ud i Lincoln Park, hvor jeg opdagede en Sporvogn, der ikke var i Brug. Jeg tænkte straks, at den kunde blive et Opholdssted for mig om Natten og skyndte mig tilbage til min Søster for at meddele hende den glædelige Nyhed. Hun sagde da, at jeg kunde komme hver Dag Kl.

2 om Eftermiddagen, saa vilde hun give mig nogle Levninger fra Bankierens Bord.

Jeg befandt mig nu paa det nærmeste som den fattige Mand, der er omtalt i Bibelen i Lignelsen om den rige Mand og den fattige Lazarus; kun var der ingen Hunde til at slikke mine Saar, hvorimod jeg godt nok havde mit Helvede her paa Jorden.

En Uges Tid efter fortalte min Søster mig, efter hvad Bankieren havde sagt, at om 2 Uger vilde Elgen Uhrfabrik begynde sin Virksomhed og at Bankieren vilde skaffe mig en Plads paa Fabriken ved et Arbejde, som jeg kunde sidde paa en Stol og forrette. Den første Maaned skulde jeg ingen Løn have, den næste saa meget, at jeg kunde betale for Kost og Logi, og efter 6 Maaneders Forløb 1 Dollars om Dagen samt Kost og Logi.

Min Søster lovede at betale Kost og Logi for mig den første Maaned, naar jeg vilde tage mod Arbejdet paa Fabriken. Jeg lovede hende at gøre det, men da Tiden kom, sagde jeg nej. Jeg havde ikke Ro paa mig til hele Dagen igennem at sidde stille paa en Stol og lære Klokkemagerprofessionen. Jeg var saa nervøs, at jeg ikke kunde sidde stille, og mine Tanker var saa adspredte og i en saadan Uorden, at jeg sommetider troede, jeg skulde miste Forstanden.

En Dag, da jeg gik ind i Ventesalen til Overretslokalet og satte mig ned paa en Bænk, kom der en ung Karl hen til mig og spurgte om, hvorledes jeg var kommen til Skade, hvilket jeg fortalte ham. Der var altid Anledning for Folk til at spørge til mit Befindende, idet jeg jo gik med Krykker og havde denne Staalmaskine af en Bandage spændt om Benet. Han fortalte mig, at han havde vætet i

Byen med et Vognlæs Brænde for hans Fader, som ejede en Farm ca. 10 Mil ude paa Landet. Hans Forældre var fra Christiania i Norge. Han selv var Skolelærer, og hjemme havde han 2 Søstre, der var Lærerinder. Han bad mig følge med hjem, hvilket Tilbud jeg modtog med Tak.

Jeg gik straks hen til min Søster og fortalte hende, at jeg tog med den unge Mand.

Ankommen til Farmen blev jeg meget venligt modtaget af den unge Mands Forældre, der var meget gudfrygtige og menneskekærlige Folk. De bød mig blive der, saa længe jeg ønskede det. Mandens Navn var Ole Halvorsen.

En Dag forelagde Sønnen mig en Plan, som han havde udtænkt. Han mente, det var bedst for mig at lære det engelske Sprog til Fuldkommenhed, saaledes at jeg kunde baade læse og skrive det. Jeg kunde blive hos dem - hele Vinteren, og han vilde da tillige med sine Søstre læse med mig, saa at jeg til Sommeren kunde faa en Friplads paa Blonmington Seminarium. De vilde da der betale Kost og Logi for mig, indtil jeg havde taget Eksamen og faaet Plads som Skolelærer. Jeg takkede ham og hans Forældre og Sødskende mange Gange for det højhjertede Tilbud, der gjorde et dybt Indtryk paa mig.

Det var et smukt Tilbud af de gode Mennesker, der ikke kendte det mindste til min Fortid, udover det jeg havde fortalt dem.

Jeg tænkte, at nu var min Lykke kommen, de behandlede mig akkurat som en af deres egne.

Efter 2 Ugers Forløb blev jeg imidlertid sa tungsindig igen, jeg syntes ikke, jeg kunde modtage al den Godhed af de fremmede Mennesker, som

de overøste mig med, ja, det gik saa vidt med mit Tungsind, at der var Tider, hvor jeg troede, jeg skulde miste Forstanden.

Saa var det en Lørdag, den unge Mand skulde til Springfield med et Vognlæs Brænde, at jeg sagde Farvel til mine Velgørere og kørte med. De var ikke tilfredse med, at jeg vilde forlade dem, de gode samvittighedsfulde og gudhengivne Folk, der saa gerne vilde hjælpe dem, der var betrængte og forladede af Menneskeheden, de vilde gerne gøre det for Guds Skyld, og de havde det saadant, at de kunde hjælpe, idet de var velhavende og ejede en stor Farm med en god Besætning.

En Tid efter at jeg havde forladt dem, fortrød jeg det, og vilde gerne være vendt tilbage igen, men jeg havde ikke Mod dertil.

Da den unge Mand og jeg ankom til Springfield, takkede jeg ham mange Gange for al hans Venlighed og bød ham Farvel. Han gav mig ved Afskeden en Dollars. Jeg har aldrig senere hverken hørt eller set noget til dem siden, men jeg vilde ønske, hvis de endnu er i Live, at jeg kunde faa talt med dem endnu engang.

Jeg gik straks op til min Søster og fortalte hende alt det jeg havde oplevet derude paa Landet, og hun bebrejdede mig meget, at jeg ikke havde modtaget deres Tilbud; et saadant vilde jeg næppe faa oftere. Hun gav mig et Klæde fuld af Fødevarer, og jeg tog da Vejen til min gamle Soveplads, Sporvognen i Lincoln Park.

Den Nat var der et forfærdeligt Uvejr, det regnede, tordnede og lynede, saa det var ganske frygteligt. Jeg kunde ikke låse den ene Dør, men tog saa Lædersæderne af Bænkene og lagde dem

paa Gulvet og mig selv ovenpaa med Hovedet mod Døren, saa var jeg da sikker paa, at der ingen kunde komme ind, uden at jeg mærkede det.

Omtrent ved Kl. 2 om Natten blev Døren aabnet og 2 Personer i pjaltede Klæder traadte ind, gennemblødte til Skindet. Jeg blev straks at begynde med noget bange for dem, men da de havde fortalt mig deres Historie, blev jeg mere rolig. De var meget forkomne af Sult, havde slet ikke faaet noget at spise hele Dagen og blev meget glade, da jeg tog min Madpose frem og delte Indholdet med dem. De blev hos mig til henad Morgenstunden.

Mine Ben blev efterhaanden bedre og bedre, saa jeg omsider kunde undvære baade »Staalmaskinen« og den ene Krykke og kunde bevæge mig ved Hjælp af en Krykke og en Stok.

En Dag traf jeg sammen med en Irlænder, der raadede mig til at følge med sig til Staten Missisipi og der give os til at plukke Bomuld. Det var et Arbejde, jeg godt kunde udføre, selv om jeg var Krøbling, og jeg kunde tjene 1 Dollars 25 Cents om Dagen foruden Kost og Logi.

Jeg gik da atter til min Søster for at meddele hende, hvad jeg havde i Sinde, og hun overlod mig 4 Dollars til at købe Billet for til St. Louis og derfra videre pr. Dampskib ad Floden Missisipi til en By, der hedder Vicksburg.

Jeg takkede for Pengene og afsted rejste Irlænderen og jeg med Toget til St. Louis, hvor vi maatte vente 4 Dage, før vi kunde komme videre med Dampskib, men allerede 2 Dage efter Ankomsten til St. Louis blev jeg angreben af den gule Feber og maatte se at komme tilbage til Springfield igen. Mine Penge var omtrent opbrugte, men til

al Held var en Konduktør saa god at tage mig gratis med til en By, der hedder Colenville.

Jeg gik da op til en Rigmands Hus for at tigge nogle Penge til en Billet til Passagertoget til Springfield; men han skældte mig Huden fuld og jagede mig ud af hans Hus. Efter den Omgang gik jeg hen til en fattig Kone og bad om noget at spise, hun gav mig et Stykke Brød og en Skaal varm Kaffe.

Jeg begav mig tilbage til Banegaarden, hvor et Fragttog var færdig til Afgang, hvilket jeg tog Plads i. Billetten til Springfield kostede $1\frac{1}{2}$ Dollars, men jeg havde kun 85 Cents; dem gav jeg Konduktøren og han lod mig da køre med.

En Uges Tid efter forlod Feberen mig.

Det var imidlertid bleven Efteraar og temmelig koldt til, at jeg vedblivende kunde bruge Sporvognen til Nattelogi, og jeg besluttede da at rejse til Dwigth, hvor jeg før havde været; men det var stadig galt med Rejsepengene. Jeg henvendte mig atter til min Søster, men hun kunde ikke give mig mere end 50 Cents, det var hele hendes Ejendom i Penge, og Billetten kostede $4\frac{1}{2}$ Dollars. Der var saa ikke andet for, jeg maatte prøve paa at rejse gratis ved at sidde op bag i Toget.

Jeg sagde Farvel til min Søster, gik ned paa Stationen og ventede der til Kl. 12 Nat, da Toget skulde gaa. Jeg gik op ad Trappen paa den bagerste Sovevogn og satte mig ned, og Kl. 4 om Morgenen var jeg atter i Dwigth, kulsort i Ansigtet af Røgen fra Lokomotivet.

Efter at jeg havde faaet mig vasket paa Stationen, begav jeg mig paa Vej til min Ven og Velgører, Vilhelm. Han var Handelsbetjent i en tysk Butik.

Jeg fortalte ham mine Oplevelser, siden sidst vi saa hinanden, og han lyttede til med stor Forundring.

»Vel,« sagde han, »jeg har en Ven ved Navn Jacob Smith, der bor 4 Mil ude paa Landet, der vil jeg sende dig ud, og her er netop en Mand, du kan køre med, han skal lige der forbi.«

Jeg takkede ham mange Gange for hans Om-sorg for mig.

Jacob Smith og hans Kone modtog mig meget venligt. De var begge fra Aabenraa i Nordslesvig. Konens Broder var nylig ankommen fra Slesvig; han var Handelsbetjent og hed Hans Beyer. Der boede forresten mange Nordslesvigere der paa Egnen. Min Vært og hans Familie var flinke mod mig, det var ægte dansksindede Nordslesvigere, der havde forladt deres Hjemstavn, fordi de ikke vilde være under tysk Herredømme.

Jeg blev hos Jacob Smith et Par Uger, saa flyttede jeg over til Edler Christensen fra Tønder-egnen i Nordslesvig. Han havde en stor Farm og var Nabo med sin Broder, der ligeledes ejede en Farm. Begge Brødrene var ugifte og forestod selv Husholdningen paa deres Farme. De bød mig blive hos dem, saa længe jeg ønskede. Jeg takkede dem for Tilbudet, men efter ca. 3 Ugers Forløb kom Tungsindet over mig igen, og jeg beklagede mig da til Edler over, at jeg ikke kunde tjene min Føde selv, men altid maatte være andre til Byrde. Han svarede mig hertil, at det skulde jeg ikke bekymre mig om, saa længe han ikke klagede.

En Dag foreslog han mig at høste Majs sammen med ham, naar jeg bare kunde høste 1 Rad, medens han høstede 2, saa vilde han, naar Høsten

var forbi, give mig et Sæt nye Klæder. Jeg gik ind paa Forslaget og hjalp ham med Majshøsten.

Mit Ben var stadig bleven bedre og bedre, og jeg kunde nu gaa omkring alene ved Hjælp af en Stok. Den anden Krykke havde jeg lagt paa Hylden. Da Høsten var forbi, sagde Edler til mig, at jeg aldrig vilde blive skikket til haardt Arbejde af nogen Slags, saa det bedste, jeg kunde gøre, var at købe en Hest og en Vogn og saa køre omkring og sælge Smaasager, saasom »Patent Medicin«, Guldstads, Knive, Skilderier og lignende. Han kendte en Slags »Patent Medicin, der lavedes i Pittsburg Pa. En Kasse Medicin kostede 36 Dollars, og Fortjenesten ved at sælge den var ligeledes 36 Dollars.

Jeg kunde faa Bevilling fra Kompagniet til at sælge i 2 Amter, og som Præmie for Salg af Medicinen vilde jeg kunde erhverve mig 1 Uhr for hver Amt til 20 Dollars Stykket.

»Ja, min kære Edler,« sagde jeg, »Planen er god nok, men du ved jo, at jeg ingen Penge har til at købe noget for.«

»Det skal du ikke bryde dig om, jeg og de andre Ungkarle vil hjælpe dig igang, og her hos mig kan du altid have dig et Hjem.«

En Karl ved Navn Peter solgte mig en Hest til 100 Dollars paa Kredit, Edler gav mig 50 Dollars til at købe Medicin og andre Ting for og hans Broder gik med mig til Byen og købte en Fjeder-vogn og Seletøj til Hesten.

En Ugestid efter modtog jeg den rekvirerede Medicin samt de 2 Uhre foruden en Del Smaasager, og næste Dags Morgen kørte jeg ud paa min første Forretningsrejse. Jeg kørte hele Formiddagen, forbi den ene Farm efter den anden uden at falbyde

mine Varer. Jeg havde ikke Mod til at gaa noget Steds ind, meget paa Grund af at jeg talte daarligt Engelsk.

»Men,« tænkte jeg, »det bliver ikke ved at gaa paa den Maade, du skylder disse Mennesker, der har hjulpet dig, over 200 Dollars, og du kan selvfølgelig ikke betale nogle af dem igen, naar du ikke gaar ind i Husene og falbyder dine Varer.«

Jeg bestemte mig da til at gaa ind i det første Hus, jeg kom til, og som sagt saa gjort.

Det var et smukt Hus. Jeg svingede straks ind paa Gaardspladsen, der var overfyldt med Fjedervogne. Det var Nabokonerne, der var i Besøg og havde, hvad man paa engelsk kalder »Guilt Bee«, det vil sige en Sammenkomst, hvor hver især har sit Haandarbejde med; de fleste lavede Sengetæpper.

Jeg blev noget forbauset, da jeg aabnede Døren og pludselig befandt mig alene Mandfolk mellem en Snes Damer. Dog tog jeg Mod til mig og falbød mine Varer, og jeg solgte virkelig 2 Flasker Medicin.

Siden den Tid var jeg ikke bange for at falbyde mine Varer, og om Aftenen, da jeg kom hjem til Edler, var jeg vel tilfreds med mig selv. Jeg skrev til min Søster, hvorledes det gik og at jeg var paa Vej til at kunne forsørge mig selv, samt bad hende komme til Dwigh.

Hun kom ogsaa en Ugestid efter og fik Plads hos en Farmer en halv Mils Vej uden for Byen.

Jeg havde mange Ubehageligheder paa mine Køreture, men paa den anden Side hændte det ogsaa, at jeg havde megen Morskab af min »Patent-Medicin«.

I Staten Illinois var der mange Kolonier af baade Tyskere, Irlændere, Skandinaver, Amerikanere og Englændere, og naar jeg blot kunde faa en Flaske Medicin afsat og den kunde vinde vedkommende Købers Tilfredshed, kunde jeg sælge en Flaske til hver enkelt af Kolonisterne. Rygtet om den gode Medicin forplantede sig med Lynets Fart.

En Gang overnattede jeg hos en Irlænder, hvor Konen fortalte mig, at hendes 300 Høns havde Kolera, og om jeg troede min Medicin kunde hjælpe dem.

»Jeg vil prøve det,« sagde jeg, »Medicinen er at anbefale baade Mennesker og Dyr.«

Næste Morgen efter Frokost gik Konen, Sønnen og jeg hen i Høns huset, hvor jeg blandede 2 Draaber af Medicinen for hver af Hønsene i en Flaske Vand, som de fik at drikke.

Omtrent 3 Uger efter kom jeg atter til Irlænderens Hus, fyldt af allehaande Tanker om Resultatet af min Hønskur, de var ikke af det gode allesammen. Maaske Hønsene var døde hver og en, og var dette Tilfældet, vilde jeg jo faa en meget ublid Modtagelse.

Det var heldigvis ikke Tilfældet. Da jeg kørte ind i Gaarden, kom Konen løbende og fortalte mig, at alle hendes Høns var kureret af min Medicin, og at hun, da hun sidst var til Gudstjeneste, havde fortalt det til alle dem, hun havde set, og at jeg kunde sælge Medicin i hvert et Hus der i Kolonien. Jeg skulde absolut spænde fra og blive der om Natten som deres Gæst.

En Gang kom jeg ind til en dansk Farmer fra Hjørring i Vendsyssel, som havde en Gris, der var syg af Kolera; den fik Medicin og blev rask.

Jeg havde Ordre fra Kompagniet, der lavede Medicinen, til at lade Folk have denne paa Prøve, naar de vægrede sig ved at købe, og jeg skulde saa, naar Medicinen var opbrugt, hæve Pengene; det gjorde jeg ogsaa enkelte Gange, men naar jeg saa kom efter Pengene, vilde de ikke betale nogen af dem; de paastod da, at det var Humbug og Bedrageri, derimod var der aldrig noget i Vejen, hvor jeg tog kontant Betaling.

En Dag kørte jeg ind til en Farmer, der havde en Flaske paa Prøve. Han var lige kommen hjem fra Marken og holdt med Hestene paa Gaardspladsen. Saa snart han saa mig, tog han en Pisk, bandede og skældte mig Halsen fuld og lovede mig, at saafremt jeg ikke øjeblikkelig forlod hans Farm, skulde han gennempnygle mig med hans Pisk. Hans Kone var bleven syg en Nat, og han havde da givet hende noget af Medicinen, og han paastod, at den nær havde dræbt hende, før han kunde faa Bud efter en Doktor. Han vilde ikke betale det mindste og raadede mig til aldrig mere at vise mig paa hans Farm. Siden den Tid solgte jeg ikke Medicin paa Kredit.

Jeg kom engang ind paa en Amerikaners Farm, hvor jeg traf en ældre Kone, som jeg gav en Flaske Medicin, der var aabnet. Hun forsvandt med Flasken, men kom straks tilbage igen og bad mig gaa med indenfor.

Jeg kom ind i et Værelse, hvor der paa Sofaen laa en syg Kone med Hovedet indbundet og jamrede sig frygteligt; desuden var der to unge Piger, hvoraf den ene passede den syge Kone, medens den anden havde et lille Barn at vugge. De bød mig en Stol og gav sig derpaa til at le af mig, idet de forlod

Værelset. Jeg var glad ved at de forsvandt, og henvendte mig til den syge Kone med Spørgsmaal om, hvad hun fejlede.

Hun fortalte mig, at hun havde en frygtelig Hovedpine og havde ikke sovet i 3 Døgn for Smerter.

Jeg spurgte hende, om hun tillod mig at give hende en Dosis af min Medicin, hvilket hun gav sit Samtykke til. Jeg baden af de unge Piger bringe mig en Kop Vand og en Theske, hvilket hun ogsaa gjorde, men forlod straks Værelset igen, leende af mig. Jeg lavede en Dosis af Medicinen og gav den Syge den, og hældte lidt paa hendes Hoved, hvorefter jeg satte mig paa en Stol og ventede paa Resultatet.

Efter kort Tids Forløb sagde hun imidlertid, at det var værre end før, og jeg begyndte at blive ængstelig, for at det ikke skulde lykkes mig at lindre Smerterne. Jeg gav hende en Dosis til og hældte mere paa Hovedet, og efter en Tids Forløb rejste hun sig op fra Sofaen og sagde, at Smerterne var borte, og takkede mig mange Gange for Hjælpen. Hun købte 2 Flasker af min Medicin, og glad var jeg. Efter den Tid skulde jeg altid, naar jeg var i deres Nabolag, overnatte der, og vi talte ofte om, hvorledes de to unge Piger, forresten hendes Døttre, havde moret sig over mig, den første Gang jeg var der.

Kort før jeg begyndte at sælge Medicin, skrev jeg til en Bekendt af mig ved Navn Christen Rasmussen i Atlantic City, Jowa, om at laane mig 20 Dollars, som han sendte mig.

Vi kendte hinanden fra den Gang, jeg var hos Jeppe Nielsen i Tustrup; han var fra Volsted og

havde en Farbroder, Hans Rasmussen, boende i Askildrup.

En anden Bekendt af mig, en Handelsbetjent fra Tønderegnet i Nordslesvig, som arbejdede hos en Grosserer inde i Byen, raadede mig til at handle med flere Varer og købe Æg og Smør hos Farmerne.

Han tilbød mig Varer fra Forretningen, han var i, og hver Mandag Morgen vilde han forsyne mig med det nødvendige. Han vilde gaa i Kautio for mig, og hver Lørdag Eftermiddag skulde jeg saa gøre op med han. Han skulde købe Smørret og Æggene, som jeg fik hos Farmerne.

Jeg tog med Glæde mod Tilbudet og takkede ham hjertelig.

Den 4. Juli var nu nær for Haanden; det er den amerikanske Frihedsdag, der helligholdes paa en meget mere storslaet Maade end gamle Danmarks Grundlovsdag. Der skydes med Kanoner, Geværer og Revolvere; og Fyrværkeri afbrændes hele Landet over.

En dansk Smed tilbød mig sit Værksted til Laans paa Festdagen, for at jeg der kunde sælge Limonade, Kager, Brystsukker og andre Smaating.

Jeg tog med Tak mod Tilbudet og tjente den Dag 25 Dollars.

Om Aftenen havde den danske Forening Bal 4 Mil ude paa Landet hos en Dansker, der ligesom Smeden tilbød mig en Plads til at sælge forskellige Smaating fra.

Jeg lejede en Kaleshevogn, og sammen med en Købmand, Jens Jensen, der fra Byen, kørte jeg derud. Han var Ungkarl fra København, og havde en Masse Fyrværkerisager med sig, blandt andet

nogle Bomber, som han vilde affyre, naar vi kom derud.

Ankommen til Gaardspladsen blev Hesten sky for de kinesiske Lamper, som var anbragt baade udenfor Dansesalen og inden i den, og i samme Øjeblik tændte Jensen Ild i en af Bomberne, der kom til at ligge lige under Hesten, idet den brændte af.

Hesten blev endnu mere sky, løb løbsk og væltede Kareten, saa den gik i to Stykker, løb videre med de to Hjul, indtil den havnede i en Tjørnehæk.

Vi havde mærkværdig nok ingen Skade taget, men mine Handelsvarer laa spredte for alle Vinde over hele Gaardspladsen; jeg fik imidlertid det meste samlet op og solgt i Løbet af Natten.

Da Bomben eksploderede, kom alle styrtende ud af Dansesalen; de troede, at vi begge var revet itu og dræbt paa Stedet.

Hele Natten var der Servering af baade Spise- og Drikkevarer, og da Dagslyset begyndte at vise sig, var der mange drukne Mennesker, og det hele endte da ogsaa med et regulært Slagsmaal udenfor Dansesalen paa en Kartoffelmark, der blev fuldstændig nedtrampet.

En Dag, da jeg kørte ude paa Landet, ca. 40 Mil fra Dwigth, kom jeg forbi en Mand, der gik og pløjede, og kan Læseren tænke, hvem det var? — Ingen ringere end Mestertyven, Peder Rold fra Skørping!

Vi var godt kendte fra den Gang, jeg stod som Handelsbetjent i Jeppe Niensens Butik, hvor han ofte kom for at handle.

Det var første Gang, jeg var der paa den Egn med mine Varer, og Peder Rold var meget glad

ved at træffe sammen med mig, og jeg erfarede siden, at han stod højt mellem Folkene i Nabolaget.

Han fortalte mig, at der boede mange Jyder paa denne Egn.

Den første, jeg traf, var Peder Mathiesen fra Nørre Kongerslev, der var gift med Tærsker-Ane fra Revs Kjær.

Jeg kendte dem begge godt hjemme fra, hvor han arbejdede ved Jernbanen, da jeg var hos Jeppe Nielsen. De blev begge meget glade ved at træffe mig.

Den næste var Vogn-Lassen fra Aalborg Egnen.

I Clifton traf jeg Jacob Gregersen, der havde en stor Smedie og Vognfabrik og var velhavende; og ude paa Landet traf jeg hans Broder, Christen Gregersen, begge fra Sørup tæt ved Støvring Station.

Jeg var godt kendt med en Broder til dem, Anders Gregersen, der tjente hos Rasmus Pedersen i Fræer, da jeg var i Danmark.

Der var mange danske og norske Farmere der paa Egnen, og en norsk Præst ved Navn Olesen var deres fælles Prædikant.

En Dag efter endt Gudstjeneste holdt de ledende Nordmænd og Danskere et Møde, hvor de vedtog at fejre den danske Grundlovsdag den 5. Juni, og Nordmændene vilde samme Dag fejre deres.

De tilbød mig Pladsen som Restauratør, og jeg modtog takkende Tilbudet.

Præsten skulde holde Tale tilligemed en dansk Prokurator fra Chicago. Den sidste skulde navnlig forklare Englænderne, hvorfor vi festligholdt Grundlovsdagen.

Det vedtoges at søge Festen afholdt i en Plantage, der laa 8 engelske Mil fra Clifton og tilhørte en Bankier fra Chebence, samt at der skulde rejses en Platform, hvorfra Talerne skulde holdes; og tillige skulde der rejstes et stort Dansegulv.

Alle Farmerne skulde møde pr. Vogn i Clifton, hvorfra Toget skulde afgaa Kl. 8 med 25 beredne Kavallerister med Dannebrog i Spidsen efterfulgte af 12 Infanterister i Uniform foruden et Musikkorps paa 12 Mand i en Vogn forspændt med 6 Heste.

Dagen kom og alt var i Orden som vedtaget paa Mødet, og jeg var paa Pladsen med mine Drikkevarer, parat til naar Toget kom at lædske de tørre Ganer.

Farmerne medbragte Madkurve saa vel forsynede, at hele Forsamlingen blev gratis bespist ved de opstillede Borde og Bænke.

Peder Rold var ogsaa med og hjalp mig hele Dagen med Udskænkning af Drikkevarer, og det uden Vederlag.

Jeg solgte Portvin, Brændevin, Limonade og Cigarer; men Festen fik et daarligt Udfald, idet de fleste var drukne; der var oven i Købet Kvinder, der havde taget for meget til sig af de vaade Varer.

Efter Spisningen skulde Talerne holdes; Pastor Olesen havde selv smagt godt paa Varerne, og alle var de mere eller mindre højrøstede.

Der blev sunget saavel danske som norske Fædrelandssange til Ære for de respektive Fædrelande.

Af danske Sange husker jeg: »Kong Kristian stod ved højen Mast«, »Kong Frederik ved Hæren« og »Der er et yndigt Land«, og af norske »Vort

Land, vort Land, vort Fosterland«. Pastor Olesen holdt en glimrende Tale for Norge og Danmark, der blev besvaret med rungende Hurraraab fra Forsamlingen, hvorefter den danske Prokurator fra Chicago holdt en Tale paa engelsk, der ligeledes blev besvaret med Bifald.

Da de to Talere var færdige, besteg en Del af Forsamlingen Talerstolen, raabte i Munden paa hverandre, sang, jublede og stampede, indtil det gav et stort Rabalder og hele Talerstolen faldt sammen over en Del af Forsamlingen, men heldigvis uden at nogen kom til Skade.

Der var et Spektakel af den anden Verden; Musiken spillede »Den Gang jeg drog af Sted«, medens Publikum sang med, og ved Solopgang var de allerfleste af Forsamlingen i en saadan Tilstand, at de næppe vidste, hvad de foretog sig.

En Time efter Solopgang var Pladsen tom med Undtagelse af 3 Personer, hvoraf den ene klædte sig af lige til Skjorten og hylede og skreg som et vildt Dyr; han var engelsk.

Paa Hjemvejen var der mange, der kørte løbsk; de forlod Vejene og kørte lige gennem Majsmarkerne. Der var saa galt nogle af dem, der kom kørende hjem paa 2 Hjul.

Chr. Gregersens og en Københavnerskomager med Kone kørte sammen hjem; først gennem en Majsmark, derefter ud paa Vejen igen, til de endelig kørte mod et Rækværk ved en Bro, saa at alle 4 Skagler gik itu. Christen Gregersen og hans Kone faldt ud paa Hamlen, medens Skomageren og hans Kone blev slynget af Vognen tilligemed Sædet og faldt paa Jorden ved Siden af Vognen. Ingen af dem kom videre til Skade.

Der kom flere Heste løbende alene hjem uden Vogn og Herskab. En dansk Familie fra Chebence væltede med Vognen, og deres ældste Datter brækkede sin ene Arm. Mange andre kom mer eller mindre til Skade.

Næste Dag var der en lang Spalte i Clifton Avis om Grundlovsfesten, der ved Afgangen fra Clifton saa saa smuk og tiltalende ud, og som endte paa en saa beklagelig Maade.

Det var den første og sidste Grundlovsfest, som Danskerne og Nordmændene festligholdt i Forening.

Jeg tjente over 75 Dollars og havde solgt 70 Potter Brændevin.

3 Dage efter kom en Politibetjent fra Chebence med en Arrestordre over mig, fordi jeg havde udskænket Spiritus uden at være i Besiddelse af Bevilling dertil; men jeg havde allerede forladt Pladsen og var taget til Dwighth. Peter Rold hjalp mig meget i denne Sag, idet han fortalte Betjenten, at han ikke kendte til, hvor jeg var rejst hen.

I Dwighth havde Danskerne og Nordmændene i Forening lejet den tyske Kirke til at holde Guds-tjeneste i. Præsten hørte til den norske Synode, der meget bestemt overholdt Synodens Regler og Skikke. Disse Skikke og Regler syntes Danskerne ikke om, og paa Menighedsmødet meddelte Danskerne Præsten, at de vilde trække sig ud deraf, saafremt han ikke vilde give dem nogen mere Frihed, hvilket Præsten nægtede.

Læseren vil vide af Erfaring, at det danske Folk er frisindet og ikke vil lade sig tvinge uden gyldig Grund. Udfaldet af Stridighederne blev, at de bad mig skrive til Pastor Hejberg i Chicago og

bede ham komme til Dwighth og tale de danskès Sag.

Pastor Hejberg var Grundtvigianer og boer nu i Danmark, hvor han, efter hvad jeg har hørt, er bleven udnævnt til Provst.

Han efterkom Indbydelsen, og et Møde blev afholdt, hvor det nær havde udartet til Slagsmaal, med det Resultat, at de danske trak sig ud af Menigheden. Senere blev der holdt et Møde, paa hvilket det bestemtes, at der skulde bygges en Kirke, og man vilde se at faa en dansk Præst ansat ved den. Jeg blev valgt til at indsamle Bidrag til Kirken og til Løn til Præsten. Jeg indsamlede over 2500 Dollars. Kirken blev bygget, og en Pastor Holm fra Michigan indviede den; han talte saa rørende, at der næppe var et eneste tørt Øje i Kirken den Dag. Pastor Holm var fra Thisted i Thy.

I Løbet af 7 Maaneder havde jeg sammenparet 400 Dollars. Jeg havde stiftet Bekendtskab med en dansk Provisor, der foreslog mig at gaa i Kompagni med ham og aabne et Apotek. Det gjorde jeg, og jeg lejede en Byggelod af en Mand ved Navn Hockanell for et Aaremaal af 10 Aar og sluttede Akkord med en Amerikaner om at bygge et Hus til en Pris af 500 Dollars.

En Dag var der Tvangsauktion i Byen; det var over Majs paa Roden paa en Strækning af 40 Acres Land tilhørende en Irlænder.

Min Ven Vilhelm og jeg købte Majs i Kompagni; jeg gav min Hest for min Part.

Senere solgte jeg min Fjedervogn til Peder Rold paa Kredit, til han fik sit Hørfro tærsket og solgt.

I August Maaned holdt den danske Forening et Møde i deres Lokale og vedtog at holde en Sommerfest ude i en nærliggende Skov, tilhørende en Nordslesviger.

Jeg skulde være Vært.

Festen blev ogsaa holdt, og min Søster og jeg serverede koldt Bord, Limonade samt Is-Crêam, og vi tjente gode Penge.

Der var anlagt et Dansegulv i Skoven, hvor de dansede til den lyse Morgen.

Mit Hus var nu snart færdig til at aabne Apoteket i, og jeg havde allerede betalt 150 Dollars ud paa det.

En Dansker og jeg lejede en Dag en Hest og en Fjedervogn og kørte til Clifton for at faa de Penge, jeg havde tilgode hos Peder Rold for min Fjedervogn, ialt 40 Dollars.

Han havde imidlertid ikke Pengene, før han om nogle Dage fik sit Hørfrø solgt, men bad mig blive der saalænge, jeg kunde jo sende det lejede Køretøj tilbage, han vilde saa sørge for, at jeg kom til Dwigh, naar jeg havde faaet Pengene.

Jeg blev, men 2 Dage efter blev jeg angreben af Tyfus og bragt over til Peder Mathiesen:

Jeg laa syg i 9 Maaneder. I 6 Uger var jeg fuldstændig i Vildelse og vidste ikke af mig selv at sige.

Min Søster var bleven gift i Dwigh med en Karl, der ejede en Farm, hans Navn var Rosinus Handewitt, og han var fra Tønderengen i Nordslesvig.

De kom kørende en Dag og vilde have mig med hjem, men jeg var for daarlig til at kunde taale at blive flyttet noget Steds hen.

Jeg havde ikke selv fjerneste Anelse om, at de havde været efter mig, da jeg blev rask.

De kørte saa tilbage uden mig, og kort Tid efter blev min Søster angreben af Tyfus og døde efter 8 Dages Forløb.

Hun ligger begravet paa Dwigth Kirkegaard.

Jeg var hos Peder Mathiesen i 4 Maaneder, men saa blev hans Kone syg, og jeg blev flyttet over til deres Nabo, Vogn-Lassen.

Jeg var saa svag og hjælpeløs, at de maatte bære mig i et Sengelagen ud til Vognen, der skulde køre mig bort.

Jeg blev hos Vogn-Lassen Resten af Vinteren. Han var ikke gift, men havde en Husholderske.

Den sidste Gang, Doktoren var hos mig, sagde han til Vogn-Lassen, at jeg ikke havde 4 Timer tilbage at leve i, hvorfor han sendte Bud efter den norske Præst, Olesen, for at han kunde berede mig til Døden.

Straks han kom, genkendte jeg ham, og kom til mig selv efter 6 Ugers Vildelse, og jeg begyndte nu at blive bedre og bedre.

Nogle Dage efter blev jeg aldeles overfyldt med Lus, og mit Haar faldt af mit Hoved. Jeg var ikke andet end et Skelet og lignede mere en død end en levende.

Da jeg blev noget bedre, fortalte de mig, at min Søster og hendes Mand havde været der, for at tage mig med hjem, og at min Søster nu var død og begravet.

Kære Læser! Du kan tro, det var et haardt Slag for mig; jeg græd bitterligt og ønskede i dette Øjeblik, at ogsaa jeg var død. Jeg kunde ikke øjne nogen Lykke for mig i Fremtiden, især

da jeg erfarede, at mit Hus var bleven solgt ved Auktion, og jeg saaledes havde tabt de 150 Dollars, jeg havde betalt paa det.

Desuden havde Vilhelm og jeg kun Udgift af den Majs, vi købte paa Auktion.

Da Majsen var moden, kørte Vilhelm med 25 lejede Vogne ud til Farmen for at plukke Majsen, men blev ved Ankomsten modtaget af Irlænderens Kone med et ladet Gevær; hun truede med, at hun vilde skyde ham ned, dersom han kørte ind paa Marken.

Han tog sin Revolver op af Lommen og sigtede paa hende; hun blev da bange og trak sig tilbage til Huset.

De gik i Gang med Majsplukningen, og om Aftenen kørte de ad Dwigth til med 25 Læs Majs. Da de kom til Dwigth, blev imidlertid Vilhelm og de 25 Mand, han havde med sig, arresteret, men atter løsladt, efter at Vilhelm havde stillet Kaution.

Vi fik saa en Proces paa Halsen, tabte Sagen og maatte betale Omkostningerne. Nu stod jeg igen blottet og fattig som en Kirkerotte og maatte tage til Krykkerne igen i 2 Maaneder.

Da Foraaret kom, tilbød en Amerikaner mig Plads, jeg skulde køre Hestene for en Maskine og have 1 Dollars 25 Cents om Dagen samt Kosten. Jeg tog med Tak mod Tilbudet. Da jeg var færdig med det, kom en Dansker ved Navn Brandt fra Vendsyssel og tilbød mig Arbejde med at sortere 500 Bushell Majs, hvoraf en Del var muggent. For det Arbejde fik jeg en Hest, kun 5 Aar gammel, samt Kosten i den Tid jeg var der.

Jeg rejste saa til Clifton, købte en Fjedervogn samt Seletøj til Hesten, og skrev til New York

efter for 10 Dollars Guldsager og andre Smaating til at forhandle. Jeg købte ogsaa lidt Medicin og fik Rettighed fra Hoskel i Chicago til at sælge De forenede Staters Landkort.

Forsynet med disse Ting sagde jeg Farvel til mine Velgørere i Clifton og rejste til Dwigth.

Forinden min Afrejse havde jeg modtaget et Brev fra min Broder Søren i Danmark om at sende ham en Billet til Amerika. Det kunde jeg imidlertid ikke gøre, men fik Peter Rold til at sende ham en.

Ved Ankomsten til Dwigth, som jeg ikke havde set i 9 Maaneder, blev jeg godt modtaget af mine Venner, der var glade ved at se mig igen.

Den danske Forening holdt et Bal straks efter, jeg var kommen der, hvor jeg atter optraadte som Restauratør og tjente 25 Dollars.

Jeg var jo nu i Dwigth, paa hvis Kirkegaard min kære Søster laa begravet, og det første jeg gjorde, var at begive mig til hendes Grav. Jeg blev overvældet af mange forskellige Tanker, og ihukommende, hvad den Søster havde været for mig i al min Elendighed, hvor opofrende og kærligt hun havde givet sine sidste Penge ud, for at jeg kunde opholde Livet, lagde jeg mig ned paa Graven og græd bitterligt.

Jeg havde et Hjem hos min Svoger; men kun 2 Dage efter at jeg var kommen der, blev jeg forfærdelig syg af Koldfeber og maatte holde Sengen i 4 Dage.

En Morgen bad jeg min Svoger spænde Hesten for Vognen og læsse allé mine Sager og Pjalter derpaa. Jeg vilde forlade den forbandede Stat Illinois og aldrig mere vende tilbage dertil, hvor Dvævlen

hele Tiden havde forfulgt og plaget mig saa skrækkeligt.

»Men hvor vil du gaa hen?« spurgte han.

»Til Omaha, Nebraska,« svarede jeg, hvorefter jeg sagde Farvel og kørte min Vej og har ikke set ham senere; hvilket nu er 31 Aar siden.

Den første Nat boede jeg hos en Nordmand, og der drømte jeg, at der var en Plads i Wisconsin, som kaldtes »Ny Danmark«, hvor jeg var kommen til og mødte Hans Beyer, som før er omtalt i Bogen, uden for hans Butik. Om Morgenen fortalte jeg om min Drøm til Nordmanden og tog straks Kurs efter Wisconsin. Koldfeberen rystede mig hver Dag. Regnvejr var det ligeledes hver Dag, og jeg var flere Gange gennemblødt helt til Skindet.

En Lørdag Aften naaede jeg i øsende Regnvejr en Farm i Union Grove, Wisconsin, hvor jeg fik Lov at overnatte. Manden og hans Kone var Baptister, meget gudfrygtige og venlige Mennesker. Næste Dag var jeg saa syg, at jeg troede, min sidste Time var kommen og ønskede, at jeg maatte dø. Konen sad hele Tiden ved min Seng og sang Salmer og bad Bønner for mig og gjorde, hvad hun formaadede for at hjælpe mig.

Jeg døde imidlertid ikke; min Tid var endnu ikke kommen. Mandag Morgen følte jeg mig bedre og rejste videre. Jeg kørte den hele Dag, og prøvede hen ad Aften at finde et Sted, jeg kunde overnatte; men ingen vilde tage mig ind, og det var endda Danskere, jeg bad derom.

Der findes nemlig en Slags Danske i Amerika, stammende fra den laveste Klasse i Danmark, der, saa snart de faar lært en lille Smule engelsk og faar

nogle faa Dollars i Lommen, ikke er til at komme paa nært Hold. De er storsnude, brutale og altid parate til at snyde og bedrage deres nylig ankomne Landsmænd.

I Danmark lyder Advarslen jo ogsaa: »Vogt dig for dine Landsmænd i Amerika«. Den er i mange Tilfælde rigtig. Mit Raad til danske Emigranter er: »Søg ikke Hjælp og Raad hos eders Landsmænd, men hos Amerikanere, de har aldrig svigtet mig«.

Læseren maa ikke forstaa det saaledes, at alle danske skulde være ugæstfri og bedrageriske overfor deres Landsmænd, thi dette er jo langt fra Tilfældet, det vil man jo ogsaa kunde se af mine Sammentræf med Landsmænd.

Det blev ved at regne til Kl. 5 om Morgenen, og jeg blev aldeles gennemblødt. Jeg spændte Hesten fra og lod den græsse ved Vejkanten; selv sad jeg i Vognen med en Paraply over Hovedet. Det var en lang Nat. Kl. 5 Morgen, da det holdt op med at regne, spændte jeg for og kørte videre, til jeg kom til en Amerikaner, der havde et Smedeværksted.

Han bød mig indenfor, og jeg kom i Seng og blev der, til mine Klæder var tørre. Det var flinke Folk, som ikke vilde tage imod nogen Betaling.

Næste Morgen følte jeg mig bedre, og naaede om Aftenen til Millwaukee, Wisconsin. Om Natten blev jeg dog igen meget heftigt syg og troede atter, at jeg var færdig med dette Liv; men om Morgenen følte jeg mig bedre, og fortsatte atter Rejsen til Ny Danmark, som jeg havde drømt om. Paa Landkortet havde jeg allerede fundet det. Jeg kørte omtrent 8 Mil langs med Michigan Søen, og efterhaanden

forlod Feberen mig, og jeg har heldigvis aldrig haft Feber siden.

En Morgen ankom jeg til Ny Danmark, og traf ogsaa Hans Beyer staaende udenfor sin Butik, akkurat som jeg havde set i Drømme. Han var glad ved atter at se mig, han havde nemlig hørt, at baade min Søster og jeg var døde.

Rejsen fra Dwigh til Ny Danmark varede 21 Dage, og det regnede saa at sige hver eneste Dag, hvilket medførte, at Vejene blev næsten ufremkommelige. Jeg saa frygtelig udtæret ud, jeg var gul og grøn over hele mit Legeme og lignede mere et Skelet end et levende Menneske.

Hans Beyer var Ungkarl og havde lejet den ene Ende af et Hus til Butik. I den anden Ende af Huset var der Vognmagerværksted.

Jeg blev hos ham et Par Uger, og fik mig udhvilet, og jeg blev bedre for hver Dag, der gik.

En Dag fortalte han mig, at Vognmageren vilde sælge Huset for 300 Dollars, og spurgte, om vi ikke skulde købe det i Kompagni. Det var et 2-Etagers Hus, 36 Fod langt. Han kunde saa vedblivende have Butik i den ene Ende af Huset, og jeg kunde etablere en Restauration i den anden, med Udskænkning af Brændevin og bayersk Øl. Vi kunde saa fæste en Husholderske og bo privat i øverste Etage.

»Planen er god nok,« sagde jeg, »men jeg er kun i Besiddelse af 15 Dollars i Kontanter, og saa har jeg ganske vist Hest og Vogn og nogle Varer, men selv om jeg kunde gøre det i rede Penge straks, vilde det jo ikke kunde klare Halvparten af Købesummen, og desuden skal der jo Penge til Indkøb af Varer og til Bevilling; nej, det gaar ikke. Hvis

jeg derimod kørte ud et Par Maaneder, tror jeg, der kunde tjenes tilstrækkelig mange Penge til baade at købe Huset for og til Varer og Bevilling.«

»Vel,« sagde Hans Beyer, »lad os gaa ind og tale med Vognmageren.«

Denne hed Niels Andersen og var fra Lolland.

Resultatet blev, at vi købte Huset for 300 Dollars og fik 2 Maaneders Henstand med Betalingen. I disse 2 Maaneder skulde jeg køre ud og sælge videre af mine Varer, og naar Tiden var udløben, skulde Niels Andersen tage min Hest og Vogn for 50 Dollars.

2 Dage efter rejste jeg, og i Løbet af 3 Uger solgte jeg 80 Stk. Landkort, paa hvilke jeg tjente 1 Dollars pr. Stk. Jeg udvidede min Forretning til at opkøbe Huder, Faareskind, Smør og Æg og solgte det til Købmændene i Green Bey.

En norsk Farmer i Mantiwoc forærede mig en dejlig Fodpose af garvet Faareskind og med Ulden indvendig; den brugte jeg ofte om Natten til at ligge og sove i, medens Hesten græssede i Nærheden.

Da de 2 Maaneder var omme, havde jeg sammensparet 250 Dollars, og stoppede da op med Forretningen, gav Vognmageren 100 Dollars foruden Hest og Vogn, og Hans Beyer og jeg flyttede da ind og tog vor nye Ejendom i Besiddelse. Det var ikke saa faa Penge, vi skulde af med straks; der var en Del Reparationer, som skulde udføres, jeg skulde betale 50 Dollars for at faa Bevilling, 25 til De forenede Stater og andre 25 til Amtet, desuden skulde jeg stille en Kaution paa 500 Dollars med 2 Mands Underskrifter som Sikkerhed, for at jeg ikke vilde udskænke Spiritus til Personer under 21 Aar eller

til Drukkenboldte. Peter Andersen fra Sjælland og Rasmus Henriksen fra Lolland kautionerede for mig, og jeg var for saa vidt færdig til at begynde min Forretning; men nu havde jeg ikke flere Penge, og havde endda hverken faaet købt Varer, Service eller Skænke, og dertil behøvedes 300 Dollars.

Jeg fattede imidlertid en Plan, som jeg straks meddelte Hans Beyer. Jeg vilde kalde Pladsen Kjøbenhavn, Ny Danmark. Et stort Skilt skulde males og hænges op udenpaa Huset, og de 7 Veje, som stødte til Kjøbenhavn skulde have Gadenavne, saasom Kongens Nytorv, Sct. Anna Plads, Amager Torv, Nørrebro, Peder Madsens Gang og Holmensgade, og desuden skulde en Farm, tilhørende en Mand ved Navn Jens Christian fra Vendsyssel, kaldes for »Trekroner«. Den laa nemlig paa en høj Bakke og lignede noget af en Fæstning, og Manden havde altid rigeligt med ladte Geværer og Revolvere og var heller ikke bange for at bruge disse.

Den Dag Forretningen skulde aabnes, vilde jeg arrangere et Kreaturmarked, og om Aftenen skulde der være Bal; jeg vilde avertere begge Dele i Bladene. Aabningsdagen skulde være den 30. November, den amerikanske Taksigelsesdag, der helligholdes overalt.

Hans Beyer syntes meget godt om Planen, men han kunde ikke indse, hvor Pengene skulde komme fra.

Jeg gik da videre i min Plan og meddelte ham, at jeg havde tænkt mig, at han skulde kautionere for mig i Green Bey for alle de Sager, som behøvedes til Forretningens Aabning; saa skulde han til Gengæld have det halve af Fortjenesten i det første Døgn.

Han gik ind paa Planen.

Dagen kom og Farmerne mødte med deres Kreaturer, og Slagterne fra Green Bey og Mantowoc var paa Pladsen for at købe dem. Jeg havde købt et Raadyr, som en Dansker havde skudt Dagen i Forvejen, og serverede saaledes Dyresteg, foruden andre delikate Retter. Jeg havde 3 Mand til at hjælpe mig med Udsækningen, 3 Musikanter og endelig 4 Mand til Polititjeneste, og som Tegn paa deres Værdighed havde jeg givet hver af dem en Tinstjerne paa Frakken.

Der var mellem 2—300 Personer til Stede den Dag, og det var aldeles nødvendigt at have Politiet nær ved Haanden. Forsamlingen bestod hovedsagelig af Danskere, Nordmænd, Tyskere og Irlændere, og naar de kom sammen og blev berusede, endte det næsten altid med Slagsmaal, med Danskere og Tyskere paa den ene og Irlændere paa den anden Side. Hver Mand var som Regel forsynet med en Revolver eller en »Livsforsvarer«, d. v. s. en Blyklump indsyet i Læder og anbragt i Enden af en Snor, som fastgjordes om Haandleddet.

Der var en Mængde ryggesløse Personer, der paa Egnen. Landet havde nemlig, indtil Aaret før jeg kom, været godt forsynet med Skov, og det var disse Skovarbejdere, der havde nedsat sig her og altid lavede Spektakler.

Det gik godt med Dansen til henimod Kl. 12, men saa var Freden ogsaa forbi. Jeg var paa Vej op til Musikanterne med 4 Glas Øl, da Slagsmaalet begyndte. En Mand blev kastet op i Hovedet paa en af Musikanterne, en anden ud af et Vindue og en tredie blev slynget henimod mig, saa jeg ramlede omkuld med Øllet og slog Glassene itu.

Det var en forfærdelig Panik, og først efter en Times Forløb lykkedes det mit Politi at faa Ordenen genoprettet, saa Dansen kunde begynde igen. Resultatet af Slagsmaalet blev naturligvis en hel Del iturevne Klæder, foruden Masser af blodige Næser og blaa Øjne.

Kl. 12 næste Dags Middag var Pladsen tom, og jeg opgjorde Regnskabet, der udviste et Nettooverskud paa 187 Dollars, hvoraf Hans Beyer fik det halve.

Vi fæstede os Husholderske, en Pebermø fra Lolland, og havde hende i 6 Maaneder, saa giftede hun sig med en Farmer, ligeledes fra Lolland, men de var knap færdig med Hvedebrødsdagene, før hun kom ulykkelig af Dage ved at de kørte løbsk og væltede.

Efter at det første Marked var gaaet saa godt, fortsatte jeg, og holdt Marked den sidste Torsdag i hver Maaned. Markedet endte altid med Dans og paafølgende Slagsmaal.

Jens Christian i »Trekroner« drillede altid Jens Smed, der havde købt min gamle Hest, med at han var daarligt kørende.

Saa hændte det en Markedsdag, at de var oppe at knubbes om Hestene, at jeg blandede mig i det og holdt paa, at min gamle Hest kunde løbe hurtigere end Jens Christians unge Hest. Der blev Væddemaal ud af det, og da Jens Christian ikke havde Penge hos sig, pantsatte han 2 Sølvuhre hos Vognmageren for 5 Dollars. Strækningen, vi skulde køre, blev sat til $3\frac{1}{2}$ Mil, og jeg kom ind som Nr. 1 med en Tid af 19 Minutter, medens han tog 28; men jeg havde ogsaa givet den gamle $\frac{1}{4}$ Pot Brændevin før Turen.

Da Jens Christian kom hjem til Konen og fortalte hende, hvad der var sket, blev hun saa gal, at hun tog en Jerngryde og slog ham oven i Hovedet, saa han styrtede omkuld. Senere kom han til mig og beklagede sig over den Behandling, hans Kone havde givet ham. Det ene af de pantsatte Uhre var hendes, saa Læseren maa undskylde hendes Heflighed.

Grunden til, at jeg var kommen ind som Nr. 1 i Væddeløbet, var nok ikke alene den, at jeg havde givet Hesten en Dosis Brændevin, men snarere, at Jens Christian var beskænket og en Del uheldig under Kørselen. Da han havde kørt den halve Vej, tabte han Pisken, og skønt han bød en Mand 1 Dollars for at tage den op, maatte han dog undvære den. Resten af Vejen stod han op i Vognen og slog med Tømmen paa Hesten, indtil han kom til Foden af Bakken, der førte ned mod Byen; der standsede Hesten med et Sæt, saa Jens Christian faldt paa Hovedet ud over Smækken og kom til at sidde fast mellem Vognen og Hestens Bagdel med Hovedet ned paa den sølede Vej, og i denne Stilling stod han, indtil en behjertet Mand tilfældig kom til og hjalp ham op.

En Aften havde jeg et lille Selskab samlet i min private Lejlighed i øverste Etage, bestaaende af Jens Christian, Jens Smed og Slagter Otto Andersen fra Sjælland og enkelte andre.

Otto havde altid en hel Del at skulde have sagt, hvor der ingen Fare var paa Færde, og han begyndte straks denne Aften at drille Jens Christian, hvorefter denne blev splintrende gal, løb hjem, for straks efter at komme tilbage med et skarpladt Gevær, og opfordrede Otto til at komme ned og tage

en Tørn med ham. Hvis han ikke kom, vilde han fyre gennem Vinduerne.

Otto blev bleg som et Lig, men turde ikke gaa ned. Jeg ladede et Gevær, og bad ham gaa ned og forsvare sig; men han vilde ikke modtage det, han rystede over hele Kroppen, som havde han Feber. Noget maatte der imidlertid gøres, for at faa Jens Christian af Vejen, at han ikke skulde skyde gennem Vinduerne ind til os. Jeg tog derfor Geværet, listede mig ned ad Bagtrappen og hen til Hjørnet af Huset, saa jeg kunde se ham.

Han stod der endnu med Geværet i Anlæg og sigtede op mod Vinduerne. Jeg tog Sigte nogle Alen ud til Siden for ham og fyrede begge Skuddene af paa en Gang. Han gav et Skrig fra sig, tabte Geværet og løb alt hvad han kunde ad Hjemmet til, idet han hylede som en gal.

Jeg blev noget bange for, at jeg mulig skulde have ramt ham med nogle af Haglene, det kunde jo blive en farlig Historie; men næste Dags Morgen erfarede jeg, at han ingen Skade havde taget. Otto maatte Hans Beyer og jeg lodse forbi »Trekroner« ad en Omvej, han turde ikke gaa ene.

Omtrent 3 Mil fra Kjøbenhavn laa en By, Capestown, hvor der blandt andet var en katolsk Kirke og 3 Restaurationer.

Sommeren havde været ualmindelig tør, det havde ikke regnet i 3 Maaneder, saa Græs og Korn var ved at visne helt bort.

Eggen omkring Capestown beboedes for Størstedelen af Polakker, som den katolske Præst havde stævnet til Kirkegang i Capestowns Kirke en Torsdag, for at bede til Jomfru Maria om Regn. Ligeledes var der ca. 2 Mil fra Kjøbenhavn en

katolsk Koloni, der ogsaa skulde til Capestown den Dag i samme Anledning. Om Morgenen kørte det ene Læs Polakker efter det andet igennem Kjøbenhavn, og en Del af dem var inde hos mig at nyde en Genstand; de saa alle saa sørgmodige ud. Helt anderledes var det om Aftenen, da de kom tilbage, da var mange af dem berusede. Nogle skreg, andre sang, enten Salmer eller Nationalsange, og andre bandede og skældte ud. Nogle laa i Bunden af Vognen med Benene dinglende udenfor, andre kørte som vilde Mænd og mange af dem kørte løbsk.

I en Vogn stod en Polak oprejst og bad til Jomfru Maria, at hun vilde lade det regne næste Dag, han vilde da købe en Guldlysestage og forære den til Kirken, og tillige koste Vokslys til den, at de kunde brænde til hendes Ære. En anden lovede at give Foræringer til Guds Moder og til Paven i Rom.

Næste Dag begyndte det at regne og vedblev uafbrudt i 24 Timer, hvem der saa end havde forarsaget det; men om Guds Moder og Paven fik de lovede Genstande, har jeg ikke kunnet skaffe Underretning om.

Jeg hørte engang en Historie, der var foregaaet ombord paa et Emigrantskib paa Rejse fra Irland til Amerika. Undervejs udbrød en voldsom Storm, saa det saa ud, som om Skibet skulde gaa under. Passagererne, næsten ene irske Katoliker, kom op paa Dækket og begyndte at bede til Guds Moder om at frelse dem fra Undergang.

To af Passagererne, Patt og Mike, befandt sig henne ved Stormasten og bad til den hellige Jomfru Maria; Patt var falden paa Knæ, medens Mike

omfavnede Masten. Mike lovede Jomfru Maria et Voksllys saa stor som Stormasten, naar bare hun vilde frelse dem.

Det hørte Patt, skubbede til Mike og udbrød:

»Mike! Du kan ikke købe et Voksllys saa stort som Masten.«

»Hold din Kæft!« svarede Mike, »og lad være at forstyrre mig, naar vi er frelst og kommen i Land, køber jeg selvfølgelig et ganske almindeligt Voksllys.«

Jeg antager, at Polakkerne snød Guds Moder og Paven ligesom Mike.

I Foraaret solgte jeg min Part af Huset og Forretningen til Hans Beyer og købte 40 Acres Land nær ved Byen for 600 Dollars. Det var min Agt at bygge et Hus til Efteraaret og aabne en Butik. Jeg var bleven ked af dette Brændevinsudsalg. Jeg havde en hel Del Penge staaende hos mine Kunder, Penge, som jeg ikke kunde inddrive, og desuden var jeg ogsaa ked af de idelige Slagsmaal, ofte efterfulgt af Processer.

Jeg bestemte mig til at rejse en Tur til Clifton for at hilse paa min Broder Søren, som jeg ikke havde set, siden han var ankommen til Amerika.

Fra Danmark havde jeg ikke hørt i lange Tider og vidste ikke noget om, hvorledes min Forlovede havde det, om hun var bleven gift eller ej. Før jeg rejste til Clifton skrev jeg et Brev til hende, forklarede min Stilling og bad hende, hvis hun ikke allerede var gift, komme over til mig, hvis hun ellers ikke havde noget derimod.

Jeg tog med Postvognen til Mantowoc, derfra til Chicago med Dampskib, og endelig pr. Jernbane til Clifton, hvor jeg hilste paa min Broder og en

Del Bekendte. I Clifton købte jeg en Hest med Seletøj og en Fjedervogn, og kørte med Befordringen tilbage til Ny Danmark.

I Chicago, hvor jeg paa Tilbagevejen gjorde et Opholdt paa et Par Dage, kom jeg ind til Fritz Frantzen, der havde et Apothek og en Boghandel i Millwauke Street; han var fra Kjøbenhavn. Han bad mig hen til sig om Aftenen, for at jeg kunde blive præsenteret for en Bekendt af ham, en Toldkontrollør, der nylig var ankommen fra Kjøbenhavn, hvor han havde gjort sig skyldig i Underslæb.

»Han er,« fortalte han, »uden Penge, han læser og skriver korrekt engelsk, men kan ikke tale Sproget. Jeg har raadet ham til at rejse ud paa Landet og tage Arbejde paa en eller anden Farm, for der at lære Sproget; saa kan jeg nemlig skaffe ham en Plads paa et Kontor her i Byen. Alle, der har begaaet en eller anden Forbrydelse der hjemme, kommer her til mig, og beder mig hjælpe dem til Rette. Nu skal du tage ham med ud paa Landet og fæste ham bort til en Farmer, men for Guds Skyld ikke for tæt her ved Byen, saa han render her ind hver Dag, han maa mindst 50 Mil bort.«

Jeg lovede at hjælpe ham, saa godt jeg kunde.

Om Aftenen traf jeg den ærede Toldkontrollør i Fritz Frantzen Butik. Vi gik over paa Hotel »Danmark« og fik os en Genstand.

I Samtalens Løb spørger han mig, hvilke Arbejder, han havde at udføre paa en Farm.

»Du skal for det første malke to Gange om Dagen, Morgen og Aften,« sagde jeg.

»Gud bevar mig! malke Køer! nej, det kan jeg ikke befatte mig med,« afbrød han mig forbauset.

»Du skal endvidere pløje Marken, hugge Brænde til Køkkenet og — — —«

»Nej, min kære Frost, den Slags Arbejde kan jeg minsandten ikke udføre. Du maa vide, jeg er Kjøbenhavner og har aldrig befattet mig med Landbrug hjemme. Jeg har hele mit Liv været paa Kontor og saa godt som aldrig været paa Landet.«

Frantzen kom nu ind paa Hotellet, og Toldkontrolløren fortalte ham, at han ikke kunde gaa med mig næste Dag; men Fritz holdt bestemt paa, at han maatte tage med, og det blev bestemt, at han skulde møde mig næste Morgen paa Hotellet.

Han kom ogsaa.

»Min kære Frost,« sagde han, »siden jeg forlod dig i Aftes, har jeg modtaget et Brev fra en Ven i Detroit Michigan, i hvilket han tilbyder mig en Plads som Bærplukker med en maanedlig Gage af 12 Dollars og Kosten. Dette Arbejde tror jeg, at jeg kan udføre, og lad saa Farmerne selv malke deres Køer; men ikke destomindre takker jeg dig for din Velvillighed.«

Det varede 6 Dage at køre fra Clifton til Ny Danmark, og efter at være kommen dertil, bestemte jeg mig til at køre rundt paa Landet og sælge Landkort, Patent-Medicin og Smaasager, indtil Efteraaret kom og jeg kunde faa bygget mit Hus.

Jeg modtog, før jeg forlod Ny Danmark, et Brev fra min Forlovede, Maren Andersen, at hun ikke var gift og vilde rejse over til mig straks, hvis jeg ønskede det.

Jeg skrev tilbage, bad hende komme, og i Juli Maaned modtog jeg hende i Green Bey, og bragte hende til Ny Danmark, hvor jeg havde skaffet hende Plads hos en Farmer, Casper Hansen fra Lolland.

Efter 6 Ugers Forløb blev vi viede i den danske Kirke dersteds. Brylluppet blev holdt hos Peter Andersen.

Det var et bevæget Øjeblik, da vi mødtes i Green Bey efter 4 Aars Adskillelse. Der var meget at tale om, vi havde begge gennemgaaet meget i den Tid.

Hendes Stedfader, Bak-Peter, var død, og hendes Moder havde forladt hendes Fødegaard og flyttet til Christen Bach i Fræer som Husholderske.

Broderen, Anders Andersen, tog Gaarden i Besiddelse efter Faderens Død og hun selv tog ud at tjene hos Lærer Corfitzen i Fræer.

Senere kom hun til fhv. Landstingsmand Claus Johansen, Vaarst, hvor hun lærte Mejeriet og var nu hos ham som Mejerske, indtil hun forlod Danmark.

Hun havde en Halvbroder, Anders Gregersen, samt to Helbrødre foruden Anders, der havde Fødegaarden.

Den ene, Peder, var Skovrider og gift med en Datter af Peder Madsen i Fræer; den anden, Gregers, ejede en Gaard i St. Brøndum og var gift med en Datter af Højskoleforstander Thomas Bjørnbak i Fjellerad.

Min Kone havde mange Slægtninge i Fræer, der var saaledes Anders og Jens Bak, der var Søkendebørn, og Sognefoged Mathias Andersen, der var gift med min Kones Moster, foruden flere andre, som jeg i Øjeblikket ikke kan erindre Navnene paa.

Medens min Kone var hos Claus Johansen som Mejerske, fik hun paa Udstillingen i Aalborg i 1876 Præmie for en Drittel Smør.

Hun fik 10 Kr. og et Diplom.

Af Bedømmelseskomiteens Medlemmer husker jeg Hjorth fra Thustrup og Ammitzbøll, de andre derimod kan jeg ikke opgive Navnene paa, da Diplomet er gaaet tabt.

Desuden havde min Søster en glimrende anbefaling fra Herr Claus Johansen.

Jeg kørte saa ud paa Landet med mine Handelsvarer.

Jeg kørte til Oconto og op til Mapple Walley. Ude i den vilde Skov traf jeg paa en lille dansk og engelsk Koloni. Kolonisterne boede for Størstedelen i smaa Blokhuse.

En af Kolonisterne, en gammel Ungkarl fra Langeland, boede i et Blokhus, der var 16 Fod bred og 20 Fod lang, med et Tag bestaaende af udhulede Træstammer.

Han var Træskomand og ejede 80 Acres Land. Han følte sig meget ensom og tilbød mig, at dersom jeg kunde skaffe ham en Kone, vilde han overlade mig hele hans Ejendom, og skulde det ikke lykkes, vilde han lade mig faa det hele for en Sum af 50 Dollars.

Det var et godt Tilbud. Hans Ejendom var ca. 1000 Dollars værd.

Der var ca. 300,000 Fod Fyrtømmer foruden andet Træ.

Skulde det ikke lykkes mig at skaffe ham en Kone, var det alligevel en god Forretning at faa det hele overdraget for de 50 Dollars.

Jeg tog mod Tilbudet og fortalte ham, at jeg om 3 Uger kom til Ny Danmark, og der vilde jeg rimeligvis kunde skaffe ham en Kone. Jeg kendte nemlig 3 Enkekoner og 2 Pebermøer.

Jeg var ogsaa i Ny Danmark til den Tid, jeg havde opgivet ham, og 2 Dage efter kom Niels Hansen.

Vi gik nu rundt til disse Enkekoner og Pebermøer, men fik ikke noget Resultat ud af det. Det havde nær gaaet i Orden hos en af Pebermøerne; hun ejede en lille Farm og vilde godt gifte sig med ham, men hun havde et lille Barn, og Niels Hansen vilde ikke have en, der havde Børn.

Enden paa Frieriet blev da, at jeg betalte ham 50 Dollars for Ejendommen, og næste Dag kørte min Kone og jeg afsted til Mapple Walley i min egen Befordring.

Det varede 3 Dage med at naa dertil.

Peder Andersens Kone havde foræret os 2 Høns, som vi havde i en Kasse paa Vognen. En Dag gjorde vi Holdt i en Skov, for at Hesten kunde faa et Foder, og vi andre et med forresten. Bedst som vi sad og spiste, fløj begge Hønsene op af Kassen og ind mellem Træerne. Jeg forsøgte at fange dem, men forgæves. Jeg tog min Revolver op af Lommen og vilde forsøge at skyde dem, men i det samme Skuddet gik af, gled mine Fødder paa et Stykke Tømmer, som jeg stod paa, og Kuglen gik igennem mine Benklæder og lavede en lille Rift neden for Knæet. Heldigt var det, at jeg ikke kom mere til Skade.

Hønsene saa vi ikke siden.

Den sidste Rejsedag skulde vi over en Flod, der hed Ocerel; men da vi kom til det Sted, hvor Broen skulde være, var denne brudt ned og skyllet bort af Floden.

Her var gode Raad dyre. Vi kørte et Stykke langs Flodbredden for at finde et Overgangssted,

hvor Vandet ikke var for dybt, og fandt ogsaa omsider et.

Da vi kom midt ud i Floden, viste det sig imidlertid, at Vandet var dybere, end vi havde troet, og Hesten begyndte at svømme. Vandet trængte ind i Vognen til os, og Strømmen, der var temmelig stærk, tog baade Hest og Vogn med ca. 300 Fod, inden Hesten fik Fodfæste. Vi naaede den anden Bred, men meget udmattede og forskrækkede og gennemblødte til Skindet. Der var en Tid, jeg troede, vi skulde omkomme i Floden, og et Under var det, vi blev frelst.

Vi kørte ind til en Farmer, hvor vi blev om Natten og fik vort Tøj tørret.

Ved Ankomsten til Mapple Walley kørte jeg lige til vor Residents, Blokhuset. Stor var min Kones Forskrækkelse ved Synet af denne Hytte; hun havde aldrig set en saa ussel Menneskebolig før, det lignede mere et Opholdssted for Stratenrøvere end Bolig for to nygifte, tilmed beliggende inde i den vilde Skov, med ca. en halv Mil til nærmeste Nabo.

Det var ikke, som hun var vant til hjemme fra. Hendes Fødegaard var en meget smuk grundmuret Gaard.

Hun gav sig til at græde over Stillingen, men jeg trøstede hende, saa godt jeg kunde og lovede, at jeg nok skulde faa bygget et andet og bedre Hus. Jeg fortalte hende, at alle de andre Kolonister boede i lignende Huse, og at vi vilde besøge dem næste Dag.

Vi besøgte dem næste Dag, og det trøstede min Kone noget, at vi ikke havde det værre end de fleste af dem.

Der var ingen Posthus, ingen Skole og ingen Kirke, de levede omtrent som vilde Mennesker, helt afskaarne fra den civiliserede Verden.

I Skoven strejfede Indianere paa deres Fiskeri- og Jagttogter.

En Dag kom en Flok Indianere, Mænd og Kvinder, ridende hen til os. Vi blev meget forskrækkede ved Synet af dem; men de var fredelige og fornærmede os ikke.

Der var 30 engelske Mil til nærmeste Købstad, Oconto, hvor Kolonisterne hentede deres Varer.

Til hvert Hus var der kun 2 à 3 Acres Land opdyrket, hvor der kunde holdes en Ko og et Par Stude. Med Studene kørte de Tømmer til Savmøllekompagnierne, der havde deres Savmøller i Oconto.

Om Sommeren var der ca. 1000 Mand i Arbejde med at drive Tømmer ad Floden den lange Vej til Oconto.

Det var min Agt at begynde en Forretning i mit nye Hjem, men jeg havde det kun smaat med Kontanter, kun 28 Dollars. Af Varer havde jeg 135 Alen Sirts, som jeg havde købt paa en Auktion i Green Bey, 8 Potter Brændevin, som jeg mente, at jeg kunde udskænke i denne vilde Skov uden at have Bevilling, endvidere 50 Pd. Flormel og 50 Pd. Flæsk.

Jeg havde, som Læseren maaske erindrer, 600 Dollars staaende i 40 Acres Land i Ny Danmark, men dem fik jeg ikke igen før efter 2 Aars Forløb og havde saaledes ingen godt af dem lige i Tiden.

Jeg kaldte Beboerne sammen en Dag og meddelte dem, at jeg havde i Sinde at begynde en Forretning, og at jeg vilde være villig til en Gang om Ugen at køre til Oconto og hente Breve og

Aviser, naar hver Mand vilde give mig 3 Dollars om Aaret; hvilket de gik ind paa.

Vejen til Oconto var meget daarlig, og omtrent den halve Vejlængde var Skovvej. Det tog ialt 16 Timer at køre dertil.

Hver Gang, jeg var i Oconto, havde jeg Varer med hjem, som jeg solgte om Søndagen, naar de kom efter deres Post. De medbragte ofte Smør og Æg, som jeg købte af dem. Det var næsten som var der Marked hver Søndag, naar Kolonisterne kom kørende i deres Jumper, et Køretøj, der bestod af 2 Hjul, nogle Stykker Tømmer, der var sammenboltet, og en Fjælkasse ovenpaa. I Kassen var lagt nogen Halm, og deri sad Konen og Børnene, medens Manden gik ved Siden af og kørte Studene.

Der var ikke mere end 4 Heste og 2 Vogne i hele Sognet, da jeg kom der.

Jeg skrev til Guvernementet i Washington om at faa et Posthus oprettet, og 9 Maaneder efter fik jeg Bevilling.

Det var et 4. Klasses Posthus uden fast Løn til Postmesteren. Derimod fik jeg 60 pCt. af Salget af Postmærker og 40 pCt. gik til at betale Postføreren med.

Som Postmester maatte jeg ikke selv køre Posten ind til Oconto, og de 40 pCt. var for lidt til at lønne en Mand med, hvorfor jeg sammenkaldte Beboerne til et Møde og fik dem til at betale det manglende.

Jeg lejede en Mand ved Navn Søren Jensen fra Hjørringegnen i Vendsyssel som Postfører. Han havde selv Hest og Vogn, og skulde befordre Posten 4 Gange om Maaneden for 12 Dollars.

Jeg havde endnu ikke modtaget Postsækken

fra Guvernementet, da Søren Jensen en Mandag Morgen skulde ind med Posten, og stoppede derfor Posten i en Vadsæk, som jeg før havde brugt som Postsæk, han vilde saa, naar han kom til Oconto, faa udleveret Postsækken. Foruden Posten havde Søren Jensen en Kohud med for Jørgen Skomager fra Fræer.

Det gale var nu, at der var en Del Udskænkingssteder, Søren Jensen skulde passere, og han var ikke af dem, der spyttede i Glasset.

Det endte da ogsaa med, at han, da han holdt udenfor en Slagter i Oconto for at sælge Kohuden, til sin store Forskrækkelse opdagede, at baade Huden og Postsækken var borte. De var rimeligvis gaaet igennem et stort Hul, der var i Bunden af Vognen.

Han kørte tilbage, den Vej han var kommen, for om muligt at finde de tabte Sager.

Imidlertid havde en Mand ved Navn Mads Pedersen funden begge Dele ca. 10 Mil fra Byen. Da han var ca. en halv Mil uden for Byen, fandt han en Mand liggende tværs over Vejen med Ansigtet nede i Vejsandet, stærkt blødende. Ved nærmere Eftersyn viste det sig at være De forenede Staters Postfører, Søren Jensen. Længere var han ikke kommen paa hans Efterforskningsekspedition efter Huden og Vadsækken. Hesten var løben løbsk og løben ned til en af Savmøllerne, hvor nogle Folk havde fanget den og bragt den til Byen, medens Søren Jensen var faldet af, hvor han senere fandtes.

Sagerne blev afleveret, og næste Dag modtog Søren Jensen den nye Postsæk med Posten i, men blev atter fuld og fik ikke Posten leveret før næste Dag. Hans Kone kom med den og fortalte,

at Manden laa hjemme og var syg, han var om Natten bleven overfaldet af Røvere, der vilde tage Postsækken, og da dette ikke lykkedes dem, havde de mishandlet ham ganske frygteligt.

Alt dette var pure Løgn; han havde som sagt været fuld, og da han paa Vejen hjem passerede et Hus, hvor Konen var alene hjemme med sine to Børn, to Drengene paa 10 og 12 Aar, bankede han paa og vilde ind til Konen. Da hun ikke vilde lukke op, sprængte han Døren og vilde i Seng til hende, men Konen og Drengene fik fat i nogle Træstumper og gennempnyglede ham med, til han forsvandt.

Konen skrev til Manden, at han skulde komme hjem, for at Søren Jensen kunde blive arresteret for Vold mod hende, hvilket han ogsaa blev, og maatte betale 40 Dollars i Bøde.

Et Aar var nu forløben, siden jeg kom til Mapple Walley, og jeg havde i den Tid faaet opryddet 4 Acres Land, havde købt en Ko og samlet en Del Materialer sammen til Opførelse af et nyt Hus. En Mand ved Navn Søren Christian fra Vendsyssel, havde hjulpet mig med at lægge Grunden. Han var Tømrer og gift med en Pige fra Bælumegnen, hvis Familienavn var Frikker; hun døde imidlertid, hvorefter han solgte sin Farm og rejste hjem til Danmark, hvor jeg har hørt, han skulde være bleven gift igen.

Min Kones Halvbroder, Anders Gregersen fra Sejlstrup, var nylig ankommen fra Danmark.

Min Kone havde bragt en lille Verdensborger til Verden, en Dreng, som vi gav Navnet Gregers Andersen, efter hans Moders Broder hjemme i Danmark.

Vinteren nærmede sig, og det var nødvendigt at faa Huset bygget inden den kom, hvorfor jeg laante min Nabos Hest og Vogn, for at køre til Oconto og hente et Læs Fjæl.

Da jeg næste Dag paa Tilbagevejen med Fjælene kom ind i Skoven, hvor Vejen var fuld af Huller, faldt jeg ned af Læsset og brækkede Laarbenet. Ved Faldet havde Tømmen viklet sig om min ene Fod, saa Hestene standsede ved Rykket, ellers havde de sikkert stukket af, naar de havde mærket, de var uden Kusk. Det var et Par unge livlige Heste.

Der laa jeg nu alene i den vilde Skov, 4 Mil fra Hjemmet og saa langt fjærnet fra Beboere, at disse ikke kunde høre mine Raab om Hjælp.

Solen var ved at gaa ned; kom der ingen Hjælp før om Morgen, var det maaske for sent. Jeg turde ikke slippe Hestene og lade dem gaa alene hjem, det var for risikabelt, og jeg kunde nok tænke, at det var mig umuligt at holde dem der paa Vejen hele Natten.

Det saa sort ud, men Heldet var med mig. Efter en halv Times Forløb kom en Mand, Henry Sergent, kørende fra Oconto, og med ham fik jeg Bud hjem, at de skulde komme og hente mig.

Flere af Beboerne kom og havde en Jumpe med, hvori jeg blev lagt paa Halm og Sengeklæder og kørt hjem.

Vi havde kun en Seng, og i den laa min syge Kone, saa jeg maatte ligge paa Gulvet i 4 Maaneder. Heldigt var det, at min Kones Halvbroder var kommen over til os, han havde nok at gøre med at passe os og hele Huset.

Der blev intet nyt Hus bygget dette Aar.

En Maanedstid efter at vi var komne til Maple

Walley, hørte vi en Nat Spektakel uden for Huset. Vi blev bange og troede, det var Indianere, der kom for at myrde os.

Jeg stod op, tændte Lampen og gik ind i Butiken, hvor jeg satte Lampen paa Disken, tog en stor Slagterkniv og gik udenfor.

Jeg kunde daarligt se i det tætte Mørke, men nu hørte jeg Spektaklet under Gulvet. Jeg gik da ind i Butiken igen og lukkede Lemmen op ned til Kælderen, hvor jeg gemte Smør og Æg, som jeg købte hos Farmerne; og ganske rigtigt, der sad Spektakelmageren i Form af et Stinkdyr oppe paa en af Ægkasserne i Færd med at forsyne sig af Retterne.

Hvorledes skulde jeg nu faa dette væmmelige Dyr væk uden at det udspyede denne modbydeligt lugtende Vædske, der kan forpeste Luften i et helt Hus?

Jeg tog et af Lodderne fra Vægtskaalen og ramte det lige paa Bagdelen, saa det rullede ned paa Gulvet, hvor jeg gav det Resten med de andre Lodder, til der ikke var mere Liv i Dyret; men sikken en Stank, vi kunde næsten ikke være i Huset den Nat.

Stinkdyret havde gravet sig ned under Tømmøret og var blevet ved at arbejde, til det havde naaet ned i Kælderen.

Vi havde faaet et Skolehus bygget af Træblokke, og jeg var bleven valgt til Skolemedlem.

Paa et Skolemøde blev vi enige om at søge at faa en Præst til at komme ud til os en Gang imellem og prædike for os, vi levede jo næsten som Hedninge og havde ikke hørt Guds Ord i lange Tider.

Vi skrev til Pastor Madsen i Oskøst, og han sendte en Student Jensen, for Resten fra Vendsyssel, der prædikede rigtig godt for os.

Efter Gudstjenesten holdt vi Menighedsmøde, hvor det bestemtes, at Jensen skulde komme og prædike for os en Gang om Maaneden.

De andre 3 Søndage vilde vi saa selv besørge Gudstjenesten.

Christen Jensen, min Nabo, og min Kone skulde lede Sangen, medens han og jeg skulde læse Prædiken op af en Bog og bede Bønner m. m.

Den første Søndag, vi holdt Gudstjeneste uden Præst, var Skolehuset overfyldt, næste Søndag var der knapt halvt saa mange, og 3. Søndag var der 1 — siger og skriver een — Tilhører.

Vi holdt saa ikke Gudstjeneste, uden naar Præsten var der.

Farmerne fik efterhaanden mere Land ryddet op og Farmene udvidet. De holdt flere Kreaturer og mange af dem købte Hest og Vogn. Nye Huse blev bygget, og Farmerne mødtes ofte til Dans, hvor en Svensker ved Navn Ericson og min Kone spillede Violin.

Imens jeg var i Færd med at bygge Huset, hændte mig atter et Uheld, idet jeg paa Vejen hjem fra Oconto med et Læs Fjæl var saa uheldig at snuble og falde ind under Vognen, saa Baghjulene gik over mit venstre Knæ.

Jeg maatte efter dette Uheld gaa ved Krykker i 3 Maaneder.

Jeg sluttede Akkord med 2 Mand om at rydde 6 Acres Land.

Den Dag, vi havde været ude at se paa Sagerne, og var paa Tilbagevejen, ca. en halv Mil fra min

Ejendom, hørte vi Indianerne hyle og skrige i Retning af Huset, og ganske rigtig, der var en 10—12 Stykker, der var smækfulde. Nogle trimlede om ude paa Vejen, og en var kommen paa Hovedet i en Sukkerfustage, der henstod uden for Butikken, han kunde ikke ved egen Hjælp komme ud.

Jeg gik ind i Huset, hvor jeg fandt min Kone grædende ude i Køkkenet.

Indianerne havde jaget hende derud, medens de tømte en Dunke Brændevin, jeg havde staaende bag Disken.

Jeg blev noget bange for, at jeg skulde komme i Forlegenhed, fordi Indianerne havde nydt berusende Drikkevarer hos mig, men omsider troede jeg, det var gaaet i Glemmebogen, idet jeg ikke i Løbet af 4 Maaneder havde hørt noget til det. Stor var derfor min Forbauselse en Dag, da Anders Gregersen og jeg var paa Vej ud i Skoven for at hugge Brænde, hørte en Stemme bag ved os:

»Hollo! Er det Frost?«

Jeg vendte mig om og svarede:

»Ja!«

»Jeg har en Arrestordre over dig, fordi du har forsynet nogle Indianere med berusende Drikke; du maa gøre dig færdig til at følge med straks til Milwaukee!«

Nu var det altsaa alligevel kommen op, og her var en Politibetjent kørende efter mig.

Vi skulde køre til Hovedkvarteret, hvor Indianer-Agenten boede, og overnatte der for næste Dag at tage videre over Chritonwille til Milwaukee medhavende den indianske Tolk og nogle af de Indianere, der havde taget min Brændevin.

Min Kone gav sig til at græde, da hun hørte,

jeg var anholdt og skulde af Sted; men jeg trøstede hende og sagde, at Faren ikke var saa stor, jeg vidste, at jeg ikke vilde blive hængt.

Ved Ankomsten til Milwaukee blev jeg forhørt af De forenede Staters Kommissær og funden skyldig, hvorefter jeg blev bragt til Dommeren og ikendt en Bøde paa 50 Dollars.

Den ene af Indianerne svor nemlig paa, at min Kone havde solgt ham et Glas Brændevin.

Jeg havde kun 20 Dollars at betale med, og dem havde Arrestforvareren taget fra mig tilligemed min Kniv, da han puttede mig i Hullet.

Hvis jeg ikke kunde faa Mulkten betalt, skulde jeg jo sidde den af, og det kunde maaske vare 5 à 6 Maaneder.

Jeg skrev da til O. A. Ellis, Formand for et stort Savmølle-Kompagni i Oconto, forklarede ham Situationens Alvor og bad ham om at sende mig 60 Dollars.

Han havde før hjulpet mig med Penge og svigtede heller ikke denne Gang.

Næste Aar byggede jeg 3 Fløje til mit Hus og indrettede det til Hotel, saa at Savmøllekompagniernes Arbejdsfolk paa deres Vandring til og fra Skoven kunde stoppe op hos mig og blive forsynede med Spise- og Drikkevarer.

Vi fæstede 2 Piger til at bestride Arbejdet i Køkkenet, medens min Kone hjalp mig med at passe Forretningen.

Foruden at passe denne havde jeg paataget mig at køre Forplejning fra Byen ud til Arbejderne i Skoven.

Det følgende Aar blev jeg valgt ind i Sogneraadet, hvor jeg havde Sæde i 7 Aar, samtidig blev

jeg valgt til Fredsdommer og Medlem af Skolekommissionen, hvilke Stillinger jeg ligeledes beklædte i 7 Aar.

Det blev efterhaanden en Del besværligt for Beboerne og mig at betale en Postfører til at besøge vor Post til og fra Oconto, hvorfor jeg sendte et Andragende til Guvernementet i Washington, om at dette vilde betale Befordringen; men før vi kunde faa Regeringen til at gøre dette, var det nødvendigt, at der fandtes flere Posthuse paa Strækningen.

Det første Posthus fra Oconto var »Lena«, og jeg fik nu nogle flere etablerede og gav dem Navnene: »Spruce«, »Kallybrock«, »Hickory« og »Hages«, og Guvernementet gik da ind paa at betale Postførerens Løn.

Min Kones Broder, Anders Gregersen, paatog sig Pladsen for de første 4 Aar.

Jeg byggede flere Huse, bl. a. et Stuehus, en stor Stald og et Hus til Butikslokaler, endvidere et Smede- og Vognmagerværksted, og efterhaanden voksede der en hel By frem, som jeg gav Navnet »Frostville«.

Anders Gregersen, der blev gift med en Pige fra Lolland, købte Hotellet af mig, og min Kone og jeg samt vore 3 Børn, 2 Drenge og 1 Pige, flyttede ind i et af vore andre Huse.

En Dag kom der 3 Mand ind til mig, de var pjaltede og barfodede og havde rejst til Fods fra Iron Mointaur, Michigan, igennem Skovene og havde været oppe i Bjærgene for at søge efter Jern, men havde intet fundet, hvorimod de havde forbrugt alle deres Penge.

De var alle tre godt lærte og havde taget Eksamen

paa et Akademi; den ene var fra Dublin i Irland, den anden af dem fra Kanada og den tredje fra Wisconsin.

De medbragte et Stykke Jernerts, som de havde fundet ca. 12 Mil nord for min Ejendom og mente, at hvis vi kunde faa Bevilling af den Mand, der ejede Jorden, kunde vi blive velhavende af at grave der.

Næste Dag kørte vi derop, undersøgte Forholdene lidt nøjere og fik kort Tid efter Bevilling af Ejeren.

Han skulde have 50 Cents for hver 2000 Pd. Erts, vi tog ud af Minen.

Jeg sendte et Stykke til Milwaukee og fik det analyseret af en Kemiker.

Resultatet var godt.

Jeg sendte da de 3 Mand op i Minen for at bore og sprænge og forsynede dem baade med Klæder og Fødevarer samt Redskaber og Dynamit til Sprængningen.

Vi fik en femte Mand med som Kompagnon, en Millionær, der havde en Dampmaskine og »Diamond Drill« til at bore med, og som han sendte hen til Minen, hvor den arbejdede i 3 Maaneder med det Resultat, at han tabte 3500 Dollars og jeg 550.

Der var nemlig ikke Erts til Stede i tilstrækkelig Mængde.

Jeg slog mig til Taals med, at den, som intet vover, han intet vinder, og at Lykken vilde blive bedre en anden Gang.

Min Broder Søren kom straks efter, at jeg var flyttet til Mapple Walley i Arbejde hos et af Savmøllekompagnierne, hvor han blev i 7 Aar.

Senere blev han gift med en Pige fra Thisted i Thy og blev Forpagter af en Farm, som han havde i nogle Aar.

Der var bleven etableret Telefonforbindelse mellem Oconto By og Oconto Falls, der laa ca. 15 Mil vest for Byen.

Mellem Oconto Falls og Frostville var der ligeledes 15 Mil, og jeg fik nu etableret Forbindelse mellem disse to Steder, saa jeg kunde holde mig à jour med Dagens Pris paa Korn, Kød, Flæsk, Æg og Smør, hvilket var af stor Betydning for min Forretning.

Min Kones Helbred var i Løbet af de sidste fire Aar bleven meget daarligt, og værre blev det, efter at hun blev angreben af Rosen.

Hun døde da ogsaa 18 Dage efter, hun havde født mig en Søn og ligger nu begravet paa Mapple Walley Kirkegaard.

Der blev gjort alt for at redde hendes Liv, men forgæves, de to Læger, som jeg havde hentet til hende, kunde ikke fri hende fra Dødens kolde Favn.

Det var et haardt Slag for mig; der stod jeg ene med 4 smaa Børn, den ældste 7 Aar og den yngste 18 Dage.

I et af mine Huse boede der en Skomager, hvis Kone jeg fik til at tage sig af det mindste af Børnene, indtil han blev et Aar gammel.

Da jeg ikke vilde skilles fra mine Børn, saa jeg ingen anden Udvej end at gifte mig igen, og Aaret efter min første Kones Død blev jeg viet til en Pige ved Navn Maren, Datter af en af mine Naboer, en Farmer, der var fra Møen. Han havde været Skibskaptajn hjemme i Danmark og havde

været med i det for Danmark saa berømte Søslag ved Helgoland.

Moderen til min anden Kone havde engang tjent i Frederik VII.s Køkken i København.

I Aaret 1886 blev jeg optaget som Broder i Odd Fellow Ordenen i Oconto Loge, Nr. 190, I. O. O. F.

Jeg havde nu været i Amerika i 14 Aar og længtes efter at foretage en Rejse til Danmark, min Kone havde ikke noget imod det, og jeg forpagtede da Forretningen ud til en ung Karl ved Navn Everet Gilkey.

Tiderne var meget daarlige, et helt Aar havde der været Penge-Panik.

Farmerne var næsten ikke i Stand til at skrabe de nødvendige Penge sammen til Skatter, og til dem (Farmerne) havde jeg solgt Varer paa Kredit til et samlet Beløb af ca. 3500 Dollars.

Jeg gjorde mine Affærer med Farmerne op og tog imod deres 6 Maaneders Veksler eller Notes, som de hedder paa Engelsk.

Grossererne tog imod disse Veksler og gav mig saaledes Henstand med mine Betalinger i 6 Maaneder.

I November løste en Karl ved Navn Niels Johansen fra Thisted og jeg Billet til England med Cunard Linien.

Kort før vi rejste, havde der raset et hæftigt Jordskælv i Charlestown i South Carolina, og det saa næsten ud som om dette Jordskælv havde berørt Atlanterhavet og England, thi saasnart vi kom til Sandy Rook, begyndte det at storme saa frygteligt, at Søerne væltede ind over Skibet og oversprøjtede alle Ting.

Turen fra New-York til Liwerpool varede i 14 Dage, og Kaptajnen, der havde ført dette Skib i 17 Aar, fortalte, at han aldrig havde haft saa haardt Vejr, der var flere Gange, hvor vi troede, at nu var det forbi.

Den syvende Dag paa Rejsen blev jeg Klokken 4 om Morgenen slynget ud af Køjen og fandt mig selv staaende paa Hovedet op ad Kahytvæggen.

Jeg fik i en Fart noget Tøj paa og Døren aabnet.

Stor var min Forskrækkelse, da jeg saa Vandet strømme ind i Skibet.

Maskinerne var gaaet i Staa, og alle Passagererne, der ligesom jeg var bleven væltet ud af deres varme Køjer, gik og vadede i Vand til op over Knæerne.

Op paa Dækket kunde vi ikke komme, da Lugerne var lukkede, og vi troede hvert Øjeblik, vi skulde gaa til Bunds.

I denne Spænding maatte vi gaa til Dag gry, til Lugerne blev aabnede.

Jeg gik da op paa Dækket; men hvilket Syn! Den ene Side af Kommandobroen var reventet ned, 2 Redningsbaade var fuldstændig splintrede, og nogle svære Jernkæder, der holdt Skorstenen, var revet over som Sejltraade.

Søerne slog hvert Øjeblik ind over Skibet og bortskyllede alt, hvad der fandtes af løse Genstande.

Det viste sig da ogsaa, da vi kom til Liwerpool, hvor Skibet straks kom i Tør-Dok, at Kølen var knækket midtskibs, hvorved der var fremkommen en Aabning paa 6 Tommer, hvor Vandet strømmede ind ad.

Vi havde i 7 Dage sejlet paa Pumperne med 7 Fod Vand i Lasten. Vi takkede Gud, at han havde frelst os fra Undergang.

I Liverpool forblev vi i 5 Dage for at hvile os ud, og medens jeg var der, læste jeg i »Times«, at der ialt var forlist 175 Skibe i den voldsomme Orkan, deriblandt et Postdampskib, paa Vej fra Liverpool til Dublin i Irland, og Dampskibet »Kjøbenhavn«, paa Vej fra Danmark til England.

Fra Liverpool tog vi med Jernbane til Grimsby, og derfra med Damper til Hamborg.

Stormen havde ikke lagt sig. Den var saa haard, at det var umuligt at staa paa Dækket uden at holde sig fast i en eller anden Genstand. Det varede 36 Timer med at sejle til Hamborg, hvor vi blev en Dag og tog saa videre med Jernbane til Lübeck og derfra med en lille Damper op ad Elben, videre gennem Østersøen til Malmø i Sverrig.

Aldrig saa snart vi kom i Østersøen, havde vi det samme haarde Vejr igen, saa Søerne rullede ind over Dækket hele Tiden, og de 2 Mil fra Malmø til Kjøbenhavn dannede ingen Undtagelse.

Det var det strengeste Vejr, jeg nogensinde har oplevet paa Havet.

Jeg blev i Kjøbenhavn i 5 Dage og besaa alle de interessante Steder, jeg kunde overkomme. Jeg var glad ved at være i mit Fædreland, hvor min Vugge havde staaet, og jeg kom uvilkaarligt til at tænke paa den Gang, da jeg for 14 Aar siden sagde Farvel til Danmark og hvormeget jeg havde oplevet af Ulykker og Genvordigheder derovre i det fjerne Vesten.

Jeg rejste videre og kom til Skørping; men kunde daarligt kende Egnen igen, der var saa meget

forandret i Løbet af de 14 Aar, jeg havde været borte. Skørping Station var bleven til en hel lille Købstad, og mange af mine Venner og Bekendte var døde eller rejst bort; men de, som jeg traf paa, var glade ved at se mig og tale med mig.

Landstingsmand N. P. Hansen fra Lyngbyskov modtog mig med megen Venlighed; han er nu død, men jeg har flere Breve i min Besiddelse, som han har skrevet til mig, efterat jeg atter var rejst til Amerika.

Min gamle Husbond, Jeppe Nielsen, var flyttet fra Thustrup og havde købt Visborg Kro. Saavel ham selv, som hans Kone og Børn var meget glade ved at se mig igen, og jeg havde et Hjem der i den Tid, jeg var i Danmark. Han kørte flere Gange med mig paa Besøg der i Egnen.

Det er 22 Aar siden, og baade han og hans Kone samt 2 af Børnene er døde.

Hos mine 2 Svogre, Gregers Andersen i St. Brøndum og Anders Andersen i Sejlstrup, blev jeg ligeledes vel modtaget, ligesaa hos Sognefogden i Fræer, Mathias Andersen, Rasmus Petersen og mange andre af mine Bekendte der paa Egnen.

I Als, hvor jeg havde gaaet i Skole og hvor jeg blev konfirmeret, traf jeg ligeledes mange Bekendte, saasom Chr. Lübæk, Kro-Anders, Peter Westphal, Jens Smeds Peter, Søren Sørensen m. fl., ligeledes Peter Korsgaard fra »Brohuset«, hvem jeg havde tjent for mange Aar tilbage.

Jeg blev i Danmark omtrent 3 Maaneder og rejste tilbage til Amerika om Foraaret sammen med en Del unge Piger og Karle, som jeg her skal nævne Navnene paa, der var Chr. Madsen, Jens Michaelsen og hans Søster Kristine, alle fra Visborg,

Niels Hansen fra Terndrup, Skomager Jensen og Anton Pedersen fra Veddum.

Jeg tog dem alle med til Frostville, hvor de havde et Hjem, og skaffede dem Arbejde til 1 Dollars om Dagen samt Kosten, og jeg tør sige, at de alle var glade og tilfredse med den Behandling, jeg gav dem.

Tiden var nu kommen, da jeg skulde betale min Skyld til Grossererne, men Tiderne havde ikke forandret sig til det bedre, og Resultatet blev, at jeg ho's Farmerne forliste ca. 2500 Dollars og maatte da, for at betale det mest presserende af min Gæld, pantsætte alle mine Ejendele og var nu helt uden Forretning, da jeg jo havde forpagtet min Butik bort for et Aaremaal af 4 Aar.

En Dag, jeg var i Oconto, traf jeg sammen med Mr. H. Eldrid fra Stiles, Indehaver af en stor Savmølle, og 2 andre Savmølleejere i Oconto. De vilde have mig til at flytte 20 Mil længere op i Skoven, hvor de havde 12500 Acres Land, som jeg skulde kolonisere. Endvidere fortalte de mig, at de to Sogne, Mapple Walley og Hou, indkasserede alt for meget i Skat i Forhold til det, de gjorde for Anlæggelse af Veje m. m. Jeg skulde organisere et nyt Sogn, og dersom jeg vilde bygge et Hotel, vilde de lade alle deres Arbejdere tage Kosten der.

Jeg syntes godt nok om Planen, men bemærkede, at jeg saa godt som ingen Penge havde at bygge for. Det gjorde dog ikke noget, idet de tilbød mig de nødvendige Materialer paa Kredit.

Da Tiden kom, jeg skulde betale Pantelaaneren, havde jeg ingen Penge, og alt hvad jeg ejede, blev solgt ved Auktion. Pantelaaneren eller rettere Kreditforeningen tog det hele.

Jeg maatte saa begynde forfra igen, som saa ofte før.

Det første, jeg foretog mig, var at købe 2 Heste og en Vogn til 275 Dollars, betalte 100 Dollars straks og gav Pant for Resten af Beløbet i Hestene og den eneste Ko, jeg havde.

Jeg kørte saa ud i Skoven og valgte mig et Stykke Land, 80 Acres, tæt ved Skovvejen og ikke mere end $\frac{3}{4}$ Mil fra Floden, hvor Savmølle-Kompagnierne købte Tømmer. Jeg købte de 80 Acres Land, hvorpaa der var Tømmer for mange Penge, paa Kredit med en lille Afbetaling.

Jeg begyndte straks at bygge et Hotel, men det tog lang Tid, idet jeg kun kunde hente 2 Læs Fjæl om Ugen paa Grund af den store Vejlængde til Stiles, hvor jeg skulde hente Fjælene.

Om Efteraaret var Hotellet alligevel færdigt, saa vel som en Stald dertil, og min Familie flyttede op til mig.

En Dag fik jeg Brev fra Niels Clausen fra Fræer, han opholdt sig i New York og kunde ikke komme videre, da han ingen Penge havde, og bad mig sende 20 Dollars, hvilket jeg gjorde.

Min Kone nedkom denne Vinter med en Datter, blev syg og maatte holde Sengen til henimod Foraaret.

Det var min Bestemmelse at hugge alt det Tømmer, der var paa de 80 Acres Land. Jeg havde 18 Mand i Arbejde hele Vinteren. Jeg fæstede 2 Piger til at lave Mad baade til Folkene fra Oconto og mine egne. Jeg selv slæbte Tømmer hele Vinteren fra Skoven til Vejen, hvor det blev læsset paa Slæder og kørt ned til Floden.

Der var flere af dem, som fulgte med mig fra

Danmark, som arbejdede hos mig denne Vinter; der var Niels Clausen, Niels Hansen, Chr. Madsen og Anton Pedersen.

Vinteren var meget haard med Frost og Sne, den varede 4 Maaneder, og i de 2 af dem var der ca. 30° Kulde.

H. Eldred i Stiles, der havde ladet mig faa alle Materialerne til Opførelse af Hotellet m. m., købte alt mit Tømmer i Floden, og da Foraaret kom, rejste jeg ned til ham og fik vort Mellemværende opgjort.

Resultatet af denne Vinters Arbejde var 1744 Dollars i kontante Penge, og saa havde jeg endda betalt Folkeløn, Resten jeg skyldte paa Hestene, Studene, Købmandsvarer og Materialier til Opførelse m. m. Det var en god Fortjeneste i Løbet af en Vinter.

Jeg var nu ude af min Gæld, ejede et Hotel, 80 Acres Land, 2 Heste, 2 Stude og 1 Ko.

Jeg købte mere Land med Tømmer paa og solgte dette til Savmølle-Kompagnierne, og fik efterhaanden flere og flere Familier til at flytte derop og købe Land.

Om Sommeren kom Thomas Andersen, som havde tjent hos Christen Pedersen paa Gjerding Mark, medens jeg var Handelsbetjent hos Jeppe Nielsen i Thustrup, over til Amerika. Jeg laante ham Penge til at sende hjem til hans Kone og Bårn, at de ogsaa kunde komme over til det fjerne Vesten. Han var hos mig hele Sommeren.

Samme Sommer kom ogsaa Johannes Andersen over til Amerika, han var gift med Jens Kusks Datter fra Sejlstrup Mark, og tjente, medens han var i Danmark, hos Peder Nørgaard i Skindbjerg.

Han arbejdede ligeledes hos mig saa godt som hele Sommeren.

Min Broder var ogsaa flyttet op til mig og havde købt 160 Acres Homestead Land og bygget sig et Hus derpaa.

Om Efteraaret døde min Kone, og jeg stod atter ene, denne Gang med 5 smaa Børn. Hun ligger begravet paa Kirkegaarden i Mountain.

Niels Clausens Kone var kommen herover fra Danmark, og jeg fæstede baade ham og Konen og 2 Piger til at holde Hus for mig.

Jeg tjente gode Penge den Vinter.

Næste Vinter gik min Broder og jeg i Kompagni og kørte Tømmer til Floden. Anders Gregeren og jeg havde købt 160 Acres Land med Tømmer paa, og vi huggede alt dette Tømmer den samme Vinter.

Christen Nielsen og hans Kone kogte Mad til os i Skoven.

Maler Lund fra Aalborg var kommen herover fra Danmark og arbejdede ogsaa for mig. Han var gift med en Pige fra »Brohuset« i Als Sogn. Da jeg tjente hos Jeppe Nielsen i Thustrup, havde han Lund og hans Mester til at male sin Lejlighed. Lund var den Gang Lærling.

Thustrup Karle og Piger havde rejst en Majbøg, som Skik og Brug var den Gang; vi dansede omkring den og tog til os af Drikkevarer, som vi havde i Overflod. Flere af Karlene blev berusede, og det endte som saa ofte før med Slagsmaal.

Omtrent Kl. 12 om Natten kom Jens Mou kørende fra Hurup med et Læs Hornfisk, og straks plyndrede Karlene Vognen og slog hinanden om Ørene med Fiskene.

Min Broder, som den Gang tjente i Thustrup, var ogsaa med, han var oven i Købet Formand for Slagsmaalet.

Da de var færdige med at slaas indbyrdes, blev de enige om at gaa til Sejlstrup og tage deres Majbøg; men da de kom dertil, var Karlene forsvundne med Majbøgen. De var gaaet til Fræer for at hente Forstærkning, og da vi erfarede dette, marscherede vi videre, ialt 25 Mand stærk.

Ved Ankomsten til Fræer blev vi modtagne af 40 Karle, og Slagsmaalet begyndte straks med knyttede Næver og Træsko.

Maler Lund var allerede den Gang saa fuld, at han laa og sov i Landevejsgrøften.

Slagsmaalet blev ved til Kl. 9 om Formiddagen, da Folk begyndte at gaa til Kirke. Der blev sendt Bud efter Sognefogden, Mathias Andersen; men han fik en paa Skallen, straks han kom, saa han trillede henad Vejen. Efterhaanden ophørte Slagsmaalet, og Karlene gik hver til sit.

Dersom nogen, der læser disse Linier, var med den Nat, vil de sikkert kunne erindre det store Slagsmaal. — —

Der kom stadig flere og flere Indbyggere; vi byggede et Skolehus. Posthus var der ingen af, og jeg sendte derfor et Andragende om at faa et saadant. Andragendet blev bevilget, og jeg blev udnævnt til Postmester, men jeg maatte selv afholde Udgifterne ved Postens Besørgelse i de første 2 Aar, hvilket kostede mig omtrent 200 Dollars.

Hvert Foraar i April Maaned gik vi til Hou til Sogneraadvalg.

Der var altid 2 Kandidater paa Listen til Formandsposten, de hed Armstrong og Yakel.

Jeg bragte altid ca. 35 Mand med mig, der var parate til at stemme paa den Mand, jeg ønskede valgt. Det var i vor Interesse at holde sammen; naar vi gjorde det, kunde vi vælge, hvem vi vilde, og vi valgte altid Armstrong.

Naar vi gik fra Valget, sagde Beboerne i Hou næsten altid:

»Der gaar Frosts velorganiserede Soldater.«

Hvert Aar indsatte Armstrong mig som Vejkommisær og gav mig omtrent 2000 Dollars til Vedligeholdelse og Anlæggelse af Veje. Jeg blev valgt til Fredsdommer og Formand for Skolekommissionen, og blev bestandig genvalgt, saa længe jeg boede der.

Et Aar var nu hengaaet, siden min anden Kone døde. En Pige, der var kommen over fra Nord-slesvig, ved Navn Christine, fæstede jeg som Husholderske, og efter 6 Maaneders Forløb blev vi gifte. Dette Ægteskab blev velsignet med 5 Børn, 3 Dreng og 2 Piger.

Beboerne i Mountain holdt et Møde en Dag og vedtog at søge Amtsraadet i Oconto om Tilladelse til at organisere et Sogn, 18 Mil i Firkant. Andragendet blev forsynet med samtlige tilstedeværendes Underskrifter, og jeg skulde ved det første Amtsraadsmøde, som var nær for Haanden, personligt fremlægge Andragendet.

Armstrong var Medlem af Amtsraadet, og han gjorde alt muligt for, at vi ikke skulde erholde Tilladelsen, og saa stor var hans Indflydelse, at vi ikke fik den.

Jeg fortalte ham saa, at vi ved næste Valg ikke vilde vælge ham, men hans Modkandidat Yakel, og at denne vilde stemme for at give os Sognet.

Næste Foraar havde jeg 40 Mand med mig til Sogneraadsvælget, vi valgte Yakel som Sogneraadshovedmand, og han lovede os at stemme for, at vi fik vort Sogn.

Armstrong var meget forbittret og sagde til mig, at det var min Skyld, han ikke blev valgt, og selv om han nu heller ikke var Medlem af Amtsraadet, vilde han dog gøre, hvad han kunde, for at vi ikke skulde faa Sognet; han vilde være til Stedet den Dag, Amtsraadmødet skulde holdes, og søge at gøre sin Indflydelse gældende overfor Amtsraadsmedlemmerne.

Dagen, paa hvilken Mødet skulde holdes, var Armstrong der ogsaa, som han havde sagt mig, og jeg var ikke saa lidt bange for, at han skulde skade Sagen. Jeg gik derfor hen til ham og sagde, at hvis han vilde lade være at modarbejde vort Andragende, vilde vi kalde Sognet »Armstrong« efter ham og desuden give ham 100 Dollars. Han gik ind paa Forslaget, og vi fik Tilladelsen.

Jeg maatte love Amtsraadet ikke at lade mig bedrage af de store Landejere med Hensyn til Skatteligningen, hvilket de naturligvis vilde prøve paa at gøre.

Af Amtsraadet fik jeg Ordre til at rejse hjem og sammenkalde til et Møde, paa hvilket der skulde vælges Sogneraadshovedmand og en Formand samt en Repræsentant til Amtsraadet.

Jeg blev valgt til Sogneraadshovedmand og Medlem af Amtsraadet.

De første Aar ved Skatteligningen mødte alle disse store Skatteydere paa vort Sogneraadsmøde og prøvede paa at faa deres Skatter sat ned, navnlig var der et stort Kompagni (The Holt Lumber

Kompagni i Oconto), som vi havde et svært Spektakel med.

Der var en Lov, som de havde faaet vedtaget af Statens Lovgivningsmagt, der sagde, at hvor der i et Sogn var mindre end 500 Beboere, maatte Sogneraadet ikke paaligne mere end 1000 Dollars i Landevejsskat og 300 Dollars til Broer, hvilket var uretfærdigt; men de store Skatteydere kontrollerer altid Lovgivningen. De har Repræsentanter, som opkøber Majoriteten af Lovgivningsmedlemmerne, og de sørger saa vidt muligt for at faa Repræsentanter valgt, der vil stemme i deres Favør.

Det første, Sogneraadet beskæftigede sig med, var at anlægge Veje, bygge Broer over Floder, bygge Skolehuse og en Sogneraadsbygning (Town Hall).

I Stedet for at bruge 1000 Dollars til Landevejene brugte vi hvert Aar fra 7—10,000 Dollars. Vi byggede en »Town Hall«, som kostede 3000 Dollars, 7 Skolehuse, som kostede fra 1500 til 3000 Dollars Stykket. Alt dette fik vi lavet i Løbet af de første 3 Aar.

Grunden til, at vi havde et saadant Hastværk, var at de store Savmøllekompagnier hvert Aar huggede flere Million Fod Tømmer. Værdien af deres Ejendomme vilde med hvert Aar blive lavere og tilsidst, naar alt Tømmer var hugget, vilde de sælge deres Land til fattige Nybyggere, som saa selv maatte anlægge deres Veje, bygge Broer, Skolehuse og meget andet.

Vi havde Spektakel med dem hvert Aar ved Skatteligningen; de sagde, deres Skatter var for høje, hvilket ikke var Tilfældet, de var lavere der end andre Steder i Amtet.

Jeg var Medlem af Amtsraadet i 4 Aar, og Raadet gav mig et godt Skudsmaal for den Maade, paa hvilken jeg havde bygget Sognet op, og for den Maade, jeg havde beskattet de store Land-spekulanter paa.

Disse Kompagnier prøvede paa hvert Aar, at faa os til at beskatte dem lavere, men uden noget Resultat.

De var efterhaanden blevne enige om, at jeg var Skyld i det hele, og at det eneste, der var at gøre, var at faa mig ud af Sogneraadet og faa valgt en anden Formand.

Valget var nær for Haanden.

De sendte 125 Mand op i Skoven 14 Dage før Valget for agitere imod mig. De fortalte, at de vilde vælge deres egne Mænd, enten det var Ret eller Uret, og var ikke bange for at skyde os ned, hvis dette skulde være nødvendigt, for at faa deres Vilje sat igennem.

Valgdagen kom, og jeg blev valgt, hvilket forbittede dem meget.

Den Sommer sendte vi 9 kompetente Mænd ud over alt deres Land for at taksere deres Tømmer. Det tog 3 Maaneder at gøre dette og kostede os 1500 Dollars, men dette Aar blev deres Skatter ogsaa det dobbelte.

Jeg skrev lange Spalter i Amtets Avis, hvori jeg beskrev den Maade, paa hvilken disse Land-spekulanter prøvede at bedrage Sognet og Amtet for Skatterne, det følgende er en Beskrivelse af Affæren:

»I April 1891 gav den lovgivende Magt i Staten Wisconsin § 473, der tillader Ejerne af

Savtræ og Tømmer, som er fældet i denne Stat, 6 Maaneder før den 1. April hvert Aar, at faa Træet takseret enten i det Skattedistrikt, hvor det stables op for at køres bort, eller der, hvor det skal forarbejdes.

Enhver vil let kunne forstaa, at en saadan Lov nødvendigvis maa gøre stor Fortræd og sprede Misfornøjelse hos alle Skatteydere, undtagen netop hos de, der har Fordel deraf. Det giver Ejeren af saadan Ejendom Lejlighed til at gaa til Skattepaalæggeren i den By, hvor Træet er opstablet, og søge at faa ham til at taksere det meget lavt, og i Tilfælde af, at han skulde vise sig uvillig, kan Ejeren true ham med at ville lade det taksere i den By, hvor Træet skal forarbejdes. Førstnævnte By faar saaledes slet ingen Skat af Træet. Med andre Ord: Loven er lavet med det for Øje, at Ejerne af Træ og Tømmer skal nyde Fordele fremfor alle andre.«

Byen Armstrong.

Mc. Kinzeys Plan om at flytte »Town Hall«.

Vi skal her meddele nogle Kendsgerninger fra det meget omtalte Foraarsvalg, som blev holdt i Armstrong med store Udgifter og Forberedelser for det Parti, der stod paa Holts og hans Forbunds-fællers Side.

Forberedelserne til dette Valg blev af Holt og hans Partifæller begyndt allerede 6 Maaneder før Valgdagen (3. April). Holt havde flere Mand i Arbejde. En Mand ved Navn Niels — en Dansker — der havde en Forretning i Oconto, kom op til

vor By (Armstrong) sidste Vinter for at virke i Holts Interesse, med andre Ord, for at spionere. Han præsenterede sig som Agent for et stort Selskab, der foruden at anlægge Jernbane gennem Byen vilde bygge Fabriker og Savmøller. Han gik rundt til alle og søgte at faa Oplysninger om deres private Forhold.

Han stillede dem gerne følgende Spørgsmaal: »Hvor gammel er du og din Kone?« »Hvormange Børn har du?« »Hvor gamle er de?« »Er det Dreng eller Piger?« »Er du født i Amerika eller i den gamle Verdensdel?« »Hvilken Religion dyrker du?« »Ejer du Jorden eller er den lejet?« »Har du Venner i Europa, som du kunde ønske skulde komme herover? I saa Fald er jeg bemyndiget til at skaffe dig dem herover.« »Hvorledes synes du om dine Naboer?« og saa fremdeles.

Naar saa nogle kunde fortælle ham, at de ikke syntes om Frost, fordi han var altfor despotisk og vilde regere hele Byen, var han rigtig glad og noterede vedkommende Mand, som hørende til Holts Parti. Holt havde mulig sendt denne snu Ræv ind i Byen for at finde ud, hvormange der stod paa hans Side.

10 Dage før Valget sendte Holt en hel Del Floddrivere ind til Byen, Folk, som han vidste vilde stemme mod Frost.

Holts Spion, Niels, overnattede engang i Frosts Hjem, og denne spurgte ham da, hvilken Forretning han drev, og hvem der havde sendt ham for at udforske Folks private Forhold. Dette vilde han ikke sige, men Frost gik ham paa Klingen og fik endelig ud af ham, at det var V. H. Yung.

Den næste snu Ræv, som blev sendt ud for

at udspejde Frost, var Charles Mc. Kinzey fra Byen Gillet. Han var Landagent og redte til at tjene hvem som helst, naar blot han tjente Penge. Sidste Vinter kom han op i Bjærgene og boede paa Frosts Hotel, hvor han præsenterede sig som Agent for Chicago og Nord Vestern Jernbanekompagni og sagde, at han var tilbudt et Stykke Land i Byen Armstrong af Holt Trævarekompagni, men var bange for at Holt vilde narre ham og give ham et Stykke Land, hvor de haarde Træsarter allerede var fjærnede og kun de løse tilbage. Af den Grund henvendte han sig til Frost for at faa at vide, hvor det Land laa, hvor Holt Trævarekompagni havde de haarde Træsarter.

Det var hans Mening at flytte til Byen og opdyrke Landet, hvis hans Kone vilde tage med; hun var først meget imod det, men lod sig omsider overtale.

Frost opmuntrede ham til at komme, hvis han havde mange Penge, i modsat Fald kunde det ikke nytte. Frost havde sat alle sine Penge til for at holde sin Ejendom ovenpaa; Møllekompagnierne vilde ikke købe af Beboerne eller give dem Arbejde. Mc. Kinzey bemærkede hertil, at en fattig Mand ikke behøvede at tigge af Møllekompagnierne, hellere maatte han leve af Kartoffler, til han kunde købe en Ko.

Senere fandt Frost ud, at Mc. Kinzey var sendt til Bjærgene for at skaffe at vide, om Frost havde noget imod Holt Trævarekompagni, samt hvorledes det gik med Forberedelserne til Valget.

Næste Gang, Mc. Kinzey viste sig i Bjærgene, var en Uge før Valget, stadig arbejdende i Holts Interesser angaaende Valget. Han gik til en Mand,

Charles Drihl, og tilbød ham en Plads med at holde en Dæmning i Stand, samt, hvis han vilde købe Land af Nord-Vestern Jernbanekompagniet, skulde han faa dette til en billigere Pris end almindelig, naar han blot vilde stemme paa Kompagniets Mænd ved Valget; men Drihl sagde nej, han vilde ikke sælge sin Stemme. Derefter prøvede han at købe Mr. F. R. Green, men med samme Resultat. Han fortalte Green, at han havde faaet 15 af Beboerne til at staa paa Kompagniets Side og ikke stemme paa Frost, der var en Laban og havde stjaalet 4000 Dollars af Byens Penge og muligvis blev sendt i Fængsel. Hvis Beboerne ikke stemte paa Kompagniets Mænd, vilde de blive sultet ud af Byen. Mc. Kinzey henvendte sig ogsaa til Elias Palmer, hvis Stemme han købte for en Floddriverplads, dernæst C. C. Cole, der solgte sin Stemme for en Kassererpost. Derpaa gik han til Byskriveren, Mr. H. M. Baldwin og lovede ham Pladsen igen, hvis han vilde staa paa Kompagniets Side, hvilket han imidlertid afslog.

Mc. Kinzey foreslog endvidere Baldwin Størrelsen af Skatten, for at Byen kunde have Penge nok til de forskellige Øjemed. Herover blev Baldwin meget vred, gav Mc. Kinzey at vide, hvad hans Mening var om ham, og spurgte ham, med hvilken Ret han blandede sig i Byens Sager, og at han havde bedre af at blive hjemme og passe sine egne Sager, hvortil Mc. Kinzey bemærkede, at han arbejdede kun for at tjene Penge og var ligeglad, enten han tjente dem paa en ærlig eller uærlig Maade.

Han gik ogsaa til A. Liffraw og sagde bl. a. til ham, at hvis Kompagniet sejrede ved Valget skulde »Town Hall« flyttes fra dens nuværende

Plads til John Foleys Bro, og da Liffraw hertil bemærkede, at det vilde blive alt for dyrt at flytte denne Bygning, sagde Mc. Kinzey, at det ikke var saa vanskeligt, og den kunde jo foruden assureres, endvidere fortalte han, at han havde Pengé til at købe Stemmer for i Tilfælde af, at han ikke kunde købe dem ved at tilbyde Vælgerne de forskellige Pladser.

Byen Armstrong.

Den næste Mand, som Holt satte til at udføre sit Muldvarpearbejde, var en Mand ved Navn Steffen Startler, udmærket kvalificeret dertil.

V. H. Yong blev først sendt ned til Startler for at forhandle med ham, men traf ham ikke hjemme; næste Gang gik Holt selv derned og traf de nødvendige Aftaler med ham angaaende Arbejdet. Steffen fortalte Holt en Mængde Løgn om Frost og hans Skole o. l., Løgn, som han senere vil blive draget til Ansvar for.

Steffen begyndte nu sit Arbejde og fortalte Beboerne, at Frost havde tilbudt at sælge Byen til Holt Trævarekompagni for 1500 Dollars, og at han havde hjulpet 20 af Beboerne i den vestlige Del af Byen (det var han gaaet ind paa for 3 Aar siden, da han tiggede Byen om at lave et Skoledistrikt og give ham Tilladelse til at holde Skole).

Steffen fortalte endvidere, at han var Repræsentant for Holt og Oconto Kompagnierne, og at disse vilde sejre paa Valgdagen, enten med det gode eller det onde, og at Beboerne gjorde klogt i at give deres Stemmer til Kompagniernes Kandidater, da de

ellers vilde blive sultet ud af Byen. Steffen tilbød S. E. Mc. Conley 40 Dollars om Maaneden for at arbejde paa Holts Landejendom, hvis han vilde stemme paa John Porterfield; hvis han ikke vilde det, kunde han lige saa godt forlade Byen med det samme.

Den næste, der agiterede mod Frost, var O. V. Mc. Donald, Bestyrer for Holt Trævarekompagni. Han tilbød John Hein en Bestilling paa Floden, hvis han vilde stemme paa Kompagniets Mænd. Han gik ind derpaa, men efter Valget blev han nægtet Bestillingen, da Mc. Donald troede, at han havde stemt imod.

Efter Valget var der en anden Mand, som ønskede Plads som Floddriver, men Donald sagde, at Holt havde telefoneret til ham, at han ikke maatte tage nogen af Armstrongs Beboere i Arbejde, fordi de havde stemt imod Kompagniets Mænd. Donald gav ogsaa Kokkene Ordre til ikke at købe Fødevarer i Armstrong; hvis de alligevel gjorde det, vilde de øjeblikkelig faa deres Afsked ligesom de vilde komme til at betale de indkøbte Varer.

Et Par Dage efter Valget afskedigede Donald Jens Rosenkrans, der var Driver yed Waupee. Rosenkrans spurgte om Grunden og fik til Svar, at han ikke havde stemt som Kompagniet ønskede; han skulde.

Dagen før Valget gik Safran til John Foleys, som fortalte ham, at Vromann, Green Bay, Reinhardt, Holt, M. Thomsen og Mc. Donald vilde komme og lede Valget, og at sidstnævnte var bleven deputeret Marskal ved Valget og havde Fuldmagt til at arrestere Frost, saa snart Reinhardt gav Signal dertil.

Dette satte Beboerne i stor Ophidselse, de gik til Frost og foreslog, at de alle tog deres Bøsser og Revolvere med; Frost advarede dem derimod, men raadede dem til at have dem ladede og skjult, saa ingen saa dem, endvidere opfordrede Frost dem til at møde ædru og koldblodige og ikke give Anledning til Tumult, men i Tilfælde af, at Mc. Donald vilde arrestere ham og tage Valgurnerne i Besiddelse, skulde de skride ind, eventuelt med deres Skydevaaben.

Byen Armstrong.

Mc. Kinzey maatte gaa hjem Dagen før Valget, da han var fuldstændig udslidt af at agitere mod Frost. Den stakkels Mand laa syg i sin Seng, da Georg Holt kom for at faa ham ud i Bjærgene og hjælpe Kompagniet med dets Valgplaner.

Holt og Mc. Donald rejste derop i Forvejen og agiterede en hel Del blandt Beboerne.

Alt dette hændte, medens Frost var i Oconto i Amtsraadets Tjeneste.

3—4 Dage efter Valget var Frost i Gillet, hvor han mødte Mc. Kinzey og tog Anledning til at spørge ham, hvorfor han var taget op i Bjærgene, og der havde rakket ham saa frygtelig ned. Hertil svarede Mc. Kinzey, at han havde mange Grunde; for det første for Penges Skyld, for det andet fordi Frost havde arbejdet mod Gillet i Amtsraadet, for det tredie fordi Frost var A. P. A., for det fjerde fordi Frost figurerede sammen med A. Edmonds ved Oconto-Faldet i Politik, og for det femte fordi Frost trængte til at blive grundigt efterset, saa han muligvis kunde holde sig paa Maatten.

Frost spurgte derpaa Mc. Kinzey, om han ikke vidste, at han udsatte sig for Straf ved at skaffe Stemmer for Penge og Bestillinger; men det rørte ham ikke. Frost lod ham vide, at Beboerne i Gillet gjorde klogt i at holde Øje med ham og holde ham i Ave, og at han næppe havde en eneste Ven i sin egen By; men han sagde kun: »Jeg ved det nok!«

Mc. Kinzey havde ogsaa fortalt en vis Mand i Gillet, at han havde en Grund mere til at arbejde mod Frost, og det var, efter hvad Georg Glün havde fortalt ham, fordi Frost var Skyld i, at Postruten fra Gillet til Kiegan paa den nordre Side var bleven forandret, samt at Frost, ligeledes i Følge Glüns Udsagn, var set i Oconto Kompagniets Møllegaard, bedende om at faa ovennævnte Rute anlagt, hvilke Historier er fuldstændig usande; men hvem af de to, der har lavet dem, ved jeg ikke, men jeg tror næsten, det er Mc. Kinzey. Han fortalte ogsaa til John Hein, at Frost styrede Byen ad Helvede til.

Reinhardt gjorde alt for at sejre, meget mere end han havde Ret til; baade han og Mc. Donald opbød alt for at faa Floddriverne til at afgive deres Stemmer i Holts Favør, skønt de vidste, at Floddriverne derved vilde udsætte sig for Folkets Had.

Da Frost hørte, at der muligvis vilde blive Tumult paa Valgdagen, sendte han Bud til Cheriffen, og godt var det, han kom, for ellers vilde der uden Tvivl have været Brug for ikke saa faa Kister Dagen efter, og sikkert en til Frost.

Kompagniet havde ca. 140 Mand i Kampen, men frelste kun 16, medens Frost havde 42 og mistede kun 2.

Aftenen før Valget var Reinhardt og flere af Driverne indlogerede ved Foleys, og Reinhardt lovede, at han nok skulde stikke Frost ud ved Valget.

Næste Dags Aften, da han atter var hos Foleys, havde Piben faaet en anden Lyd, skønt der var gjort saa meget for at vinde; saaledes havde John Foleys bragt et helt Læs Levnedsmidler til Mændene, og Holt havde sendt en stor Kasse Appelsiner for at mildne lidt paa Humøret, men ligemeget hjalp det, Floddriverne handlede med sund Fornuft som Gentlemen og lod sig ikke overtale af deres Formænd til at svigte egne Interesser.

Byen Armstrong.

Nogle faa interessante Oplysninger for vore
Læsere.

Saa snart Amtsraadet havde anlagt Byen i 1890, gik Frost til H. M. Baldurn for at overtale ham til at rejse til den ny By og der aabne en Forretning, eftersom der ingen var i Forvejen.

Mr. Baldurn gik ind paa Forslaget, og i Efteraaret 1890 byggede han et Hus og startede en Forretning. Han var den Gang Ihænde­haver af en Forretning i Mapple Walley.

Det første, som Byens Øvrighed kastede sin Opmærksomhed paa, var Opførelse af Skolehuse, Anlæg af Veje og Broer for at faa flere Indbyggere, og der blev af de Grunde taget alvorligt fat paa Arbejdet; den ene Grund er før omtalt, og den

anden var, at Savmøllekompagnierne plukkede Byen for dens naturlige Rigdom, idet de hvert Aar tog fra 30—40 Millioner Fod Fyrretræ, saaledes at der om kort Tid kun vilde være nogle Fyrrestumper tilbage.

Vor By havde 9 Kongresmedlemmer og var ca. 1,200,000 Dollars værd og udgjorde omtrent $\frac{1}{3}$ af hele Amtet.

I Efteraaret 1890 lod Holt Trævarekompagni, for at vise Frost, at det satte Pris paa hans Virksomhed i Byens Interesse, dets Mænd og Køretøjer, som skulde til Skoven, stoppe op ved Frosts Hotel, og Frost troede tilsidst, at Kompagniet virkelig havde skiftet Sind og nu vilde vise det, men Læseren vil nok finde ud, hvad Grunden var.

Byen Armstrong.

I Aaret 1891 havde Holt Trævarekompagni ved urigtigt Opgivende faaet Skatten paa dets Tømmer sat ned til den lave Pris af 1 Dollars pr. 1000 Fod. Dette havde de opnaaet ved at meddele vore Embedsmænd, at Byerne Oconto og Peshtigo, hvor Tømmeret skulde forarbejdes, var gaaet ind paa kun at paalægge en saa lille Skat.

Saaledes havde vore Embedsmænd jo ikke andet at vælge imellem end enten at holde paa den højere Skat af Træet og derved miste Indtægten eller paalægge den lille Skat og saa faa den, og de valgte derfor det sidste.

Endvidere havde Kompagniet opgivet mindre Kvantum Tømmer, end der i Virkeligheden var, saa at det ikke kom til at svare mere end 60 Cents pr.

1000 Fod. Kompagniet fortalte ogsaa, at der var blevet fældet Tømmer paa deres Land for Aar tilbage, og det blev Byen en stor Udgift at paavise det løgnagtige i denne Paastand. Byen lod nemlig indlede Undersøgelse, ved hvilken det viste sig, at Paastanden var falsk.

Den Forening, der kæmpede imod Skattepaalæggelsen, satte alt ind og brugte alle mulige Kneb, baade ærlige og uærlige, for at forhindre Opførelsen af Skoler og andre offentlige Bygninger, og søgte paa alle Maader at hæmme Byens Udvikling. Den havde engageret de bedste Sagførere i Chicago og Millwaukæe og andre Pladser, helt ned til Søen Superior, for at forhindre Betalingen af Skatterne.

Da Undersøgelseskomiteen var samlet, blev Frost af Byraadet sendt til Oconto for at skaffe oplyst, om Mr. A. Holts Paastand, om at der i Oconto kun skulde betales 1 Dollars pr. 1000 Fod i Skat paa Tømmer, var sandfærdig. Frost fik det Resultat ud af Undersøgelsen, at Paastanden var usand, idet Oconto Kompagniet betalte 3 Dollars pr. 1000 Fod af dets Træ.

Frost gik til Mr. Holt og gjorde Fordring paa at faa betalt samme Pris som Oconto Kompagniet gav, men det vilde Holt ikke gaa ind paa. Frost sagde til ham, at de andre Skatteydere rimeligvis vilde gøre Vrøvl, naar de erfarede, at Holt betalte saa lidt i Skat, men Holt beroligede ham med, at det var der ingen Grund til at tro, eftersom hans Fuldmægtig, Mr. Georg Green, havde sagt, at Tømmer ikke behøvedes at stilles lige med anden skattepligtig Ejendom. Frost troede imidlertid ikke paa den Forklaring, da Holt før havde løjet for ham, og gik derfor til Mr. Green, der erklærede,

at han aldrig havde talt med Holt desangaaende, og at Tømmer absolut maatte stilles lige med anden skattepligtig Ejendom.

Det første Aar, jeg var Medlem af Amdsraadet, byggede vi en stor Amdsraadsbygning, som kostede 50,000 Dollars. Vore Navne er indgraverede med forgyldte Bogstaver i en Marmorplade, der er op-hængt i Bygningen.

Det følgende Efteraar skulde der være Rigsdagsvalg, og mange ledende Mænd i Amtet talte saa smaat om at vælge mig til Folkethingsmand, indtil hele Amdsraadet opfordrede mig til at stille mig som Kandidat. Jeg svarede dem, at jeg ikke selv troede, jeg kunde blive valgt, da jeg havde alle de store Korporationer imod mig; men de blev ved og vilde have mig som Repræsentant i Legislaturen, idet de fortalte mig, at jeg havde vist mig som en tapper Mand og varetaget den menige Mands Interesser.

Jeg blev valgt ved Prøvevalget, hvor Korporationerne havde opstillet en Prokurator som min Modkandidat.

Jeg var Republikaner.

De store Pengemænd fik Demokraterne til at opstille som Modkandidat den bedste Mand, de kunde finde. Korporationerne tilbød at give 500 Dollars til Bestridelse af min Modkandidats Udgifter. Mine Udgifter androg 1110 Dollars efter at have draget Amtet igennem 5 Gange.

Jeg blev valgt med 225 Stemmers Majoritet og fik Sæde i Legislaturen samme Aar.

Det følgende er et Udklip af Amtets Avis, hvori det beskriver min Karakter og Begavelse:

Medlem af Asembly.

A. C. Frost, Republikaner, udnævnt til Medlem af Asembly, er født i Danmark den 30. September 1847.

Hans første Tid tilbragte han paa Landet og nød kun den almindelige Skoleundervisning, hvorefter han kom til Handelen og var i 9 Aar Kommis i en Kolonial- og Manufakturforretning.

Han kom til Amerika i en Alder af 26 Aar og tilbragte de første 4 Aar i Staten Illinois, dels i Byerne og dels paa Landet, hvorefter han rejste til Wisconsin og ledede en Forretning i Brown Amt i 1 Aar. Derefter rejste han ud og bosatte sig i Vildniset Mapple Walley. Byen var anlagt den Gang, men det nærmeste Postkontor var i Oconto, 32 Mil fra Mapple Walley. Han var Beboerne behjælpelig med at faa et Postkontor der i Byen, som de dog ikke fik, før efter 9 Maaneders Forløb, i hvilken Tid Mr. Frost besøgede Posten mellem de 2 Byer uden Vederlag.

Efter at Posthuset var anlagt, var Oconto Falls det nærmeste Poststed (ca. 15 Mil), og han betalte det halve af Udgifterne til et Postbud imellem de 2 Byer i et helt Aar. Efter dette Aars Forløb blev han udnævnt til Postmester. Tillige var han Fredsdommer i 7 Aar samt Medlem af Byraadet i samme Tid. Han drev en Landejendom, en Kolonialforretning og et Hotel.

I 1886 foretog han en 6 Maaneders Rejse til

Evropa, hvor han besøgte Irland, England, Tyskland, Sverrig og Danmark. Da han kom tilbage til Amerika, gennemvandrede han Skovene lige til den nordvestlige Del af Oconto Amt og koloniserede 46 Nybygder, anlagde en Landejendom, byggede et Hotel og betalte et Postbud for at gaa to ugentlige Ture imellem Oconto og Gillet, indtil Posthuset blev etableret oppe i Bjærgene, for hvilket han blev Postmester.

Ved hans Indflydelse blev Byen Armstrong organiseret, og han blev valg til Formand i den nye By, hvilken Tillidspost han siden har beklædt ved Siden af Hvervet som Fredsdommer.

Hans Erfarenhed og Kendskab til Byens og Amtets Sager, samt hans store Bekendtskab i Distriktet, vil sætte ham i Stand til at handle raskt og klogt i Legislaturen og varetage hans Medborgeres Interesser.

Han er en begejstret Republikaner, og Partiet kunde ikke have valgt nogen bedre og mere støt Mand til at repræsentere det.

Følgende er Titlen paa de Lovforslag, som jeg bragte frem i Legislaturen; men desværre blev kun et af disse vedtaget. Det er næsten umuligt at faa Love vedtagne, som beskytter den menige Mand mod Kapitalisterne:

Nr. 154 A. At autorisere Byens Opsynsmænd til, inden for deres Omraade, at anskaffe og betale Brandassurance for uindlemmede Landsbyer med ikke under 150 Indbg.

- Nr. 43 A. At give George W. Volk og V. Volk, deres Efterfølgere og Befuldmægtigede Autoritet til at bygge og opretholde en Dæmning over Ocontofloden i Oconto Amt.
- Nr. 44 A. At stadfæste Akterne fra Amdsraadet i Oconto Amt angaaende Anlæggelsen af Byen Waupee.
- Nr. 316 A. At sørge for Fiskeriet i alle Damme, Floder og Søer i Staten Wisconsin.
- Nr. 297 A. At forbedre 1. Afsnit af § 286 i Loven af 1893 angaaende Afgifter og Salg af berusende Drikke.
- Nr. 266 A. At ophæve Afsnit 1548 B og C i § 66 i de reviderede Anordninger angaaende Salget af berusende Drikke.
- Nr. 425 A. At autorisere A. C. Frost, hans Efterfølger og Befuldmægtigede til at bygge og opretholde en Dæmning over den nordlige Del af Ocontofloden i Oconto Amt.
- Nr. 452 A. Forbedring af 1. Afsnit af § 474 af Lov af 1889, Kapitel 1729 A af de reviderede Anordninger om Udbetaling af Arbejds løn.
- Nr. 451 A. Paa Opfordring at autorisere Byerne til holde Orden paa Gader og Stræder og offentlige Pladser under Opsyn af Byens Øvrighed i Stedet for under Opsyn af Oldermænd i hvert Distrikt.
- Nr. 450 A. At tillade ethvert Selskab, der er formet under denne Stats Love, at fabrikere Smør og Ost og at indføre deres Artikler uden Afgift.
- Nr. 449 A. Paalæg af Skat paa Handelsvarer, Træ og Tømmer. Afsnit 1040 af de reviderede Anordninger.

- Nr. 448 A. Sørge for Afstraffelse af de Personer og Kompagnier, som ikke overholder de gældende Love med Hensyn til Vejning og Maaling af Træ og Tømmer.
- Nr. 645 A. At revidere Afsnit 3315 af de reviderede Anordninger, ændret ved § 321 af Loven af 1891.
- Nr. 455 A. En Plan om at autorisere Byer, der handler under særligt Privilegium, bevilget af Legislaturen, og har en Folkemængde af 3000 Indbyggere eller derover, til at brolægge Gader og anbringe Kloaker.
- Nr. 454 A. En Plan om Fiskeriets Udbredelse i samtlige Vandløb i Oconto og Shawano Amter.

Det samme Efteraar, som jeg blev valgt ind i Legislaturen, anlagde de store Korporationer 4 Processer mod Sogneraadet og mig.

Der blev udstedt den Ordre fra Overretten, at vi ikke maatte betale flere Penge for Landeveysarbejde, skønt vi paa dette Tidspunkt skyldte Beboerne ca. 3500 Dollars.

Vi betalte imidlertid Pengene, og Følgen blev da ogsaa, at hele Sogneraadet blev arresteret med Undtagelse af mig, der ikke kunde belægges med Arrest, saa længe jeg var Medlem af Legislaturen.

Ved Overretten vandt vi to og tabte to af Sagerne, men baade vi og vore Modstanderne appellerede til Højesteret.

Dette Efteraar vilde de ikke betale Skatter, men Enden paa Historien blev, at der blev lagt Beslag paa deres Tømmer og Heste af Skatteopkræveren,

og de maatte op med 1200 Dollars, før de kunde faa deres Heste og ca. 11000 Mand paa Arbejde igen.

Hen paa Foraaret, noget før Sogneraadsvælget skulde finde Sted, modtog jeg et Brev fra et af Sogneraadsmedlemmerne, hvori han bad mig komme hjem i nogle Dage. Aarsagen var, at Holt havde tilbudt Beboerne, at de forskellige Korporationer vilde hæve de 4 Processer og betale alle Omkostningerne, naar de vilde vælge en anden Formand end mig, idet de ansaa mig for Ophavsmand til hele Striden. Holt vilde endvidere, hvis hans Forslag blev vedtaget af Beboerne, give disse Arbejde i Skoven.

Jeg rejste derned og raadede Beboerne til at gaa ind paa Holts Tilbud, saa kunde vi da faa Processerne standsede, og skulde Holt og hans Kolleger ikke holde, hvad de lovede, kunde Beboerne jo til næste Aar vælge mig som deres Formand igen.

Jeg havde lavet en hel Del, som stred mod Loven, saaledes havde jeg bl. a. givet Masser af Fjæl, der tilhørte Sognet, til Beboere, der havde faaet deres Hjem fuldstændigt ødelagt ved en stor Skovbrand, foruden mange andre Ting.

Jeg rejste tilbage til Legislaturen i Madison og blev valgt til at rejse rundt i Staten og holde Møder, for at faa Beboerne af de allerede overfyldte Købstæder til at rejse længere nord paa, hvor Landet var meget billigere.

Jeg holdt Møder i Oshkost, Neeral, Millwaukee og Racine.

Det følgende er Udklip af Aviserne om mit Møde i Racine:

»Asemblymand A. C. Frost fra Oconto opholdt sig i et Par Dage her i Byen som Gæst hos Assessor K. W. Jensen.

Mr. Frost er 48 Aar gammel, han er født i Aalborg og var i sin Ungdom Handelsbetjent der. I 1873 rejste han til Amerika, og efter nogen Tids Ophold i Illinois nedsatte han sig i Oconto Wis., hvor han efterhaanden arbejdede sig frem til en anset Stilling.

Han besidder nu betydelige Arealer Skovland og har grundet eller givet Stødet til Grundlæggelsen af adskillige Nybygder deroppe i Statens nordlige Del. Hans Medborgere har betroet ham mange Tillidshverv. Gentagne Gange har han været Fredsdommer og i flere Aar beklædt Stillingen som Formand i Townets Styrelse og har i denne Egenkab med Held hævdet Befolkningens Rettigheder overfor de store Kapitalister og Skovejere. Ved sidste Valg blev han Medlem af Legislaturen.

Af Interesse for Nybyggerne.

Asemblymand A. C. Frost fra Oconto Amt var Gæst hos K. W. Jensen i Lørdags og Søndags. Han kom hovedsageligt af Interesse for Indvandringen og var sendt af Legislaturen for at formaa Nybyggere til at fæste Bo i den nordlige Del af Staten i Oconto Amt, hvor en Gren af North-Western Jernbane nylig er bleven anlagt og som staar i Forbindelse med Statens Bane.

Landet dér er af sandet Beskaffenhed med leret Underlag, saa Nybyggere kan virkelig skaffe sig et godt Udkomme ved at drive Landbrug.

Jorden kan købes til lave Priser, og Mr. Frost er villig til at besvare alle Spørgsmaal desangaaende, som maatte blive rettede til ham.

Asemblymand A. C. Frost fra Oconto Amt, var Midtpunktet for vor Opmærksomhed i Gaar paa »Dania Hall«, hvor han fortalte mange Interessante Oplevelser fra sit Liv i Vildnisset.

Da Legislaturen opløstes, lejede Senator Withe et Ekstratog til Springfield og inviterede samtlige Senatorer og Assemblymænd til at deltage i en Tur for at besøge Legislaturen der.

Omtrent 100 Senatorer og Assemblymænd modtog Indbydelse; jeg var derimellem. Om Morgenens forlod vi Madison og kom til Springfield om Aftenen efter en behagelig Køretur, paa hvilken vi var bleven trakterede med fine Spise- og Drikkevarer. Ved Ankomsten til Springfield blev vi modtagne af en Deputation fra Legislaturen og kørt til Hotellet. Næste Morgen kørte vi til Statshuset, hvor Legislaturen var samlet, og blev højtideligt modtaget; om Eftermiddagen var vi i Audiens hos Guvernøren, hvor vi blev trakteret med Champagne. Resten af Dagen kørte vi rundt og besaa de mest interessante Steder, saasom Lincoln Park og Lincoln Residens, som endnu er bevaret til Minde om den bedste Præsident, Amerika nogensinde har haft siden George Washington.

Alle med Undtagelse af mig tog tilbage med Aftentoget. Jeg rejste videre syd paa til St. Louis for der at besøge en Prokurator, som var en gammel Bekendt af mig og engang havde boet i Oconto. Fra St. Louis vilde jeg videre til Tollahasee, Hovedstaden i Florida, hvor et Jernbanekompagni, der havde henvendt sig til mig for at skaffe Nybyggere til Landet ved Jernbanen, havde Residens.

Da jeg kom til Springfield, kom jeg uvilkaarligt til at tænke paa, hvorledes jeg for mange Aar tilbage havde tilbragt Tiden der, havde været i Fattighuset, elendig og forladt, siden stavret omkring ved Hjælp af 2 Krykker, tiggende om Mad, for endelig om Natten at hvile mig ud i Sporvognen i Lincolns Park og saa nu, hvor jeg kom som Rigsdagsmand og kom i Selskab med Guvernøren og andre af Statens høje Embedsmænd.

Jeg saa efter mit gamle Soveværelse — Sporvognen — men kunde ikke finde den, den var bleven fjernet. Om Natten sov jeg i det samme Hotel, hvor jeg en Gang havde tjent som Køkkenkarl.

Den første Dag, Legislaturen var samlet, skulde der vælges Speaker og Cheaf Clerk, som det hedder paa Engelsk; til Cheaf Clerk valgtes en Mand ved Navn Nowl, en Mand, der syntes mig bekendt og som jeg havde set paa i flere Dage. Jeg gik hen til ham og spurgte, om han ikke en Gang i sin Tid havde været De forenede Staters Marchal, hvortil han svarede jo.

»Kan Du saa ikke huske, at Du for 20 Aar siden kom op til Mapple Walley og arresterede en stakkels Krøbling, der var beskyldt for at have solgt Brændevin til Indianerne?«

«Jo», sagde han, »det kan jeg godt huske, er Du maaske Manden?»

»Det er netop, hvad jeg er,« sagde jeg.

»Det forbavser mig meget,« siger han, den Gang tænkte jeg ikke, at vi to skulde træffes om 20 Aar under disse Omstændigheder, Du som Repræsentant og Lovgiver, og jeg som simpel Skriver, der maa adlyde dine Befalinger, der kan man se, hvor uransagelige Guds Veje ere.«

Da jeg kom til Tollahasee i Florida, blev jeg modtaget af Jernbanekompagniets Agent, der Dagen efter præsenterede mig for Legislaturen, Guvernøren og alle Statens øvrige Embedsmænd.

Jeg modtog en Fribillet, der gjaldt i 30 Dage, rejste ud og gjorde mig bekendt med deres Land. Indtrykket, jeg fik af det, var daarligt, det var sandt Jord næsten over det hele, og jeg fandt det ikke raadeligt for Nybyggere at rejse dertil, hvilket jeg meddelte Jernbanekompagniet ved min Tilbagekomst, hvorefter jeg rejste til Wisconsin.

Sogneraadet var sammen med Korporationerne i Færd med at faa Processerne hævede, det kostede dem alt i alt ca. 20,000 Dollars, hvoraf vor Sagfører fik de 3000.

Jeg solgte mit Hotel i Mountain til en Franskmand og byggede et nyt samt flere Huse til et Beløb af ca. 2000 Dollars paa et Stykke Land, jeg ejede 8 Mil fra Mountain.

Det Stykke Land, paa hvilket jeg byggede det nye Hotel, laa ved en stor Sø, hvor der var udmærket Terrain for Jagt og Fiskeri, Søen var ligefuld af Fisk, og mange rige Folk fra Milwaukee og Chicago tog derhen om Sommeren og Efteraaret og tilbragte deres Ferie med at fiske og jage.

Jeg købte mere Land med Tømmer paa, og havde til Tider op imod 70 Mand i Arbejde med at hugge Tømmer og bringe det til Floden; der var Dage, hvor jeg betalte ca. 150 Dollars i Arbejds-løn. Jeg fik en Mand ved Navn Mike Ellinger til at anbringe sin Savmølle paa min Ejendom, og en Vinter savede han 1,200,000 Fod Fjæl for mig, medens en anden Mand sørgede for Transporten af disse til Mountain, hvor de blev opstablede.

Da jeg kom tilbage fra Florida, havde Chicago North-Western Jernbane Kompagniet, som er det mest bedrageriske Jernbanekompagni i De forenede Stater, begyndt at bygge Jernbane gennem Sognet og havde allerede udstukket Linie gennem mine 80 Acres Land i Mountain.

Der kom en Agent til mig og tilbød mig at bygge en Station lige ved mit Hotel, som jeg forresten den Gang allerede havde solgt, imod at jeg gav dem 20 Acres Land, som de vilde have til Byggelodder.

Det havde jeg ikke noget imod, naar de vilde betale 50 Dollars for hver Acres Land, som jeg havde opryddet, men det vilde de ikke gaa ind paa, de vilde ikke betale mig en Cent, og hvis jeg fastholdt mit Forlangende, vilde de anlægge Banen en Mil fra mit Hotel, og der opføre en Station. Jeg maatte bøje mig og forære dem Landet; de fik 20 Acres Land paa den vestlige Side af Banelinien, medens jeg paa den østlige Side udstykkede Byggelodder, hvoraf jeg solgte en Del, men har endnu 45 Lodder tilbage foruden 25 Acres Land inde i Byen.

Næste Aar blev jeg valgt som Skatteligningskommissær, og blev genvalgt 3 Gange. Jeg blev

ogsaa valgt til Formand for Skoleraadet og beholdt denne Plads, saa længe jeg boede i Wisconsin.

En Dag, da jeg vandrede op ad et stort Stenbjerg ude i Skoven, fandt jeg en Del Stene, som jeg syntes kunde vise for at indeholde Jernerts.

Jeg sendte nogle Stykker til Statens Kemiker til Analysering og fik det Svar tilbage, at de indeholdt 3 pCt. Jern.

Jeg købte i al Stilhed de 80 Acres Land, hvorpaa Stenbjerget laa, og dannede et Selskab, bestaaende af 3 af mine Venner og mig selv, til Udnyttelse af Stenbjerget.

Vi fik Kemikeren derop for nærmere at undersøge Bjerget, og da han mente, at det vilde blive en indbringende Forretning, gik vi straks i Gang med at sprænge Hul i det. Da det var besørget, stoppede vi foreløbig, idet det var nødvendigt at anskaffe en Maskine, der kostede 6000 Dollars. Denne blev imidlertid ikke anskaffet, og Læseren skal senere faa Grunden at vide.

En Tid efter købte jeg 120 Acres Land nær ved Søen og købte i Kompagni med 2 Mænd 12 Jernbanevogne fulde af Faar, som vi fik fra Syd-Dacota.

Den ene Mand skulde passe Faarene; han boede i et Hus, jeg havde bygget til ham, og havde til Hjælp en Hund samt en Hest at ride paa.

Det gik godt med Faareavlen det første Aar, men næste Aar tog Ulvene, hvoraf der var en Mængde, næsten Halvdelen af Faarene, og jeg satte ca. 1000 Dollars til ved dette Foretagende.

Tiden var nu kommen, da der skulde vælges en Repræsentant til Legislaturen, og jeg blev af Republikanerne opfordret til at stille mig igen, men

sagde nej. Jeg vilde gaa over til Demokraternes Parti, men vilde ikke straks modtage noget Embede fra dem.

Der skulde være Præsidentvalg, og jeg vilde have stemt for Demokraternes Kandidat, W. J. Bryan fra Nebraska, og ikke for Republikanernes Kandidat, Mc. Kinley, paa Grund af Mønt-, Trust- og Kolonispørgsmaalet.

Aaret i Forvejen var jeg ivrig Republikaner, hvilket vil ses af nedenstaaende Brev, som jeg skrev straks efter, at jeg var kommen hjem fra Legislaturen:

Der slaas Allarm!

Men Midler til Frelse er ved Haanden
i det republikanske Partis Principper og Politik,
som nu bliver genindsat til Kontrol af
Gouvernementet.

Asemblymand Frosts 3. Kapitel.

Vi maa have mere Interesse for Politik og gaa til Møderne. De vigtigste er Stats- og Kongresdistriktsmøder.

Indtil nu har alle Slags politiske Bedragere og deres Medhjælpere haft Overtaget ved Møderne. Det er ikke heldigt for den arbejdende Klasse at overgive deres Interesser til den Klasse Mennesker.

Dersom vi ikke vaagner op og tager mere energisk fat i de politiske Spørgsmaal, end vi hidtil har gjort, vil vore Frihedsdage blive en Ting af det forudgangne og kun leve i vor Erindring.

Thomas Jefferson sagde ved hans anden Indvielse for omtrent 9 Aar siden, at Folkets Frihed

staar mere i Fare for Angreb fra Rettens Side end fra Pøblens og Opløbets.

Passer disse Ord til Situationen, som den er i Dag?

John Bull har opnaaet med Penge i dette Land, hvad man prøvede paa at udføre med Sværdet for et Hundrede Aar siden, ved at faa Kontrol over dette Land og Pant i hver Mand, Kvinde og Barn.

Det republikanske Parti stemmer for Fred.

Det demokratiske Parti er aldeles mislykket, akkurat som vi sagde til Vælgerne for 2 Aar siden, det vilde ske. Det demokratiske Partis Historie gentager sig. Partiet har ikke undladt at søge at ødelægge vor Handel og Velstand og faa os bunden og pantet for mange Aar.

»Folkets Parti« siger, at det republikanske Parti ikke kan blive betroet noget. Jeg tænker, vi kan betro det til at varetage og ordne vore Interesser for de første 30 Aar.

Igennem det republikanske Partis Administration er dette Land vokset mere end noget andet Land paa Jordens Overflade. Det har udkæmpet en af de største Krige i Verden og har opnaaet at hæve vor Nation til den største, der nogensinde er kendt.

Derefter fik det demokratiske Parti Tøjlerne med det jammerlige Resultat, vi alle kender.

Jeg vil ikke paastaa, at det republikanske Parti er fejlfrit. Det har lavet Fejl, som det ikke burde have lavet, nemlig nogle daarlige Love, men det vilde være ufornuftigt at ødelægge Partiet, fordi nogle faa Mænd har bedraget os. Vi har været

for sløve, vi har ikke passet paa vore Repræsentanter og vore Interesser. Vi maa efterse vore Ledere, og dersom de bedrager os, maa vi afskedige dem og sende nye.

Det republikanske Parti kan der stoles paa, det vil give Lindring og Ro til det lidende Folk; men vi maa ikke narre os selv og tro, at fordi vi kom til Magten i 1896 straks kan faa gode Tider. Det vil tage Tid at faa de demokratiske Ruiner og Skrammer bort og lægge en Grundvold til Lykke og Velstand.

Vi har modtaget en Lærdom i den korte Tid, det demokratiske Parti havde Magten, som vil mindes længe.

Henry Clay i Kongressen stemte engang for nogle Maal imod hans Vælgeres Ønske, og var nær ved at tilintetgøre sit Genvalg. Under Valgforhandlingerne kom han med følgende Lignelse: »Dersom d'Hrr. havde en gammel, paalidelig Riffel, som endnu aldrig havde fejlet Maalet, og denne Riffel paa en eller anden mystisk Maade en enkelt Gang skød fejl, vilde De da smide den ud?« »Nej, Nej!« svarede de. »Nuvel, jeg er den gamle paalidelige Riffel.« Og Clay blev genindsat med større Majoritet end nogensinde før.

Det republikanske Parti er »den gamle paalidelige Riffel«.

Formueskatten forsvares.

Bankerne gaaes haardt paa Klingen af Asemblymand Frost af Oconto Amt i dette hans
2. Kapitel om Landets Sygdom og Smerte.

En Appel til Patriotismen findes i hans
1. Kapitel.

Det er velbekendt, at Grover Cleveland og hans Raadgivere staar i Forbindelse med engelske Pengeudlaanere og er stemt for den enkelte Møntfod — den enkelte Skjorte, den enkelte Frakke, de enkelte Bukser — saa Landet kan ikke vente Ro af hans Administration.

Guld, Frihandel, Tarifreform, Truster, hemmelige Forbindelser, Ringe, Monopoler og Fedning af dem selv ved at paalægge store Skatter, har vi i Venie.

Er der Ringe eller hemmelige Forbindelser inden for Faareopdrætterne? Hvor er der en Flokmester, der suger Livsblodet ud af Folk? Hvoraf kommer det, at Tolden paa Uld først blev taget bort? Farmerne skal flaaes først!

Med Hensyn til Formueskatten har De forenede Staters Højesteret afgjort det ukonstitutionelt. Naar vil den Tid komme, da det ærlige Parti vil erklære De forenede Staters Konstitution for »ukonstitutionel«.

John Sherman har holdt 2 Taler i Kongressen om Formueskatten, en for den og en imod den.

I 1878 sagde han i et Indlæg om Formueskatten:

»Jeg gentager, at Opretholdelse af Formueskatten er absolut nødvendigt for ethvert System af internationale Skatter.

Dersom Senatet skulde bestemme sig til, efter fuld Overvejelse, at genkalde Formueskatten, skal jeg favorisere Genkaldelsen af alle de Skatter paa Forbrugsartikler, som hviler paa den store Folkmængde.

Jeg tror ikke, der er nogen egentlig Klage over Formueskatten. Dersom jeg kunde faa min egen Villie, vilde jeg fastholde Formueskatten til 5 pCt. med saadanne Modifikationer, som f. Eks. fri og ubegrænset Møntning af Sølv, og modsætte mig ethvert Forsøg, som bliver gjort mod videre Forhøjelse af Prisen paa Guld paa Bekostning af Landets Agerbrug og Handelsomraade.«

Staar Mr. Steffenson paa dette Standpunkt i Dag? Hvis ikke, kunde jeg ønske at vide Grunden til hans forandrede Syn paa Sagen.

A. C. Frost.

»Ifølge Historien har dette Lands Fædre be-
gunstiget Regeringens Penge.

Jeffenson, Madison, Gallaten, Dallas, Calhoon og Jackson var alle gunstigt stemte for, at Regeringen skulde lade Papirspengene udgaa direkte til Folket i Stedet for gennem en Bank. De holdt paa, at Kongressen ikke havde Magt eller Ret til at privilegere en Bank, og alle demokratiske Partier sluttede sig dertil.

Der er en Lov, der siger, at Bankiere ikke kan vælges til Medlemmer af Kongressen, og dog er denne fyldt med disse.

Bankerne ejer Landet i Dag. Det er en sørgelig Affære, naar »Onkel Sam« skal falde paa Knæ og bede Pengeudlaanerne om ikke at ruinere hans Land.

Vi trænger for Tiden til en Andrew Jackson i det hvide Hus. Det var ham, der, da han i sin Tid laa i Kamp med Bankerne og Pengepugerne,

sagde: »Ved den evige Gud, vi skal se, hvem der skal raade, Pengemagten eller Folket!«

Daniel Welester sagde engang, da Talen faldt paa Sammenlyngelsen af Rigdomme, at ingen Regering kunde holde ud, hvor Retningen af Lovgivningsarbejdet var en hurtig Sammenlyngning af Rigdomme til de faa, medens Hovedmængden af Folket henvistes til Fattigdom og Afhængighed.«

Nedenstaaende om Møntfoden og Pengespørgsmaalet er skrevet af Redaktøren af »Den danske Pionér« i Omaha, Nebraska:

Meningen med Fordringen om fri Møntning af Sølv og Guld i Forholdet 16—1 er simpelthen at 16 Unzer Sølv skal være lige saa meget værd som 1 Unze Guld, altsaa, at en Sølvdollars skal veje lige saa meget som 16 Gulddollars. Med andre Ord, man fastsætter Værdiforholdet mellem de to ædle Metaller saaledes, at Guldet skal være 16 Gange mere værd end Sølv.

Man fordrer ubegrænset og fri Møntning af begge Metaller i dette Forhold. Det vil sige, at Regeringen i sine Møntkamre skal mønte alt det Guld og Sølv, der bliver bragt til den, og give det tilbage til Ejeren som Penge uden nogen ekstra Udgift for Møntningen.

Vi har nu fri og ubegrænset Møntning af Guld, og Sølvmandene fordrer, at Sølvet skal gengives samme Ret og jevnstilles med Guldet som Penge-metal og Møntfod.

Op til Aaret 1873 havde man her i De forenede Stater fri Møntning af Guld og Sølv. Begge Metaller var jevnstillede, enhver Handel kunde afgøres lige saa godt med Sølv- som med Guldpenge, Regeringen kunde aldrig komme i den Stilling at maatte optage det ene store Gulddaan efter det andet for at indløse Papirspenge, saalænge den havde Hundrede af Millioner af Sølvdollars liggende i Skatkammeret, saaledes som nu er Tilfældet.

Nu derimod, da vi har en Guldfod, er der en bestandig Pengeknaphed, fordi Regeringen ved sin egen Handlemaade søger at bevise, at Sølvpenge ikke er saa gode som Guldpenge. Der er ikke Guld nok i Landet til at gøre Landets Forretning med. Den stadige Efterspørgsel efter Guldet gør det dyrere og dyrere, vanskeligere at faa fat i. Farmeren maa stadig ofre mere af sine Produkter, Arbejderen mere af sit Arbejde.

Thi dette, at man siger, at Pengene bliver dyrere, er jo kun et andet Udtryk for, at Produkter og Arbejde bliver billigere. Det maa jo være indlysende, at Farmeren og Arbejderen lider herunder, medens det kun kan gavne Kapitalen, der bliver i Stand til at faa mere og mere for den samme Sum.

Desuden lammer denne Pengeknaphed Foretag-somheden. Ingen vover at sætte store Summer i ny Foretagender, naar det, i Fald det skulde blive nødvendigt at laane, er tvivlsomt, om der kan rejses Penge paa det Arbejde, der allerede er udført. Den Mand, der har Penge, foretrækker at aagre med dem. De bestandig faldende Priser gør det usikkert at sætte dem i en producerende Forretning, idet der bestandig er Fare for, at Priserne vil falde saa

meget, at Forretningen kun giver Tab. Derimod er det en god Forretning at laane dem ud mod god Sikkerhed, thi Rentepengene bliver mere og mere værd Aar efter Aar, idet de faldende Priser paa Produkter og Arbejde bevirker, at der kan købes mere og mere for dem.

Det er paa dette, at Sølv mændene nu vil raade Bod ved at mønte alt det Sølv, der bliver ført til Mønten. Dette vil forøge Pengemængden, og da Penge ingen Indtægt giver, naar de henligger ubenyttede, vil man søge Afsætning for dem. Og i Følge den ganske naturlige Lov om Tilbud og Efterspørgsel vil dette bevirke, at Pengene bliver billigere, d. v. s. at Priserne paa Produkter eller rettere Arbejdet, der dog til syvende og sidst er Grundlaget for alle Værdier, bliver højere.

At der er gode Tider, naar Penge cirkulerer livligt, er til Stede i tilstrækkelig Mængde og forholdsvis lette at faa saavel ved Arbejde som til Laans, er indlysende.

Enhver Finanspanik er opstaaet paa den Maade, at Kapitalisterne inddrager deres udestaaende Summer og lægger dem op. Dette kan lade sig gøre, hvor man kun har en begrænset Pengemængde, som f. Eks. med vort Guld. Mønter vi derimod Sølv et ogsaa, vil der ganske vist endnu være naturlige Begrænsninger for Pengemængden, idet der jo ikke kan møntes mere Sølv eller Guld, end der uddrages af Gruberne, men det er dog indlysende, at det vil være Kapitalen vanskeligere at kontrollere de betydeligt større Summer, som den fri Sølv møntning vil tilføre Pengemarkedet.

Meningen med 16—1 er altsaa, at Regeringen, uden Omkostninger for Ejeren, skal udmønte 16

Pund Sølv i lige saa mange Sølvdollars, som den udmønter Gulddollars af 1-Pund Guld.

Hensigten herved er at forøge Landets Penge­mængde saaledes, at Prisfaldet, som Pengeknapheden nu Aar for Aar foraarsager, bliver standset og afløst af en Prisstigning, idet flere Penge vil søge Anbringelse.

Saa er der den Paastand om den 53 Cents Dollars, som alle Forkæmpere for Guldmøntfoden nu slaar om sig med.

Til den er der kun at sige, at den er hul, hul som en Elverpiges Ryg. For at bevise det, er det kun nødvendigt at sammenstille den med en anden Paastand, som fremkommer fra samme Side.

Republikanerne er svært ivrige i at paastaa, at det kun er Sølvmineejerne, der vil have fri Sølv­møntning, fordi det vil berige dem, naar de kan faa Sølv, der kun er 53 Cents værd, udmøntet i en Dollars.

Prøv nu at sammenholde disse to Paastande. Markedsprisen paa det Sølv, som en Sølvdollars indeholder, er i Dag mellem 53 og 54 Cents. Hvorledes skal det saa kunne gavne Sølvmineejerne, at de kan faa deres Sølv møntet, hvis en Dollars under fri Sølv­møntning heller ikke bliver mere end 53 Cents værd.

Svaret paa dette Vrøvl om en 53 Cents Dollars maa absolut blive, at en Dollars er og bliver en Dollars, indeholdende 100 Cents, saasnart den, som fri Sølv­møntning forudsætter, bliver gjort til lovlig Betalingsmiddel ved Afviklingen af alle Forpligtelser her i Landet.

Hvad skulde bevæge en Arbejder eller Farmer til at foretrække en Gulddollars for en Sølvdollars, naar han ikke kan købe mere for den ene end for

den anden, naar den ene vil betale ligesaa megen Gæld, ligesaa mange Skatter, ligesaa mange Rente-
penge, og skaffe ham ligesaa meget af Livets Nød-
vendigheder og Luksus som den anden.

Kun Kapitalisten vil se en Del af sin Magt svinde, idet han ikke saa let som nu vil kunne kontrollere Landets Pengemængde og naarsomhelst, det tykkes ham for godt, fremkalde Pengeknapthed og Ruin over Landets Borgere. Derfor er det, han i Dag kæmper saa fortvivlet for Bevarelsen af Guld-
møntfoden, derfor er det, at han appellerer til Arbejderen og søger af skræmme ham med Billedet af en 53 Cents Dollars, medens han samtidig søger at ophidse ham ved at fortælle ham om de uhyre Summer, som Sølvmineejerne vil vinde ved fri Sølv-
møntning, tiltrods for, at de i Dag kan sælge alt det Sølv, de frembringer, paa Verdensmarkedet til 53 Cents paa en Dollars.

Hvis en Arbejder med nogle faa Hundrede Dollars opsparet Kapital tror, han kan stille sig i Storkapitalisternes Række og sammen med dem kæmpe for at gøre Pengene dyrere, medens han hvert Aar ser sine Indtægter blive større og finder det vanskeligere og vanskeligere at faa noget at bestille — saa kan vi jo ikke sige noget dertil, det kommer over hans eget Hoved. Men vi skal dog minde om det gamle Ordsprog: »Hvad vil Spurv i Tranedans.«

Det er ganske rigtigt, at man haaber, at Pengene til en vis Grad vil blive billigere, hvis fri Sølv-
møntning bliver udført.

Man vil kun søge at genindløse det naturlige Forhold mellem Kapital og Produktion, der blev forrykket til Kapitalens Fordel, dengang Sølv-
mønt-

ning paa nogle faa Aar blev afskaffet over næsten hele den civiliserede Verden.

Det er intet Bevis at anføre, at smaa og for-gældede Nationer som Grækenland eller Meksiko ikke har været i Stand til at hævde Sølvets Ligestillelse med Guldet i deres Møntsystem.

De Forenede Stater, med deres 70 Millioner driftige og vindskibelige Indbyggere, med deres faste udtømmelige Hjelpekilder, der sætter dem i Stand til naarsomhelst, for kortere eller længere Tid, at erklære sig uafhængige af enhver anden Nation, er Landet, der kan gaa i Spidsen for denne Reform. De andre skal nok følge efter.

Billigere Penge! Er det da i Grunden et saadant Skræmmebillede. Det er jo tilsidst Arbejdet, der er det egentlige Grundlag for alle Værdiansættelser, og Pengenes Værdi er afhængig af det Arbejde, der kan faas for dem. Billigere Penge, det betyder højere Arbejds løn for Farmeren, der dyrker Jorden, højere Arbejds løn for By- og Fabrikarbejderen, der nu desværre altfor ofte er tvungen til at lade Hustru og Børn deltage i det daglige Slid og Slæb, for at de alle kan undgaa Hungersdøden.

Da jeg begyndte at blive meget plaget af Gigt, og Lægen tilraadte mig en Rejse til et varmere Klima, tog jeg til Florida og besøgte Østkysten fra Jacksonville til den yderste Pynt, Key West. Jeg stoppede op paa en Plads, der hedder »Dania« og købte mig 10 Acres Land samt en Bylod, skønt

det egentligt havde været min Hensigt at rejse til Cuba og Vestindien.

Med en Jernbaneagent, der var bosiddende i »Dania«, gjorde jeg den Akkord, at han for 250 Dollars, som jeg betalte straks, skulde faa gravet Grøfter og plantet Træer m. m., samt i det hele taget faa Jorden der i »Dania« klaret lidt op og faa Bylodderne lagt ordentlig tilrette. — —

Min ældste Søn, Gregers, havde imidlertid taget Skolelærereksamen og var Lærer i Sognet i 3 Aar, men blev saa ked af dette Arbejde og rejste til Dixon Illinois, hvor han tog juridisk Eksamen med Glans. Han vilde være Prokurator.

Min ældste Datter, Mittee, havde jeg sendt paa en Højskole i Oconto, og da hun var færdig der, sendte jeg hende til Dixon, hvor Gregers var, og derefter til et Akademi i Oshkosh Wisconsin, hvor hun tog Lærerindeeksamen og virkede i flere af Skolerne i vort Sogn.

Et Jernbanekompagni, som jeg havde henvendt mig til, skaffede min Søn, Gregers, en Plads hos en Prokurator ved Navn Robbins i Tituswille.

En Dag modtog jeg fra Jernbanekompagniet Meddelelse om, at dets Agent i »Dania« var rømt og havde bedraget mig for de 250 Dollars, som jeg havde betalt ham forud for det Arbejde, han havde paataget sig at udføre for mig.

Jeg begav mig straks paa Vej til »Dania«, idet jeg dog gjorde et lille Holdt i Tituswille for at hilse paa min Søn, der af Højesteretsdommeren havde faaet Tilladelse til at praktisere som Prokurator, hvilket jeg blev meget glad ved at høre.

Paa Tilbagevejen fra »Dania« stoppede jeg ligeledes op i Tituswille og købte et Hus med til-

hørende 7 Acres Land for en Købesum af 500 Dollars. Huset laa i Udkanten af Byen.

Min Plads ved Søen forpagtede jeg ud, og opførte et smukt Hus til en Pris af 1500 Dollars i Mountain, hvor jeg tog Bopæl foreløbig.

Aaret efter -- om Efteraaret -- sendte jeg min Kone og de 6 mindste Børn til Tituswille, medens jeg og de to ældste blev tilbage for at følge efter, naar Foraaret kom.

Drengene arbejdede i Skoven om Vinteren, og jeg solgte ud af mine Heste og Køretøjer og forresten alle Materialer og Redskaber, som jeg havde brugt til Hugning og Bortkørsel af Tømmer.

Da Foraaret kom, rejste vi til Tituswille, til min Kone og de mindste Børn, for en Uges Tid senere at flytte til »Dania«.

I Michigan havde jeg købt et Hus, der var lavet af Fjæl. Huset var til at skille ad og transportere, og det var et Par Maaneder før min Ankomst til »Dania« bleven sendt dertil af Jernbanekompagniet.

Det kostede mig leveret i »Dania« ialt 325 Dollars.

Tre Maaneder før jeg ankom til Tituswille, havde min Søn, Gregers, giftet sig med en engelsk Dame, der havde været Lærerinde godt et Aars Tid, der i Byen.

De har nu tre Drengebørn.

Før jeg kom til »Dania« med min Familie, var der kun et hvidt Kvindemenneske der paa Pladsen, Resten var Negre.

Jeg blev af Florida East Coast Jernbanekompagni antaget som Agent og skulde som saadan arbejde for at faa Nybyggere til at bosætte sig i »Dania«.

Jeg byggede mig et bedre Hus, som kostede 2000 Dollars, desuden byggede jeg et Skolehus til en Pris af 750 Dollars, hvoraf Jernbanekompagniet gav de 200, jeg de 250 og Beboerne Resten. Ligeledes opførte jeg en Butiksbygning og aabnede en Forretning, hvori min Søn, Martin, gjorde Nytte som Handelsbetjent, endvidere en Slagterbutik og en Bagerforretning for endelig at slutte med Opførelsen af et Hotel til en Pris af 5000 Dollars.

Posthuset i »Dania« blev senere overdraget til mig, hvorved jeg blev udnævnt til Postmester.

Jernbanekompagniet vilde have mig til at gøre en Rejse op til Wisconsin, Jowa, Illinois og Michigan Staterne for at agitere for Østkysten i Florida og faa Folk til at købe Land og bosætte sig der, i hvilken Anledning jeg optog en Kompagnon i min Forretning, idet jeg syntes, min Søn var for ung til at bestyre denne i min Fraværelse.

Kompagnonen indskød 325 Dollars i Forretningen, medens jeg indsatte 4000. Han skulde betale mig Renter af mine Penge.

Da jeg havde faaet dette ordnet, rejste jeg sammen med min Familie til Mountain, hvor den forblev i Besøg, til jeg efter 8 Maaneders Forløb kom tilbage.

I Mellemtiden havde min Kompagnon bedraget mig for 7000 Dollars og var rømt til Cuba, hvor han endnu lever.

Det var et stort Tab for mig, to Aar efter solgte jeg Forretningen til 2 Mænd ved Navn Price og Marchal.

Senere rejste jeg op til Balsam, Nord Karolina, og købte 56 Acres Land, hvoraf de 40 opdyrket, samt 250 Æbletræer, groende paa Pladsen.

Ejendommen er beliggende nær ved Stationen og oppe i de store Bjærge. Min Familie og jeg tilbringer som Regel ca. 4 Maaneder af Sommeren deroppe hvert Aar.

For 4 Aar siden blev min ældste Datter gift med en forhenværende Politibetjent, der nu ejer en Appelsinplantage; de har et Barn, en lille Pige. 2 Aar efter blev min næste Datter, Charlotte, gift med en Amerikaner, der har forpagtet en Farm; de har ligeledes et Barn.

Min ældste Søn, Gregers, er nu Dania's Prokurator. Han boede i Titusville i 6 Aar og var i den Tid 2 Gange valgt til Borgmester. Senere rejste han til Gillet, Wisconsin, hvor han blev valgt til Købstadens Prokurator for et Aaremaal af 5 Aar, indtil han, som foran nævnt, havnede i Dania.

Martin er Formand for et Savmøllekompagni, og min Søn, Anthon, er oppe i Mountain, hvor han arbejder for den Mand, der beboer min Ejendom ved Søen.

Resten er hjemme.

Jeg har ialt 10 levende Børn, hvis Navne og Alder jeg skal tillade mig at anføre:

Gregers, 30 Aar, Anthon, 28 Aar, Mittee, 26 Aar, Martin, 24 Aar. Maren Andersen var deres Moder.

Charlotte, 20 Aar. Maren Hansen var hendes Moder.

Sheridan, 18 Aar, Marie, 16 Aar, Sherman, 14 Aar, Dewena, 9 Aar, Lincoln, 7 Aar. Chatrine Johanson var deres Moder. — —

Der strømmede efterhaanden flere og flere Beboere til Dania, der nu tæller 800 Personer. For 3 Aar siden blev den erklæret for Købstad, og jeg er Formand for Raadet, ligesom jeg for et Aars Tid

siden blev indsat som Notarius publikus af Guverneren for Staten Florida.

Jeg har bygget mange Huse, som jeg lejer ud, og ejer ca. 250 Acres Land og flere Byggelodder samt en stor Pineapple Plantage i Dania, foruden megen Ejendom i Mountain.

Dania er beliggende $1\frac{1}{2}$ engelsk Mil fra Atlanterhavet og ca. 220 Mil fra Cuba, paa den sydligste Pynt af Nordamerika. Man kan fra Byen se de store Dampskibe passere forbi. Hvad Klimaet angaar, er det det herligste i Amerika, jeg kender; ingen Vinter, ingen Frostvejr, man kan gaa i Skjorteærmerne hele Aaret rundt, og dog er her aldrig for varmt.

Her er den bedste Plads for en fattig Mand at sætte Bo og grunde sig et Hjem, og Jernbanelokomotivet gør alt for at hjælpe Nybyggerne tilrette.

Jeg er nu Agent for efternævnte Landkompagnier:

Florida East Coast Railway Land Departement.
 Boston, Florida A. C. Land Company.
 Model Land Company.

En Gang, da jeg paa en af mine Rejser stoppede op i Chicago, traf jeg tilfældig paa »Skandinaven«s Aviskontor en Søn af Lars Bjørnbak. Han ejede en Gang i sin Tid »Aarhus Amtstidende«, som han imidlertid solgte og rejste til Amerika med ca. 14000 Kr. Han havde rejst i de vestlige Stater, men havde været meget uheldig og maatte nu, efter at have forlist alle sine Penge, tage Arbejde paa »Skandinaven«s Aviskontor. Han inviterede mig med hjem til Middag; siden har jeg ikke set noget til ham.

Det følgende er Artikler, som jeg skrev og sendte til Avisen i Oconto angaaende La Follette og andre Ting:

Meddelelser.

Dania, Florida, den 17. September 1906.

»Hvorfor blandede La Follette sig i Statspolitikken i Wjsconsin?« er et Spørgsmaal, som en stor Del her i Syden har gjort.

Hvem kan svare?

Det republikanske Parti i Wisconsin er splittet værre end nogensinde før. Hvem bærer Skylden derfor?

Ved det første oprindelige Valg, der er prøvet i Wisconsin, er der uden Tvivl en Bebrejdelse til La Follette. De populære Vælgere har talt. Hvorfor forlod Reform-Majoren af Millwaukee, Becher, Byen for at tage til New York i sit Automobil midt i Kampens Hede og fra Reform-Bevægelserne, da hans Nærværelse var mest nødvendig?

Som det for Øjeblikket ser ud, vil de republikanske Valgagenter og Oprørere faa fuld Kontrol med Regeringen efter næste Valg, medmindre de gode Folk i de republikanske og demokratiske Partier forener sig og vælger en demokratisk Guvernør og demokratiske Lovgivere samt en demokratisk Kongres til at assistere Roosevelt i at udføre sine Reforme.

Ser det ikke forunderligt ud, at Onkel Joe Cannon og andre fremragende Republikanere rejser igennem Maine og andre Stater og holder Taler for at faa genvalgt de gamle Kongresmedlemmer,

der kæmpede mod Reformer, som var foreslaaede af Præsidenten, naar de selv staar paa Roosevelts Side. Hvorlænge vil Folket lade sig narre og be-
drage? Hvorlænge vil Folket finde sig i det? Hvem var det, der stemte paa Præsidentens og La Follettes Ændring af Jernbanebillettaksterne? De demokratiske Senatorer! medens alle de republikanske Senatorer, eller mindst den overvejende Del af dem, vendte Præsidenten og La Follette Ryggen og oven i Købet forlod Kamret, da La Folette holdt sin store Tale om Jernbanetaksterne.

Dersom Folkene i De forenede Stater ønsker disse Reformer gennemførte og lavet til Lov, bliver det nødvendigt at vælge en demokratisk Kongres. Det vil aldrig blive gennemført ved en republikansk.

Hvorafter kommer det, at de ledende Korporationer og Bladene angriber W. J. Bryans Tale i New York, hvori han foreslaar, at Guvernementet faar Ejendomsret over Jernbanerne? Hvorfor angriber de ikke Roosevelt, der forsvarede Guvernementets Ejendomsret i en af sine Taler for en Tid siden? Fordi de ved, at det republikanske Parti og Roosevelt ikke mener, hvad de siger! (Men det gør Bryan.)

En republikansk Grund er ikke lavet til at bygge paa, men det er en demokratisk.

Jeg tror, at Roosevelt er ærlig og mener det godt, men han staar under Partiets Pisk og kan ingen Ting gøre. Se hen paa Ohios Dick og Foracker. De samme gamle Ledere har igen faaet Kontrol over den fordærvede politiske Maskine.

Der vil ikke blive nogen Tarifrevision; Onkel Joe Cannon siger det, og han er Magten bag ved Tronen og Topfiguren paa det republikanske Parti.

Det er ikke længere et Spørgsmaal af Partihøflighed, men et Principspørgsmaal at stemme paa den Mand, der er bedst kvalificeret som Lovgiver for det største Partis Interesser. De Statsmænd, som jeg betragter som de største og bedst skikkede nu om Dage og som kæmper for den nuværende Regering, er følgende: W. J. Bryan, R. W. La Folette, Roosevelt, Joe Falk, Tom Johnson, Hearst, Henry Watterson, Thom Watson og Tillmann.

Hvad mener De om det store republikanske Parti, de fattiges Venner, som paastaar, at de kun har en Mand, der kan slaa W. J. Bryen til Præsidentvalget, nemlig Roosevelt, og han har nægtet at stille sig? Er det virkelig kommen til det Standpunkt, efter at det gode gamle Parti har haft Kontrollen over Regeringen i 40 Aar, nu næsten har hjulpet sig selv helt ud af det offentlige Liv.

Det ser ikke ud som Demokraterne er kede af det, de har en Mængde Materiale at tage af.

For at vise Dem, hvor meget Udbytte de arbejdende har modtaget fra det republikanske Parti i Wisconsin i Form af Love til deres Beskyttelse fra 1877 og op til den Tid, da La Folette og Folket fik Kontrol med Guvernementet, skal jeg nævne, at ikke en eneste Ting er gaaet ud fra det republikanske Parti, som har været til Gavn for de arbejdende, med Undtagelse af en Lov — Hvile for Arbejderen, — som var indført ved en Demokrat, den udødelige Gabe Bauch fra Oshkoks.

I 1895 blev jeg af det republikanske Parti valgt som Repræsentant for Oconto Amt til Legislaturen. Sammensætningen af de lovgivende var dette Aar 75 pCt. Republikanere. Jeg fremlagde et Forslag til alle Korporationer i Staten, gaaende ud paa, at

Arbejderne skulde have deres Løn i kontante Penge i Slutningen af hver Maaned, saaledes at vi kunde komme bort fra Kuponspørgsmaalet, som er en Plet paa vor Stat. Forslaget blev henvist til Udvalget for Skov- og Minearbejdet og blev af dette Udvalg enstemmigt henlagt paa ubestemt Tid.

Nu beder jeg Dem offentliggøre dette.

En kort Tid efter Valget, sendte jeg en lignende Artikel til den frie Presse, Millwaukee, som imidlertid ikke vilde optage den, men smed den i Papirkurven.

Nu vil jeg se, om De vil gøre det samme, jeg tror det ikke; jeg ved, at Deres Principper altid har været gode, og De giver enhver Lejlighed til at udtrykke sin Mening.

A. C. Frost,

Ex-Asemblymand, Dania, Florida.

Gode Meninger om Mc. Gillivray.

Jeg har læst Senator Mc. Gillivrays Planer i den frie Presse, og jeg har dette at sige om ham:

»Jeg gjorde Tjeneste sammen med Mc. Gillivray i Wisconsin's Lovgivning i 1895; han var i Senatet, medens jeg repræsenterede Oconto Amt i Asembly-Forsamlingen, og jeg vil her sige, at jeg følte mig særlig tiltrukket af ham, meget mere end af nogen anden Senator, og det var paa Grund af den oprigtige, ærlige og ufrygtsomme Maade, paa hvilken han forsvarede Folkets Rettigheder.

Jeg har siden den Tid fulgt hans politiske Løbebane, og han har ingensinde vejet fra sine en Gang fattede Planer og Anskuelser eller opgivet et

eneste af de Principper, han holdt paa. Han er ikke Politiker af Ord alene, han er en Statsmand af første Klasse, og jeg kender ikke nogen anden Mand i Staten Wisconsin, med Undtagelse af La Follette, som er bedre skikket til at være Guvernør. Han har Styrke og Nerver til at udføre og understøtte La Follettes Idéer.

Med La Follette som De forenede Staters Senator og Mc, Gillivray som Præsident, vilde Folkets Interesser i Wisconsin og De forenede Stater blive vogtede og forsvarede saa godt, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Dania, Florida, den 3. September.

A. C. Frost,
Ex-Asemblymand.

Journalen henvender sig til Hall.

Millwaukee Journal henvender sig til Asemblymand Hall for at faa et Svar paa den Beskyldning, som er bleven udslynget imod ham i følgende Brev, som er skrevet af Ex-Asemblymand A. C. Frost fra Oconto i Anledning af Hall—Scofield Stridighederne:

»Jeg repræsenterede Oconto Amt i Stats-Lovgivningen i 1895 og 96 og blev da kendt med Mr. Hall; men jeg har aldrig hørt, at han har kæmpet imod andre Korporationer i Staten end Jerbanerne, og enhver ved, at der er andre, der trænger til at blive passet paa.

Det Aar, jeg gjorde Tjeneste i Lovgivningen, var Mr. Hall Formand for Skov- og Mineudvalget. Jeg fremlagde en Plan, der gik ud paa, at alle

Korporationer i Staten skulde betale Arbejderne deres Løn i kontante Penge hver Maaned. Denne Plan blev henvist til Mr. Halls Udvalg til nærmere Overvejelse, men blev der henlagt paa ubestemt Tid, uden at Mr. Hall tog saa meget Hensyn til mig som at lade mig blive hørt.

Maaske er Mr. Hall selv Arbejdsgiver og Planen muligvis skader ham, eller maaske Majoriteten af hans mest indflydelsesrige Venner i hans Distrikt hører til en eller anden Korporation, som min Plan vilde skade.

Enhver Arbejder kan tilkomme at faa sin Løn udbetalt i kontante Penge til bestemte Tider. Ingen Lov om Arbejderspørgsmaalet kunde blive mere gavnlig, end den her nævnte, der vilde sætte en Stopper for Kuponsystemet og den forhalede Betaling. Disse »Pluk-mig«-Forretninger er en Plet for vore Stater og gaar kun ud paa at berøve Arbejderne deres retfærdige Løn.«

Beskyldningerne mod Mr. Hall er besynderlige. Beskyldningerne er farlige og fordrer et klart og overbevisende Forsvar.

Hvorfor tøve?

Vi offentliggør i Dag et Brev fra Mr. A. C. Frost, i hvilket han omtaler Dræningsplanen. Han synes, at Forslaget er for umodent og spørger: »Hvorfor ikke fremskynde denne Ansøgning til Staten om Rettigheden til disse Landstrækninger ved Louiswille og Nashwille?«

Vi holder med Mr. Frost i, at Planen er for tidlig moden; vi mener det, fordi vi ikke behøver

disse Landstrækninger, og vi holder med ham i, at det er voveligt at bruge Penge til Dræning, medens Forhandlingerne fra Louisville og Nashville er uafgjort.

Mr. Frost spørger, hvorfor Staten ikke afgør disse Forhandlinger. Dette Spørgsmaal er et meget vigtigt, som Guvernøren eller hans Fuldmægtig burde besvare.

Guvernør Browad har ofte sagt, at det er Jernbanerne, der tøver med disse Forhandlinger, og han vil gjerne have Folk til at tro, at han selv ingen Tiltro har til, at Jernbanerne vinder. Han har endnu intet forklaret, og med al hans Skarpsindighed, vil han aldrig blive i Stand til at besvare, hvorfor Jernbanerne satte disse Forhandlinger i Gang, naar de vidste, at de vilde vinde. Men der er en god Grund til, at Jernbanerne holder igen med disse Forhandlinger saa længe som muligt, naar de er sikre paa Sejren.

De har paa Guvernørsædet i Tallahassee en Mand, som arbejder i deres Interesse lige saa godt som om han var lejet af dem, og det er i deres Interesse at vente, til han har gjort for dem, hvad han er i Stand til at gøre. Ligeegyldigt hvilke Motiver Guvernør Browad har og hvilke Følelser han nærer, saa gør han akkurat i Jernbanens Interesse, hvad de kan forlange, der skulde gøres, for at de kan have de bedste Fordringer.

Det er intet Under, at de tøver, naar de ved at skynde sig vil faa Land, som de maa dræne, og naar de i Guvernøren har en Mand, der synes at gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at faa det drænet paa Folkets Bekostning. Dersom de skyndte sig, vilde de faa en værdiløs Svamp, hvorimod de

ved at forhale Sagen, til Ewerglades er blevet drænet, vil faa Land, der efter Guvernørens Udsagn vil faa en Værdi fra 50—100 Dollars pr. Acres, og viser det sig, at det er saa meget værd, er det kun blevet det ved Brugen af Folkets Penge. Men Guvernør Browad forklarer ikke, hvorfor Staten ikke fremskynder disse Forhandlinger.

Det ser ud, som om var der en hemmelig Forbindelse mellem Jernbanerne og Formynderne for den internationale Forbedringskapital, gaaende ud paa at forhale Afgørelsen, indtil Landstykket er blevet drænet paa Folkets Bekostning.

Guvernør Scofield og Mr. Hall.

Til

Udgiveren af »The Sentinel«.

Mountain, Wisconsin, den 5. Juli 1898.

Jeg har med Interesse læst Asemblymand Halls Angreb paa Guvernør Scofields Forvaltning. Jeg er personlig kendt med begge d'Hrr., og før jeg fremsætter nogle Bemærkninger eller siger noget for eller imod d'Hrr., vil jeg forsikre Læserne af dette Blad, at jeg vil følge Sandheden saa nær, som jeg kan huske den, som Asemblymand Hall siger.

Jeg har kendt Guvernør Scofield i 22 Aar og har altid fundet, at han er en aldeles ærlig Mand og Ven af de fattige. Han repræsenterede dette Distrikt i Stats-Senatet for nogle Aar siden tilfredsstillende for Majoriteten, og jeg maa erkende hans Dygtighed, selv om han ikke altid var af samme Mening som jeg; for Eksempel da han kasserede

Jernbanetaksterne. Han kasserede ogsaa en Dæmningsplan, som jeg var interesseret i, hvilket jeg lige i Tiden ikke syntes videre godt om, men efter at jeg havde hørt hans Grunde, var jeg enig med ham. Han kasserede min Dæmningsplan af den Grund, at Kompagniet til Ocontoflodens Forbedringer ikke var bleven beskyttet deri. Dette Kompagni havde visse Rettigheder garanteret af Staten og tilkom selvfølgelig at blive beskyttet i deres Interesser og Rettigheder ligesom andre Folk.

Med Hensyn til de andre Planer, som Guvernøren kasserede, var jeg enig med ham, og havde disse Planer været sat ordentlig op uden Fejl, tror jeg ikke, Guvernøren havde kasseret dem.

Alt for mange Planer gaar gennem Lovgivningen uden Hensyn til, om de er konstitutionelle eller ikke, og dersom nogle af disse blev præsenterede for vor Stats højeste Raad, vilde de ikke kunde staa for Ilden 1 Minut, saaledes bl. a. med Fiskeri- og Jagtloven, der gik igennem under Uphams Administration.

De fleste af Lovgiverne har visse Maal, som deres Valgborgere ønsker hurtigt gennemførte, og er de heldige med dem, kan de være sikre paa Genvalg, og som jeg har forstaaet er Tilfældet med Asemblymand Hall. Majoriteten af hans Vælgere er Modstandere af Jernbane- og Ekspreskompagnier af en eller anden Grund, og dersom Mr. Hall undlader at kæmpe imod disse, vil han næppe blive genvalgt.

Jeg er enig med Mr. Hall i, at Fripassystemet skal afskaffes, idet dette kan give Anledning til, at der af Embedsmændene tages for meget Hensyn til Jernbanerne.

En offentlig Embedsmand skulde ikke have mere Ret til at rejse frit med Banen end andre Mennesker, ligesom Taksterne burde sættes ned til 2 Cents pr. Mil.

Efter min Anskuelse har Guvernøren maaske begaaet nogle Misgreb, eftersom han jo ogsaa er et Menneske, og det er menneskeligt at fejle, men i det hele taget har Guvernør Scofield været saaledes, at han er selvskreven til at blive genvalgt.

A. C. Frost,
Ex-Asemblymand.

Jeg er nu 61 Aar gammel.

Mit Liv har været strengt, og mange Ulykker har ramt mig paa min Vandring, mange Gange har jeg været ved at opgive Haabet om nogensinde at komme over alle disse Hindringer, som mødte mig, men Troen paa Gud i Himlen, og at det var hans Vilje, jeg skulde have saa trang og tornefuld en Vej at gaa, har holdt mig oppe.

Jeg ved, jeg har været en rastløs Karakter, der ikke kunde blive paa en og samme Plet ret længe ad Gangen, og ofte har denne Rastløshed været Grund til megen Modgang for mig.

Altid har jeg været opfyldt af store Planer, mange Gange saa store, at jeg ikke har kunnet udføre dem; men paa den anden Side har jeg ogsaa bragt mange til Udførelse, takket være min faste Tro paa mig selv.

At hjælpe de fattige og betrængte har været en af mine Opgaver her i Livet, og mange har jeg

hjulpet med Raad og Bistand uden at høste saa meget som Tak derfor, ja, nogle af dem er endog senere bleven mine værste Fjender og har gjort alt, hvad der stod i deres Magt for at undergrave og skade mig, men som Ordsproget siger: »Utak er Verdens Løn.«

Som jeg sidder og skriver dette, kommer jeg uvilkaarligt til at tænke tilbage i Tiden og maa forundres over, at jeg har været i Stand til at udføre saa meget, som jeg i Virkeligheden har, med de Kundskaber, jeg har været i Besiddelse af.

Jeg var 10 Aar gammel, da jeg begyndte at lære »A B C« og havde kun 24 Maaneders Skoleundervisning i Danmark. Det engelske Sprog har jeg lært saavel at tale som skrive uden Undervisning.

Det er min gode Hukommelse ved Siden af Tilliden til mig selv, der hjulpet mig fremad. Jeg har altid ræsonneret som saa: »hvad andre kan gøre, kan ogsaa jeg.«

Til Slut haaber jeg, at de, der læser denne min Levnedbeskrivelse, vil drage Nytte deraf, navnlig de unge Mennesker, der er i Begreb med at forlade Forældre og Beskyttere for at drage ud i den vide Verden. Mange Farer og Fristelser vil møde dem i denne syndige Verden, og da gælder det om ikke at opgive Haabet om Frelse, men holde fast ved Troen paa den almægtige Gud, der alene kan lede os gennem Tusmørket til den lyse Dag.

A. C. Frost.